

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7079

C 325

33e jaargang

24 december 1990

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I <i>Mededelingen</i>	
	Europees Parlement	
	<i>Schriftelijke vragen met antwoord:</i>	
90/C 325/01	nr. 2560/88 van de heer Dieter Rogalla aan de Commissie Betreft: Afbakening van zendgebieden (aanvullend antwoord)	1
90/C 325/02	nr. 497/89 van de heer Vincenzo Mattina aan de Commissie Betreft: Tenuitvoerlegging van de communautaire programma's Erasmus en Jeugd voor Europa („Yes for Europe”)	2
90/C 325/03	nr. 513/89 van de heer Domènec Romera i Alcazar aan de Commissie Betreft: Controle op natuurgeneesmiddelen	3
90/C 325/04	nr. 839/89 van de heer Ben Visser aan de Commissie Betreft: Cockpitbemanning	3
90/C 325/05	nr. 850/89 van de heer Juan Garaikoetxea Urriza aan de Commissie Betreft: Doelstelling 2 van de herziening van de Structuurfondsen (aanvullend antwoord)	4
90/C 325/06	nr. 1077/89 van de heer André Sainjon aan de Commissie Betreft: Registratie van voertuigen	5
90/C 325/07	nr. 253/90 van de heer Karl von Wogau aan de Commissie Betreft: Regeling inzake arbeidsveiligheid in Groot-Brittannië (maskers met luchtfilter)	6
90/C 325/08	nr. 272/90 van mevrouw Carole Tongue aan de Commissie Betreft: Revisiestukken	6
90/C 325/09	nr. 278/90 van de heer Carlos Robles Piquer aan de Commissie Betreft: Evaluatie van de specifieke programma's van het tweede O & O-kaderprogramma	7
90/C 325/10	nr. 284/90 van de heer Gianfranco Amendola aan de Commissie Betreft: Naleving van de richtlijn inzake milieu-effectrapportage bij de bouw van een industriële installatie in Sestri Levante (Italië)	8

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
90/C 325/11	nr. 311/90 van mevrouw Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Emissie van koolmonoxyde	9
90/C 325/12	nr. 349/90 van de heer Karl von Wogau aan de Commissie Betreft: Toepasbaarheid van Richtlijn 83/189/EEG betreffende een informatieprocedure op de richtsnoeren van de Duitse „Commissie voor het levensmiddelenregister”	9
90/C 325/13	nr. 351/90 van mevrouw Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Voorzieningen voor gehandicapten (aanvullend antwoord)	10
90/C 325/14	nr. 362/90 van de heer Jaak Vandemeulebroucke aan de Commissie Betreft: Minder verspreide talen/culturen en de audiovisuele media	10
90/C 325/15	nr. 429/90 van de heer Hemmo Muntingh aan de Commissie Betreft: In het verleden in zee gedumpte en verloren schadelijke stoffen	11
90/C 325/16	nr. 430/90 van de heer François-Xavier de Donnée aan de Commissie Betreft: Cursus „Time Management” voor het personeel van de Commissie, gegeven door een Deense deskundige	11
90/C 325/17	nr. 462/90 van de heer José Alvarez de Paz aan de Commissie Betreft: Het Werkprogramma voor 1990 en steenkool	12
90/C 325/18	nr. 486/90 van de heer Juan de la Cámara Martínez aan de Commissie Betreft: Vestigingsplaats van het Europese Milieubureau	13
90/C 325/19	nr. 532/90 van mevrouw Marie Jepsen aan de Commissie Betreft: Vergelijkbaarheid en publicatie van onderzoeken van de Lid-Statens naar de kwaliteit van het zwemwater	13
90/C 325/20	nr. 548/90 van de heer Francesco Speroni aan de Commissie Betreft: Cockpitbemanning van vliegtuigen	13
90/C 325/21	nr. 567/90 van de heer Alonso Puerta aan de Commissie Betreft: Vervuiling van de Ria de Avilés	14
90/C 325/22	nr. 579/90 van de heer Gérard Monnier-Besombes aan de Commissie Betreft: Bijzondere beschermingsgebieden voor de auerhaan (tetrao urogallus) in de Pyreneeën	14
90/C 325/23	nr. 593/90 van de heer Ian White aan de Commissie Betreft: Minimuminkomen	14
90/C 325/24	nr. 612/90 van de heer Llewellyn Smith aan de Commissie Betreft: Recycling van oud papier	15
90/C 325/25	nr. 616/90 van de heer Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: Aids en de interne markt	15
90/C 325/26	nr. 621/90 van de heer Ben Visser aan de Commissie Betreft: Voorwaarden voor toelating tot het beroep in het wegvervoer	15
90/C 325/27	nr. 774/90 van de heer Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Toepassing van het Gemeenschapsrecht	16
	Gecombineerd antwoord op de schriftelijke vragen nr. 621/90 en nr. 774/90	16

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
90/C 325/28	nr. 647/90 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Kankerverwekkende barbecues en de Gemeenschap	16
90/C 325/29	nr. 661/90 van mevrouw Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Beschadiging van de ozonlaag	17
90/C 325/30	nr. 671/90 van Sir James Scott-Hopkins aan de Commissie Betreft: Eurōnormen	18
90/C 325/31	nr. 717/90 van de leden Luigi Moretti en Francesco Speroni aan de Commissie Betreft: Onafhankelijkheid van de leden van de Commissie	19
90/C 325/32	nr. 745/90 van mevrouw Lissy Gröner aan de Commissie Betreft: Onderwijsbeleid	19
90/C 325/33	nr. 751/90 van de heer Hemmo Muntingh aan de Commissie Betreft: Stand van zaken bij de bescherming van de monniksrob in het Nationale Park in de Noordelijke Sporaden	19
90/C 325/34	nr. 801/90 van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru aan de Commissie Betreft: Coördinatie van het medisch-preventieve drugbeleid	20
90/C 325/35	nr. 821/90 van de heer Kenneth Stewart aan de Commissie Betreft: De gevolgen voor het milieu van onlangs ontwikkelde havenactiviteiten in de omgeving van Bootle en Liverpool in het Verenigd Koninkrijk	20
90/C 325/36	nr. 1544/90 van de heer Kenneth Stewart aan de Commissie Betreft: Milieu-effect van steenkolenopslag in het gebied van Bootle en Liverpool in het Verenigd Koninkrijk	21
	Gecombineerd antwoord op de schriftelijke vragen nr. 821/90 en nr. 1544/90	21
90/C 325/37	nr. 823/90 van de heer Reinhold Bocklet aan de Commissie Betreft: Hormonen in Belgisch rundvlees	22
90/C 325/38	nr. 827/90 van mevrouw Sylviane Ainardi aan de Commissie Betreft: Visserij in de Middellandse Zee	22
90/C 325/39	nr. 858/90 van de heer Joaquín Sisó Cruellas aan de Commissie Betreft: Verwijdering van radioactieve bliksemafleiders	23
90/C 325/40	nr. 862/90 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Onderzoek naar landbouwfraudes	23
90/C 325/41	nr. 863/90 van de heer Alonso Puerta aan de Commissie Betreft: Inrichting van een stortplaats voor speciaal afval in de gemeente Corvera (Asturias — Spanje)	24
90/C 325/42	nr. 865/90 van de heer Carles-Alfred Gasòliba i Böhm aan de Commissie Betreft: Uitkeringen van gecombineerde polissen verzekering bij leven en verzekering bij overlijden	24
90/C 325/43	nr. 866/90 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Toetreding van de Gemeenschap tot de Europese Conventie voor de rechten van de mens	25
90/C 325/44	nr. 900/90 van de heer Luigi Vertemati aan de Commissie Betreft: Milieuvriendelijke produkten	26

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
90/C 325/45	nr. 923/90 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Gebruikmaking van begrotingslijn 636 ten behoeve van de verdediging en bevordering van de minst verbreide talen	26
90/C 325/46	nr. 931/90 van de heer Paul Staes aan de Commissie Betreft: Medewerking aan CEADS	27
90/C 325/47	nr. 942/90 van de heer Filippos Pierros aan de Commissie Betreft: Nieuwe toepassingen voor vlas	27
90/C 325/48	nr. 953/90 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Radiosturing voor auto's met RDS — standaardisatie	28
90/C 325/49	nr. 978/90 van de heer José Valverde Lopez aan de Commissie Betreft: Milieu-effect van het in Alquife (Granada) geplande bedrijf voor het recycleren van aluminium zouten	29
90/C 325/50	nr. 1053/90 van mevrouw Mary Banotti aan de Commissie Betreft: Windhondenraces met gebruik van hazen	29
90/C 325/51	nr. 1063/90 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Pensioenfondsen staalindustrie	29
90/C 325/52	nr. 1084/90 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Communautaire hulp voor gebieden waar banen verloren zijn gegaan in de nucleaire industrie	30
90/C 325/53	nr. 1091/90 van de heer Jean-Pierre Raffarin aan de Commissie Betreft: Homeopathische producten	30
90/C 325/54	nr. 1107/90 van de heer James Ford aan de Commissie Betreft: Meenemen van pensioenrechten	31
90/C 325/55	nr. 1116/90 van de heer Proinsias de Rossa aan de Commissie Betreft: Inspectiedienst nucleaire veiligheid	31
90/C 325/56	nr. 1124/90 van de heer Thomas Maher aan de Commissie Betreft: Statistieken over netto werkgelegenheid, netto emigratie en netto migratie	32
90/C 325/57	nr. 1210/90 van de heer François-Xavier de Donnea aan de Commissie Betreft: Maximumniveaus voor de blootstelling van het publiek aan radon	33
90/C 325/58	nr. 1216/90 van de heer François-Xavier de Donnea aan de Commissie Betreft: Oprichting van een „Business Council” Gemeenschap-India	33
90/C 325/59	nr. 1249/90 van de heer José Valverde López aan de Commissie Betreft: Recyclageprogramma van zouthoudende slakken van de aluminiumraffinage	34
90/C 325/60	nr. 1292/90 van mevrouw Johanna-Christina Grund aan de Commissie Betreft: Lozingen van een onderneming die via haar afwateringskanalen de Elbe verontreinigt ..	34
90/C 325/61	nr. 1336/90 van de heer Alonso Puerta aan de Commissie Betreft: Straling in het Onderzoekcentrum voor energie, milieu en technologie (Madrid, Spanje)	35
90/C 325/62	nr. 1350/90 van de heer Llewellyn Smith aan de Commissie Betreft: Verslag over de veiligheidscontrole van Euratom — paragraaf 27	35

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
90/C 325/63	nr. 1352/90 van de heer Llewellyn Smith aan de Commissie Betreft: Verslag over de veiligheidscontrole van Euratom — door plutonium besmet materiaal	36
90/C 325/64	nr. 1388/90 van de heer Jean-Claude Pasty aan de Commissie Betreft: Voorstel voor een verordening (doc. COM(89) 496 def.) betreffende het in de handel brengen van vlees van wild	36
90/C 325/65	nr. 1403/90 van mevrouw Christine Oddy aan de Commissie Betreft: Stakingsrecht in de Gemeenschap	36
90/C 325/66	nr. 1430/90 van de heer Alonso Puerta aan de Commissie Betreft: Toepassing in Spanje van Richtlijn 80/336/Euratom	37
90/C 325/67	nr. 1449/90 van de heer Ian White aan de Commissie Betreft: Testen van cosmetica op dieren	37
90/C 325/68	nr. 1522/90 van de heer Gordon Adam aan de Commissie Betreft: Formaldehyde-emissies	37
90/C 325/69	nr. 1553/90 van mevrouw Christine Crawley aan de Commissie Betreft: Centraal bijeengebrachte informatie met het oog op vermindering van dierproeven	38
90/C 325/70	nr. 1583/90 van de heer Madron Seligman aan de Commissie Betreft: Kosten voor lokale autoriteiten voor de tenuitvoerlegging van richtlijnen	38
90/C 325/71	nr. 1589/90 van de heer Gérard Deprez aan de Commissie Betreft: Raming van de economische en sociale gevolgen van de Duitse eenwording voor de interne markt	39
90/C 325/72	nr. 1633/90 van de heer Giuseppe Mottola aan de Commissie Betreft: Kwaliteit van het water in Napels	39
90/C 325/73	nr. 1672/90 van mevrouw Christine Oddy aan de Commissie Betreft: Synroc	40
90/C 325/74	nr. 1682/90 van mevrouw Guadalupe Ruiz-Giménez Aguilar aan de Commissie Betreft: Uitvoer van giftig afval naar de Derde Wereld	40
90/C 325/75	nr. 1699/90 van de heer Bouke Beumer aan de Commissie Betreft: Export van zoute drop	41
90/C 325/76	nr. 1731/90 van de heer Herman Verbeek aan de Commissie Betreft: Communautaire steun aan Philips	41
90/C 325/77	nr. 1741/90 van de heer José Alvarez de Paz aan de Commissie Betreft: Statistieken over emigranten uit derde landen	42
90/C 325/78	nr. 1788/90 van mevrouw Mechtild Rothe aan de Raad Betreft: Ontzegging van het staatsburgerschap van een Griekse burger wegens dienstweigering in Griekenland	42
90/C 325/79	nr. 1893/90 van de heer Antoni Gutiérrez Diaz aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Moord op 6 jezuïeten in El Salvador	43
90/C 325/80	nr. 1912/90 van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Rechten van de mens in Haïti	43

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
90/C 325/81	nr. 1915/90 van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Mensenrechten in Guatemala	43
90/C 325/82	nr. 1930/99 van de heer Carlos Robles Piquer aan de Commissie Betreft: Nieuwe aanwijzingen voor de achterstand van Europa op het gebied van de biotechnologie	44
90/C 325/83	nr. 1945/90 van mevrouw Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Bewuste plaatsing in het milieu van genetisch veranderde organismen	44
90/C 325/84	nr. 1953/90 van mevrouw Cristiana Muscardini aan de Raad Betreft: Voorkoming van en strijd tegen bosbranden in de Gemeenschap	45
90/C 325/85	nr. 1959/90 van de heer Peter Crampton aan de Commissie Betreft: Grenswaarden voor stralingsdosis voor werknemers	46
90/C 325/86	nr. 2012/90 van de heer Alexander Langer aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Diplomatieke stappen naar aanleiding van het gewelddadig binnendringen van „garimpeiros” in de woongebieden van het inheemse Yanomani-volk in het territorium Roraima (Brazilië)	46
90/C 325/87	nr. 2062/90 van de heer Ernest Glinne aan de Raad Betreft: Bijdrage van de Gemeenschap aan het programma voor de redding van het Amazonegebied: problemen in verband met de exploitatie van delfstoffen in het Yanoama-gebied en de projecten Calha Norte en Calha Sud	47
90/C 325/88	nr. 2066/90 van de heer Ernest Glinne aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Herstel van het „duvaliérisme” op Haïti	48

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2560/88

van de heer Dieter Rogalla (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 maart 1989)

(90/C 325/01)

Betreft: Afbakening van zendgebieden

1. Is het juist dat de Lid-Staten over technische mogelijkheden beschikken en deze ook gebruiken om radio- of TV-uitzendingen vanaf hun grondgebied zodanig te richten dat de ontvangstmogelijkheden buiten de landsgrenzen zoveel mogelijk worden beperkt?
2. Is het juist dat ook Frankrijk dergelijke technische middelen gebruikt en bij voorbeeld verhindert dat in Straatsburg uitzendingen uit de Duitse Bondsrepubliek kunnen worden ontvangen?
3. Indien dit zo is, wat is het oordeel van de Commissie dan over deze handelwijze in Europees kader, daarbij ook artikel 5 van het EEG-Verdrag in aanmerking genomen, dat bepaalt dat de Staten elkaar wederzijds bij de totstandkoming van de Europese integratie moeten steunen?
4. Beschikt de Commissie over juridische of concrete mogelijkheden om invloed op de Lid-Staten uit te oefenen om tot een betere samenwerking en een wederzijdse steun te komen en heeft zij daarvan gebruik gemaakt, zo ja, in welke mate en met welke meetbare resultaten?

Aanvullend antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie

(31 juli 1990)

De Commissie kan thans, ter aanvulling van haar antwoord van 16 mei 1989⁽¹⁾, het resultaat van haar onderzoeken mededelen.

1. De verdeling en invoering van de frequenties voor radio- en televisie-uitzendingen worden op internationaal niveau gepland. Wat televisie via radiogolven en FM-radio betreft, hebben de in het kader van de Europese Conferentie voor VHF/UHF-uitzendingen (Stockholm 1961) vastgestelde procedures ten doel interferenties en storin-

gen te voorkomen, bij voorbeeld door de spill-over van radiosignalen buiten de gebieden waarvoor zij bestemd zijn zo veel mogelijk te beperken. Zo moet, voor iedere nieuwe inbedrijfstelling in grensgebieden, het aanvragen de land de overheidsdiensten van de buurlanden raadplegen.

Voor de ontvangst op het nationale grondgebied van radio- en televisie-uitzendingen uit buurlanden gelden echter niet dezelfde garanties als voor de ontvangst van nationale uitzendingen. Het kan voorkomen dat een bepaalde nieuwe inbedrijfstelling de ontvangst van uitzendingen uit buurlanden komt storen.

2 en 3. Met betrekking tot Straatsburg hebben de Franse autoriteiten aan de Commissie verklaard dat een nieuw frequentieplan voor de FM-band in de Elzas werd opgesteld met instemming van de autoriteiten van de Bondsrepubliek Duitsland en nadat de „Conseil supérieur de l'audiovisuel" in januari 1989 de vergunningen had bekendgemaakt. Volgens de Franse autoriteiten heeft deze aanpassing bijgedragen tot een verbetering van de ontvangst van uitzendingen uit Duitsland die, in sommige gevallen, werden gestoord door de nabijheid van talrijke FM-ontvangers van de stad.

4. Het Gemeenschapsrecht maakt het mogelijk het vrije verkeer van radio- en televisie-uitzendingen te verzekeren. Krachtens artikel 59 van het EEG-Verdrag geldt namelijk voor radio- en televisie-uitzendingen het beginsel van het vrije verkeer van diensten. De toepassing van dit beginsel wordt, wat de televisie-uitzendingen betreft, vergemakkelijkt door Richtlijn 89/552/EEG van de Raad van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de Lid-Staten inzake de uitoefening van televisieomroepactiviteiten⁽²⁾. Het Gemeenschapsrecht staat de Lid-Staten niet toe maatregelen ter beperking van het bereik van radio- en televisie-uitzendingen over de grenzen heen te nemen, tenzij zij gegrond zijn op in het Verdrag neergelegde uitzonderingen welke in de Jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen zijn gepreciseerd.

⁽¹⁾ PB nr. C 174 van 10. 7. 1989.⁽²⁾ PB nr. L 298 van 17. 10. 1989, blz. 23.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 497/89**van de heer Vincenzo Mattina (S)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(12 oktober 1989)**(90/C 325/02)*

Betreft: Tenuitvoerlegging van de communautaire programma's Erasmus en Jeugd voor Europa („Yes for Europe”)

Kan de Commissie, gezien het feit dat de Gemeenschap verschillende programma's ten behoeve van jongeren heeft gelanceerd en aan het uitvoeren is, gegevens verstrekken over:

1. de stand van de tenuitvoerlegging van de programma's in alle Lid-Staten;
2. het aantal jongeren dat hierbij betrokken is, per land en per programma;
3. het aantal universiteiten dat tot nu toe meewerkt aan het Erasmus-programma en het aantal hierbij betrokken studenten per universiteit en faculteit;
4. de middelen die de regeringen van de twaalf Lid-Staten, in aanvulling op de communautaire gelden, besteden aan de uitbreiding van het aantal jongeren dat aan deze programma's kan deelnemen;
5. de voorstellen van de Commissie voor de verbetering van de lopende programma's en het lanceren van nieuwe programma's?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

*(29 mei 1990)***1. Erasmus-programma**

In de eerste fase van drie jaar van het Erasmus-programma is groot succes geboekt, aangezien ongeveer 1 500 instellingen deelnemen aan het interuniversitair samenwerkingsnetwerk. In het academiejaar 1988/1990 werden in totaal 1 500 programma's gesubsidieerd. De programma's waren als volgt verdeeld: België 129, Bondsrepubliek Duitsland 190, Denemarken 48, Spanje 135, Frankrijk 238, Griekenland 31, Italië 184, Ierland 37, Luxemburg 1, Nederland 140, Portugal 41, Verenigd Koninkrijk 288.

Programma Jeugd voor Europa

1989 was het eerste jaar van het programma. Alle Lid-Staten hebben een dienst opgericht die het programma op nationaal niveau coördineert; deze diensten functioneren in het algemeen goed. De Commissie zal het jaarverslag rechtstreeks aan het geachte Parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement doen toekomen, zodra het beschikbaar is.

2. Erasmus-programma

Gedurende het academiejaar 1989/1990 ontvingen in totaal 27 452 studenten een subsidie van Erasmus, waarvan

in België 1 358, Bondsrepubliek Duitsland 4 235, Denemarken 538, Spanje 2 716, Frankrijk 6 103, Griekenland 437, Italië 2 296, Ierland 748, Luxemburg 15, Nederland 1 771, Portugal 446, Verenigd Koninkrijk 6 789. Deze cijfers hebben betrekking op het absolute aantal betrokken studenten maar geven niet de omvang weer van de financiële steun die aan iedere Lid-Staat is verleend, aangezien de periode van studie in het buitenland van geval tot geval aanzienlijk verschilt.

Programma Jeugd voor Europa

Uit voorlopige cijfers blijkt dat eind augustus 1989 circa 20 500 jongeren aan het programma hadden deelgenomen: België 1 223, Bondsrepubliek Duitsland 2 331, Denemarken 792, Spanje 1 777, Frankrijk 3 778, Griekenland 1 068, Italië 1 514, Ierland 444, Luxemburg 833, Nederland 669, Portugal 1 318, Verenigd Koninkrijk 3 248, multilateraal 1 419.

3. Erasmus-programma

De Commissie publiceert ieder jaar een gids van alle interuniversitaire samenwerkingsprogramma's (ISP's) met de namen van de betrokken universiteiten (voor 1989—1990 wordt de gids in april 1990 gepubliceerd).

De Commissie bezit geen gegevens over het aantal studenten per universiteit.

4. Erasmus-programma

Er zijn geen nauwkeurige cijfers beschikbaar over de aanvullende steun die de Lid-Staten het Erasmus-programma hebben verleend. De Regeringen van Frankrijk, Italië en Spanje hebben echter aangekondigd aanvullende beurzen beschikbaar te stellen voor een bedrag van respectievelijk 1 435 000, 3 300 000 en 1 000 000 ecu per jaar. Bovendien hebben verschillende regionale overheden aanvullende steun toegezegd. Enkele andere Lid-Staten hebben royale regelingen voor buitenlandse beurzen waarvoor Erasmus-studenten in aanmerking kunnen komen (Bondsrepubliek Duitsland, Denemarken, Verenigd Koninkrijk).

Programma Jeugd voor Europa

Aangezien de meeste Lid-Staten reeds middelen hadden voor activiteiten die parallel liepen met die van Jeugd voor Europa (b.v. via bilaterale culturele overeenkomsten), is het onmogelijk de aanvullende middelen uit te rekenen die op deze manier beschikbaar zijn gesteld. De bijdrage van de Gemeenschap bedraagt normaliter niet meer dan 50% en sommige Lid-Staten voegen hieraan extra steun toe tot 100% van de kosten.

5. Erasmus-programma

Bij de uitgebreide evaluatie van de eerste drie jaar van Erasmus zijn bepaalde problemen aan het licht gekomen die in fase II van Erasmus moeten worden verholpen. Dit

heeft reeds geleid tot wijzigingen bij het besluit van de Raad van 14 december 1989, voornamelijk:

- a) invoering van meerjarige steun voor interuniversitaire samenwerkingsprogramma's;
- b) bevestiging dat studenten tot en met het doctoraatsniveau in aanmerking komen voor steun;
- c) verzoek een periode van voorbereiding op een vreemde taal in te voegen, die zo mogelijk reeds vóór het vertrek in het land van oorsprong moet zijn aangevangen;
- d) wijzigingen in de parameters voor de toekenning van het budget voor beurzen aan iedere Lid-Staat waarbij rekening wordt gehouden met de reiskosten en de kosten van levensonderhoud;
- e) uitbreiding van het Erasmus-programma tot studenten die in een andere Lid-Staat een voortgezette opleiding willen volgen, mits dat binnen een interuniversitair samenwerkingsprogramma plaatsvindt.

Programma Jeugd voor Europa

De Commissie zal vóór eind 1990 voorstellen indienen voor de uitbreiding van de activiteiten van het programma Jeugd voor Europa.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 513/89

van de heer Domènec Romera i Alcazar (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 oktober 1989)

(90/C 325/03)

Betreft: Controle op natuurgeneesmiddelen

Overweegt de Commissie met het oog op de eventuele toxiciteit van sommige plantaardige bestanddelen van natuurgeneesmiddelen al deze middelen aan een gezondheidscontrole op communautair niveau te onderwerpen?

Is de Commissie ook niet van mening dat een dergelijke controle, alsmede toezicht op de invoer van de Gemeenschap uit derde landen, noodzakelijk is, mede gelet op het feit dat dit soort maatregelen in de Bondsrepubliek Duitsland al enige tijd bestaat?

Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie

(5 april 1990)

Er dient onderscheid te worden gemaakt tussen geneesmiddelen op basis van planten, die behoren tot de gangbare medische traditie, en homeopathische geneesmiddelen, die bij een deel van de beoefenaren van de officiële geneeskunde omstreden zijn. De traditionele geneeskunde behandelt een ziekte door de oorzaken of, indien die niet bekend zijn, de symptomen van die ziekte te bestrijden,

terwijl de homeopathie de ziekte wil genezen door de toediening van zeer geringe doses van een stof die gelijksoortige symptomen veroorzaakt als de ziekte.

1. Geneesmiddelen op basis van planten zijn sinds 1977 onderworpen aan de algemene voorschriften van Richtlijn 75/318/EEG ⁽¹⁾ voor vergunningen voor het in de handel brengen. De Commissie heeft overigens in 1989 in overleg met het Comité voor farmaceutische specialiteiten een speciaal verklarend memorandum gepubliceerd om de kwaliteit van deze geneesmiddelen te garanderen. De oudere geneesmiddelen, die vóór 1977 al werden verkocht, moeten echter volgens de communautaire voorschriften vóór eind 1990 nog door elke Lid-Staat opnieuw worden beoordeeld ⁽²⁾.
2. Voor homeopathische geneesmiddelen zijn onlangs twee voorstellen voor een richtlijn ⁽³⁾ door de Commissie goedgekeurd, één voor geneesmiddelen voor gebruik bij de mens en de ander voor geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik. Vanwege de zeer uiteenlopende opvattingen binnen de geneeskunde bleken de voorbereidende werkzaamheden zeer moeilijk te verlopen, maar uiteindelijk hebben deze geleid tot een in het algemeen positief advies van zowel het Raadgevend Consumentencomité als de Europese industrie en de directeuren farmacie van de Lid-Staten. In deze voorstellen wordt geen partij gekozen voor of tegen een bepaalde vorm van uitoefening van de geneeskunde, maar worden, zoals het geachte Parlementslid dit wenst, de Europese consumenten garanties geboden ten aanzien van de kwaliteit en vooral de onschadelijkheid van homeopathische geneesmiddelen.
3. In beide gevallen is de communautaire wetgeving uitsluitend gericht op geneesmiddelen die op grote schaal worden verspreid, d.w.z. industrieel bereide geneesmiddelen die gevaren kunnen opleveren voor de hele bevolking, met name via de handel binnen de Gemeenschap. Het recht om overeenkomstig de vigerende nationale wetgeving individueel verzamelde of gebruikte geneeskrachtige planten of volgens magistrale of officinele formules geproduceerde alternatieve geneesmiddelen voor te schrijven of te bereiden wordt in deze wetgeving niet aangetast.

⁽¹⁾ PB nr. L 147 van 9. 6. 1975.

⁽²⁾ Art. 39 van Richtlijn 75/319/EEG (PB nr. L 147 van 9. 6. 1975).

⁽³⁾ Doc. COM(90) 72 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 839/89

van de heer Ben Visser (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(29 november 1989)

(90/C 325/04)

Betreft: Cockpitbemanning

De Europese Rijksluchtvaartdiensten hebben in een gezamenlijk optreden aanvullende veiligheidseisen gesteld aan

de Boeing 747-400 ter verkrijging van een bewijs van luchtvaardigheid. Bij deze — op zich — toe te juichen gezamenlijke actie zijn de Rijksluchtvaartdiensten niet ingegaan op het vraagstuk van de samenstelling van de cockpitbemanning. Al in 1980 rezen in de Verenigde Staten twijfels over het werken met een tweemans cockpit. Een presidentiële „Task Force on Aircraft Crew Complement” achtte een tweemans cockpit veilig mits voldaan werd aan o.a. de volgende voorwaarden:

1. certificatie van software voor de digitale avionics en flightcontrolsysteems,
2. een directe communicatiemogelijkheid, onafhankelijk van de cockpit, tijdens de vlucht tussen cabinepersoneel en gronddiensten,
3. verbetering van de luchtverkeersleiding.

Aan geen van deze voorwaarden is volgens de European Flight Engineers' Organisation voldaan.

1. Acht de Commissie, mede in het licht van de recente ongelukken met o.a. Boeing 737-400 toestellen, nader onderzoek nodig naar het veilig kunnen vliegen met twee mensen in de cockpit?
2. Kan de Commissie nagaan en meedelen in hoeverre de door de Task Force geformuleerde voorwaarden door de Europese Rijksluchtvaartdiensten bij hun overwegingen zijn betrokken?
3. Is de Commissie van mening dat de tweemans cockpit verantwoord is, ook op lange-afstandsvluchten, zolang de door de Task Force gestelde voorwaarden geen van alle zijn vervuld en het luchtverkeer zeer sterk toeneemt?

**Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie**

(6 april 1990)

In de burgerluchtvaart wordt het meeste passagiersvervoer uitgevoerd door vliegtuigen met twee man boordpersoneel; uit de praktijk is niet gebleken dat dit problemen in verband met de veiligheid opwerpt.

De luchtvaartindustrie heeft heel wat onderzoek verricht op het gebied van de ontwikkeling van high technology avionics and control systems om de werklust, bestaande uit traditioneel door een bemanning van drie uitgevoerde bedieningswerkzaamheden, te verlichten. Aan de luchtvaartautoriteiten in de gehele wereld is het overtuigend bewijs geleverd dat deze bediening veilig is.

Behalve met de werklust van het boordpersoneel dient evenwel ook rekening te worden gehouden met de vluchtduur en het werkmilieu. Als onderdeel van haar programma inzake de gezondheid en de veiligheid op de arbeidsplaats verricht de Commissie een onderzoek naar de risico's verbonden aan vervoeractiviteiten met het oog op het doen van voorstellen voor een richtlijn van de Raad. Hier-

onder valt ook de bescherming van vliegtuigbemanningen tegen de risico's waaraan zij tijdens hun werk zijn blootgesteld, zoals lawaai, wijzigingen in druk en trillingen, de gevolgen van bepaalde vormen van ploegenarbeid en het passeren van vele tijdzones. De bevindingen en de criteria van de presidentiële Task Force van de Verenigde Staten zullen in aanmerking worden genomen bij de besluitvorming over passende maatregelen voor communautaire actie ter zake.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 850/89

van de heer Juan Garaikoetxea Urriza (ARC)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(29 november 1989)

(90/C 325/05)

Betreft: Doelstelling 2 van de herziening van de Structuurfondsen

Op welk totaal bedrag aan financiële middelen kan País Vasco als doelstelling 2-zone voor de komende drie jaar aanspraak maken?

Kan de Commissie bovendien aangeven welke fondsen bestemd zijn voor de overige communautaire regio's die deel uitmaken van doelstelling 2, NUTS II?

**Aanvullend antwoord van de heer Millan
namens de Commissie**

(7 mei 1990)

Als aanvulling op haar antwoord van 31 januari 1990⁽¹⁾ kan de Commissie thans de volgende inlichtingen verstrekken.

De Commissie heeft op 14 maart 1990 het communautaire bestek goedgekeurd voor de gebieden in Spanje die onder doelstelling 2 vallen.

De onderverdeling van de communautaire bijstand is als volgt:

	(x 1 miljoen ecu)
Aragon	21,41
Cantabria	15,24
Cataluña	130,08
Madrid	26,52
Navarra	10,94
La Rioja	5,36
País Vasco	82,21
Verschillende gebieden	358,24
Totaal	650,00

Deze bedragen omvatten de bijstand uit het EFRO en het ESF. De Spaanse gebieden van doelstelling 2 komen bovendien in aanmerking voor de ESF-projecten van 1989

(29 miljoen ecu) en de lopende communautaire programma's Star, Valoren en Resider.

(¹) PB nr. C 97 van 17. 4. 1990, blz. 32.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1077/89

van de heer André Sainjon (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 december 1989)

(90/C 325/06)

Betreeft: Registratie van voertuigen

Kort voor het inwerkingtreden van de gemeenschappelijke markt van 1992 zijn twee fundamentele beginselen van het Verdrag van Rome — het vrije verkeer van goederen en personen — nog steeds beknot door het ontbreken van een harmonisatie van de nationale wetgeving op het stuk van de registratie van motorvoertuigen en de behandeling door de douane.

Zo kan het voorkomen dat een onderneming die personen- en bedrijfsvoertuigen financiert en op langere termijn verhuurt (méér dan twaalf maanden) aan ondernemingen met een hoofdkantoor op Frans grondgebied met vrijwel onoverkomelijke moeilijkheden te kampen heeft.

In Frankrijk geleverde voertuigen zijn namelijk vaak bestemd voor het verkeer binnen de Gemeenschap omdat de hurende firma's naar Frans recht zijn gevestigd in één van de 11 andere Lid-Statens. Na afloop van de huurtermijn keren de voertuigen naar Frankrijk terug.

1. Aan welke regeling is een onderneming naar Frans recht, die in één van de 11 andere Lid-Statens is gevestigd en die voertuigen huurt, onderworpen om personen- en bedrijfsvoertuigen op langere termijn in het verkeer te kunnen brengen?
2. Kunnen deze voertuigen, wanneer ze in Frankrijk zijn geregistreerd, vrij en zonder onderbreking in het verkeer worden gebracht in de gehele Gemeenschap zonder aan fiscale en douanemaatregelen te worden onderworpen?

Zo niet, moeten deze voertuigen in het ontvangende land worden geregistreerd en welke procedure moet daarbij dan worden gevolgd?

Bestaat er een communautaire ontwerp-regeling wat betreft deze activiteiten en waarbij de verschillende nationale juridische stelsels worden geharmoniseerd?

Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie

(4 mei 1990)

De hinderpalen voor het vrije verkeer van personen- en bedrijfsvoertuigen maken momenteel één van de problemen uit waarvoor de Europese burger het gevoeligst is.

Wat de personenvoertuigen betreft vormt een fiscale richtlijn van 1983 (¹) een eerste belangrijke doorbraak op weg naar de regeling van tal van praktische problemen met betrekking tot de tijdelijke invoer in een Lid-Staat van in een andere Lid-Staat geregistreerde personenvoertuigen, waarbij deze voertuigen in principe niet door een ingezetene van de Lid-Staat van tijdelijke invoer mogen worden gebruikt.

Zo mogen bij voorbeeld personenvoertuigen voor persoonlijk gebruik worden ingevoerd met vrijstelling van enerzijds omzetbelasting, accijnzen en alle overige verbruiksbelastingen en anderzijds bepaalde andere belastingen, zoals in Frankrijk de motorrijtuigenbelasting en de bijzondere belasting op personenvoertuigen met een motorvermogen van meer dan 16 PK. Deze vrijstelling geldt dan voor een al dan niet ononderbroken duur van niet meer dan zes maanden per tijdvak van twaalf maanden. Betreft het personenvoertuigen die toebehoren aan een verhuuronderneming met maatschappelijke zetel in de Gemeenschap, dan kunnen zij met het oog op wederuitvoer zelfs worden wederverhuurd aan een niet-ingezetene, als de Lid-Staat van tijdelijke invoer het toestaat, aan een ingezetene indien deze voertuigen zich in het land bevinden ingevolge de uitvoering van een huurovereenkomst die aldaar is verstrekt.

Deze wederverhuur vormt in beginsel een belastbare handeling in de Lid-Staat waar zij plaatsvindt en waar, in de meeste gevallen, de feitelijke elementen aanwezig zijn die het mogelijk maken een zetel van bedrijfsuitoefening of een inrichting als plaats van de dienst aan te merken. Daarenboven is in de richtlijn van 1983 bepaald dat deze voertuigen door een personeelslid-ingezetene naar de Lid-Staat van de plaats van oorspronkelijke huur mogen worden teruggebracht.

De Commissie heeft geconstateerd dat deze richtlijn niet alle problemen heeft kunnen oplossen en heeft dan ook in 1987 bij de Raad en het Parlement een voorstel tot wijziging van bovengenoemde richtlijn (²) ingediend dat erop gericht is een aantal onaanvaardbaar geachte toestanden te verhelpen. Het voorstel voorziet onder andere in de verlenging van de duur van de tijdelijke invoer in geval van beroepsmatige bindingen in een Lid-Staat, de uitbreiding van de vrijstelling tot andere personen dan degene die het voertuig tijdelijk heeft ingevoerd en die ingezetenen zijn van de Lid-Staat van tijdelijke invoer, alsook de huur voor een korte duur door een ingezetene van de Lid-Staat van tijdelijke invoer van een in het buitenland geregistreerd voertuig.

Jammer genoeg is dit voorstel momenteel geblokkeerd op het niveau van de Raad. De Commissie is van oordeel dat deze toestand des te betreurenswaardiger is omdat ook het Hof van Justitie de gelegenheid heeft gehad zich over verscheidene gevallen uit te spreken, wat de Commissie ertoe heeft gebracht een mededeling (³) bij het Parlement en de Raad in te dienen om de zaak weer vlot te krijgen.

Met betrekking tot de tijdelijke invoer in een Lid-Staat van in een andere Lid-Staat geregistreerde bedrijfsvoer-

tuigen is er op het ogenblik nog geen communautaire belastingwetgeving tot stand gebracht.

Wat het gebruik van gehuurde voertuigen zonder bestuurder voor het vervoer van goederen over de weg betreft, is in Richtlijn 84/647/EEG ⁽¹⁾ het algemene beginsel vastgesteld dat elke Lid-Staat op zijn grondgebied, voor het vervoer tussen Lid-Staten, het gebruik toestaat van voertuigen die zijn gehuurd door op het grondgebied van een andere Lid-Staat gevestigde ondernemingen, zulks onder de in artikel 2 van de genoemde richtlijn aangegeven voorwaarden.

Dit betekent bij voorbeeld dat in Frankrijk geregistreerde bedrijfsvoertuigen die zijn gehuurd door een in Frankrijk gevestigde onderneming, door de laatstgenoemde voor het vervoer tussen Lid-Staten kunnen worden gebruikt, voor zover de in artikel 2 van de richtlijn vermelde voorwaarden zijn vervuld.

⁽¹⁾ PB nr. L 105 van 23. 4. 1983, blz. 59.

⁽²⁾ PB nr. C 40 van 18. 2. 1987, blz. 7 en PB nr. C 181 van 14. 8. 1988, blz. 9.

⁽³⁾ PB nr. C 278 van 1. 11. 1989, blz. 2.

⁽⁴⁾ PB nr. L 335 van 22. 12. 1984, blz. 72.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 253/90

van de heer Karl von Wogau (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 februari 1990)

(90/C 325/07)

Betreft: Regeling inzake arbeidsveiligheid in Groot-Brittannië (maskers met luchtfilter)

Is het de Commissie bekend dat Groot-Brittannië in het afgelopen jaar een nieuwe regeling heeft ingevoerd waarbij wordt bepaald dat de verkoop van maskers met luchtfilter voor de arbeidsveiligheid in England in de toekomst alleen zal worden toegelaten wanneer deze maskers zijn gekeurd volgens de Engelse HSE-criteria (Health and Safety Executive) door het Institute of Occupation Medicine in Edinburgh?

Heeft Groot-Brittannië de Gemeenschap mededeling gedaan van deze nieuwe bepaling in het kader van het informatiestelsel en is de nieuwe regeling verenigbaar met de bepalingen inzake het vrij verkeer van goederen?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(21 mei 1990)

In het kader van de kennisgevingsprocedure van Richtlijn 83/189/EEG ⁽¹⁾ hebben de overheidsinstanties van het Verenigd Koninkrijk de Commissie op 12 augustus 1986 in kennis gesteld van een ontwerp voor regelgeving ten aanzien van het toezicht op stoffen die gevaar opleveren

voor de gezondheid. Deze regelgeving had onder andere betrekking op de voorwaarden voor de goedkeuring van apparatuur voor bescherming van de ademhaling.

Over deze kennisgeving zijn destijds noch door de Commissie noch door de Lid-Staten opmerkingen gemaakt.

Naar aanleiding van de door het geachte Parlements lid vermelde feiten heeft de Commissie de overheidsinstanties van het Verenigd Koninkrijk verzocht haar de definitief vastgestelde tekst toe te zenden. Zij zal het geachte Parlements lid zeker op de hoogte stellen van het resultaat van het onderzoek dat zij zal instellen.

Intussen heeft de Raad op voorstel van de Commissie op 21 december 1989 een richtlijn vastgesteld met betrekking tot het ontwerp en de fabricage van persoonlijke beschermingsmiddelen ⁽²⁾. Deze richtlijn zal op 1 juli 1992 in werking treden. Aangezien het hier gaat om een richtlijn volgens de „nieuwe aanpak”, heeft de Commissie de Europese Commissie voor Normalisatie (CEN) opdracht gegeven voor de opstelling van geharmoniseerde Europese normen. Krachtens voornoemde richtlijn moeten deze normen het vrije verkeer van de produkten die door het geachte Parlements lid worden vermeld, mogelijk maken.

⁽¹⁾ PB nr. L 109 van 26. 4. 1983.

⁽²⁾ PB nr. L 399 van 30. 12. 1989, blz. 18.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 272/90

van mevrouw Carole Tongue (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 februari 1990)

(90/C 325/08)

Betreft: Revisiestukken

1. Is het de Commissie bekend dat er in de revisie-industrie op grote schaal gebruik wordt gemaakt van niet-originele onderdelen van inferieure kwaliteit voor de fabricage van produkten zoals auto-onderdelen en huishoudelijke apparaten en dat dit voor de consument ernstige risico's met zich meebrengt?

2. Geeft zij zich voorts rekenschap van de economische consequenties voor fabrikanten wier handelsmerk op een produkt staat dat door een derde opnieuw in de handel is gebracht maar niet aan de kwaliteitsnormen voldoet ten gevolge van gebrekkige fabricagemethoden of slechte onderdelen die bij de revisie zijn gebruikt?

3. Is het haar voorts bekend dat de eerste fabrikant volgens de nationale wetsbepalingen die op basis van de communautaire richtlijn inzake produktaansprakelijkheid (Richtlijn 85/374/EEG) ⁽¹⁾ zijn ingevoerd, niet aan-

sprakelijk kan worden gesteld voor letsel veroorzaakt door defecte revisieproducten en dat consumenten in een dergelijke situatie geen recht op schadevergoeding kunnen doen gelden tenzij het revisiebedrijf kan worden opgespoord?

4. Is de Commissie ook niet van oordeel dat dit probleem zou kunnen worden opgelost door invoering van verplichte technische normen voor alle revisieproducten en dat revisieproducten van een duidelijk merkteken moeten worden voorzien zodat kan worden nagegaan wanneer, waar en door wie ze zijn gefabriceerd? Vindt de Commissie ook niet dat voor revisiebedrijven een verplichte produktaansprakelijkheidsverzekering moet worden ingesteld en dat dit in het voordeel zou zijn van personen die door dergelijke producten letsel oplopen?

(¹) PB nr. L 210 van 7. 8. 1985, blz. 29.

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(14 mei 1990)

1. De Commissie is bekend met het feit dat er op grote schaal gebruik wordt gemaakt van niet-originele onderdelen bij de fabricage van producten, maar beschikt niet over nadere gegevens betreffende de mate waarin inferieure kwaliteit van die onderdelen gevaar oplevert voor de consument.

2. De Commissie is van oordeel dat de bepalingen van de eerste richtlijn van de Raad van 21 december 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der Lid-Staten (¹) en die van het verordeningvoorstel inzake het communautair merk dat in behandeling is bij de Raad (²) de houder van het oorspronkelijk merk in de door het geachte Parlementslid beschreven situaties de mogelijkheid geven wegens namaak een actie in te stellen tegen derden.

3. Het is waar dat de eerste fabrikant niet aansprakelijk kan worden gesteld op grond van de ingevolge de produktaansprakelijkheids-richtlijn 85/374/EEG ingevoerde nationale wetgeving. Het revisiebedrijf en niet de eerste fabrikant is de „producent” van het revisieproduct en is derhalve volgens de bepalingen van die richtlijn aansprakelijk. Dit geldt ook, indien het handelsmerk, of een ander merk waarmee de eerste fabrikant kan worden achterhaald, niet tijdens de fabricage van het revisieproduct zijn verwijderd. In beginsel moet het slachtoffer de identiteit vaststellen van het revisiebedrijf. Indien de identiteit van het revisiebedrijf echter niet kan worden vastgesteld, betekent dit niet dat het slachtoffer geen schadevergoeding krijgt, want in zo'n geval is elke leverancier van het anoniem verkochte product aansprakelijk (zie artikel 3, lid 3, van genoemde richtlijn).

4. Verder zij erop gewezen dat er momenteel bij de Raad een voorstel voor een richtlijn inzake algemene produktveiligheid (³) in behandeling is, die voorziet in de veiligheid van producten vanaf het tijdstip dat zij voor het eerst op de markt zijn gebracht en gedurende hun gehele

te voorziene gebruiksduur. In dit voorstel worden ook uitdrukkelijk de gerenoveerde, niet als nieuw geleverde producten genoemd, voor zover die levering plaatsvindt in het kader van een gewone uitoefening van commerciële activiteit. Het voorstel biedt de mogelijkheid tot het instellen van een procedure in bepaalde omstandigheden, indien er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat het produkt gevaar oplevert. Een en ander zal een belangrijk instrument worden op het gebied van de bescherming van werknemer en consument.

Op grond van het bovenstaande is de Commissie van mening dat de bezorgdheid van het geachte Parlementslid op vele punten zal worden weggenomen. De Commissie vindt verder dat de invoering van verplichte technische normen op dit gebied in de praktijk grote moeilijkheden zal opleveren, omdat het gaat om een uitgebreid scala van producten. De Commissie wijst erop dat bij de nieuwe aanpak op het gebied van technische harmonisatie en normalisatie de technische normen voor nieuwe producten niet verplicht worden gemaakt. Een verschillende behandeling van nieuwe en revisieproducten zal daarom moeilijk vol te houden zijn.

De eis om revisieproducten van een merkteken te voorzien dat voldoende informatie bevat voor identificering van de verantwoordelijke partij is een idee wat de Commissie steunt. Helaas is het aanbrenge van onuitwisbare merktekens niet altijd mogelijk in verband met de voor revisieproducten gebruikte materialen.

Wat het punt van de verplichte verzekering betreft vindt de Commissie het niet nodig om onderscheid te maken tussen nieuwe en revisieproducten. De produktaansprakelijkheidsrichtlijn bevat geen eis tot verplichte verzekering; het antwoord op die vraag wordt aan de Lid-Staten overgelaten.

(¹) PB nr. L 40 van 11. 2. 1989.

(²) Doc. COM(84) 470 def.

(³) PB nr. C 193 van 31. 7. 1989, blz. 2.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 278/90

van de heer Carlos Robles Piquer (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 februari 1990)

(90/C 325/09)

Betreft: Evaluatie van de specifieke programma's van het tweede O & O-kaderprogramma

Overeenkomstig de desbetreffende bepalingen van de besluiten van de Raad tot goedkeuring van de specifieke O & O-programma's binnen het tweede kaderprogramma zijn in de loop van 1989 iets meer dan tien evaluaties verricht, en een dergelijk aantal is ook voorzien voor 1990 en voor 1991.

Deze spreiding in het proces van evaluatie en herziening getuigt niet alleen van een goede algemene planning bij de lancering van de specifieke programma's, maar maakt ook een sterkere betrokkenheid van het Parlement mogelijk, al moet deze ongetwijfeld nog verder versterkt worden.

Kan de Commissie, met het oog hierop, informatie verstrekken over de in 1989 verrichte evaluaties en over het tijdschema van de evaluaties die zij in 1990 wil uitvoeren?

**Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie
(29 mei 1990)**

In artikel 2 van het besluit van de Raad betreffende het kaderprogramma van communautaire werkzaamheden op het gebied van onderzoek en technologische ontwikkeling voor de periode 1987—1991 staat dat elk specifiek programma wordt geëvalueerd, en in artikel 4 van dit besluit is bepaald dat de Commissie in de loop van het derde jaar van uitvoering van het kaderprogramma de gemaakte vorderingen onderzoekt.

De data voor de evaluaties van de specifieke programma's worden in de desbetreffende besluiten van de Raad normaal zodanig vastgesteld dat zij in het derde jaar van de uitvoering vallen.

Overeenkomstig deze besluiten heeft de Commissie in 1989 het verslag van het evaluatiecomité van het kaderprogramma en de volgende evaluaties van specifieke programma's gepubliceerd:

- Primaire en secundaire grondstoffen,
- Landbouwonderzoek,
- Radioactief afval,
- Stralingsbescherming,
- Esprit, fase I — Eindverslag,
- Race — Tussentijdse evaluatie,
- Delta — Tussentijdse evaluatie,
- Drive — Tussentijdse evaluatie,
- Aim — Tussentijdse evaluatie.

In januari 1990 heeft de Commissie het advies van de Raad van Beheer van het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek (GCO) ⁽¹⁾ over de tussentijdse evaluatie van het GCO gepubliceerd. Deze evaluatie, die eind 1989 door een panel onder voorzitterschap van de heer H. L. Beckers werd uitgevoerd, is opgenomen in dit document.

De evaluaties die in 1990 worden uitgevoerd hebben betrekking op:

- Onderzoek op het gebied van geneeskunde en volksgezondheid,
- Luchtvaart,
- Kernfusie,
- Stimulation — Science,
- Onderzoek inzake automatisch vertalen (het Eurotra-programma),
- Delta — Eindverslag,
- Aim — Eindverslag,
- Visserij- en landbouwonderzoek (het FAR-programma).

Voorts schrijft het Monitor/Spear-programma horizontale evaluaties voor waarbij bijzondere aspecten moeten worden geanalyseerd die verschillende of alle specifieke O & O-programma's gemeen hebben. Aan twee van die evaluaties wordt nu gewerkt. Zij hebben betrekking op de volgende thema's:

- het effect van de O & O-programma's van de Gemeenschap op de sociaal-economische samenhang;
- onderzoekbeurzen van de Gemeenschap.

⁽¹⁾ Doc. SEC(90) 35 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 284/90

**van de heer Gianfranco Amendola (V)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(19 februari 1990)
(90/C 325/10)**

Betreft: Naleving van de richtlijn inzake milieu-effectrapportage bij de bouw van een industriële installatie in Sestri Levante (Italië)

Er bestaan plannen voor de bouw van een walserij in Sestri Levante (Italië) voor het koud uitwalsen van rollen en het moffelen in een waterstof-zuurstofoven (5 miljoen m³ per jaar), waarbij naar verwachting per jaar ongeveer 70 ton minerale olie in damp- en aerosolvorm in de atmosfeer terecht zal komen.

1. Kan de Commissie mededelen of voor deze installatie Richtlijn 85/337/EEG inzake milieu-effectrapportage ⁽¹⁾ is nageleefd?
2. Kan zij voorts mededelen of de produktie-installatie onder Richtlijn 82/501/EEG ⁽²⁾ en de wijzigingsrichtlijnen daarbij valt?
3. Welke stappen zal de Commissie ondernemen als mocht blijken dat Richtlijn 85/337/EEG niet is nageleefd?

⁽¹⁾ PB nr. L 175 van 5. 7. 1985, blz. 40.

⁽²⁾ PB nr. L 230 van 5. 8. 1982, blz. 1.

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(24 april 1990)

1. De Commissie heeft zich tot de Italiaanse autoriteiten gewend om nadere inlichtingen over de geplande bouw en daarbij gevraagd of voor het betrokken project een milieu-effectrapportage heeft plaatsgevonden.

2. Wat de toepassing van Richtlijn 82/501/EEG inzake de risico's van ongevallen bij industriële activiteiten betreft, moet de betrokken installatie voldoen aan de algemene verplichtingen die zijn neergelegd in de artike-

len 3 en 4. Wat de strengere en zwaardere eisen van artikel 5 betreft (kennisgeving, veiligheidsrapport, rampenplan en voorlichting van het publiek), beschikt de Commissie op het ogenblik niet over voldoende gegevens om na te gaan of een dergelijke installatie onder het toepassingsgebied van dit artikel valt.

3. Indien de Commissie mocht vaststellen dat de genoemde richtlijnen niet worden nageleefd, zal zij zeker een inbreukprocedure inleiden overeenkomstig artikel 169 van het EEG-Verdrag.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 311/90

van mevrouw **Cristiana Muscardini (NI)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(21 februari 1990)

(90/C 325/11)

Betreft: Emissie van koolmonoxyde

Kan de Commissie, gezien het feit dat de emissie van koolmonoxyde in Europa elk jaar talrijke slachtoffers vergt en dat dit gas vaak ontsnapt uit ondeugdelijke installaties, nauwkeurige Europese normen vaststellen voor de inrichting en het onderhoud van de installaties, alsmede regels voor een periodieke controle door gekwalificeerd personeel?

Antwoord van de heer **Bangemann** namens de Commissie

(25 april 1990)

Het is de Commissie bekend dat er zich ongevallen voordoen door lekkage van koolmonoxyde uit gebrekkige of verkeerd geïnstalleerde en onderhouden installaties.

Het dient echter te worden onderstreept dat de Gemeenschapswetgeving enkel betrekking heeft op toestellen als dusdanig, terwijl het tot de bevoegdheid van de Lid-Staten behoort om eisen vast te stellen betreffende de installatie en indien nodig de periodieke controle daarvan.

Omdat de Commissie zich bewust is van de schadelijke gevolgen van het bij tijden veronachtzamen van installatie- en onderhoudsvoorschriften, neemt zij in haar voorstellen voor Gemeenschapswetgeving waar mogelijk eisen op die voorzien in intrinsieke veiligheid van de toestellen, ook in geval niet aan de installatie- en onderhoudseisen wordt voldaan.

Zo bevat het voorstel van de Commissie voor een richtlijn van de Raad inzake gastoestellen⁽¹⁾, dat vermoedelijk vóór het einde van dit jaar wordt goedgekeurd, dergelijke specifieke eisen voor de intrinsieke veiligheid met betrekking tot verbrandingsprodukten en het vrijkomen daarvan. Zij hebben met name betrekking op de concentratie van koolmonoxyde, gelet op de verwachte blootstellingsduur.

Volgens andere voorschriften worden de fabrikanten verplicht om de nodige informatie voor de installatie en het onderhoud van de toestellen duidelijk in het instructieboekje te vermelden.

De in de voorgestelde richtlijn opgenomen voorschriften moeten nader worden uitgewerkt in de vorm van op vrijwillige basis geharmoniseerde normen, op te stellen door het Europees Comité voor Normalisatie (CEN).

Wat oliegestookte toestellen betreft, moet het CEN Europese normen opstellen waardoor de maximaal toelaatbare hoeveelheid toxische bestanddelen in verbrandingsprodukten, in het bijzonder koolmonoxyde, wordt beperkt.

⁽¹⁾ COM(88) 786 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 349/90

van de heer **Karl von Wogau (PPE)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(26 februari 1990)

(90/C 325/12)

Betreft: Toepasbaarheid van Richtlijn 83/189/EEG betreffende een informatieprocedure op de richtsnoeren van de Duitse „Commissie voor het levensmiddelenregister”

1. Is de Commissie bekend met het antwoord van de Duitse Bondsregering van 7 december 1988 op een schriftelijke vraag van de afgevaardigde Kossendey waarin zij de opvatting verkondigt dat de richtsnoeren van het Duitse „Lebensmittelbuch” niet vallen onder de mededelingsplicht uit hoofde van Richtlijn 83/189/EEG van de Raad⁽¹⁾ betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften?

2. Deelt de Commissie deze opvatting van de Duitse Bondsregering?

3. Wat zal de Commissie eventueel ondernemen om te bewerkstelligen dat de informatierichtlijn ook wordt toegepast op de richtsnoeren van het Duitse Lebensmittelbuch?

⁽¹⁾ PB nr. L 109 van 26. 4. 1983, blz. 13.

Antwoord van de heer **Bangemann** namens de Commissie

(18 mei 1990)

De Commissie dankt het geachte Parlementslid dat hij haar attent heeft gemaakt op het antwoord van de Duitse autoriteiten op de vraag van de heer Kossendey, waarvan zij intussen kennis heeft genomen.

Uit het oogpunt van de handelsbelemmeringen gaat de Commissie na welke gevolgen het stelsel van richtsnoeren van het Duitse „Lebensmittelbuch” heeft voor het in de handel brengen van een voedingsmiddel. Mocht blijken

dat dit systeem rechtens of feitelijk tot gevolg heeft dat een of andere benaming wordt voorbehouden of verplicht wordt gesteld, of dat er buitensporige etiketteringsvoorschriften worden opgelegd, dan zal de Commissie het gehele controlesysteem onderzoeken, alsmede het gebruik dat wordt gemaakt van de richtsnoeren in het licht van Richtlijn 83/189/EEG, gewijzigd bij Richtlijn 88/182/EEG⁽¹⁾, artikel 30 en volgende van het EEG-Verdrag, en van de communautaire richtlijnen inzake de etikettering van levensmiddelen.

⁽¹⁾ PB nr. L 81 van 26. 3. 1988, blz. 75.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 351/90
van mevrouw Cristiana Muscardini (NI)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(26 februari 1990)
(90/C 325/13)

Betreft: Voorzieningen voor gehandicapten

Een van de prioritairere verplichtingen van de communautaire instellingen is te voorzien in de behoeften van de burgers van de Gemeenschap die vanwege een handicap in moeilijke omstandigheden verkeren. In dit licht is de oprichting van cassetteotheken voor blinden een onontbeerlijke maatregel om te kunnen voldoen aan hun legitieme eisen wat betreft studie, lectuur en sociaal contact.

Kan de Commissie mededelen of er cassetteotheken voor blinden bestaan en, zo ja, in welke Lid-Staten?

Hoe is de verhouding tussen het aantal cassetteotheken en het aantal blinden per gebied? Welke initiatieven op middellange of korte termijn zijn tot dusverre genomen om te bewerkstelligen dat blinden ook in het beroepsleven kunnen worden opgenomen en, ten slotte, welke financiële bijdrage ontvangen de liefdadigheidsorganisaties die de eventuele tekortkomingen van de Lid-Staten hebben aangevuld, hetzij door cassetteotheken op te zetten, hetzij door geleidehonden aan te schaffen en te trainen?

Aanvullend antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie
(18 juli 1990)

Als aanvulling op haar antwoord van 3 april 1990⁽¹⁾ kan de Commissie thans het geachte Parlementslid het resultaat van haar onderzoek mededelen.

Iedere Lid-Staat heeft ten minste één cassetteotheek voor slechtzienden. Vrijwilligersorganisaties regelen alle faciliteiten voor blinden, maar de bijdragen van de overheid

liggen tussen nul en 100%. Zelfs in één enkel land verschillen de wettelijk voorgeschreven bijdragen van dienst tot dienst.

Het is niet zozeer de verhouding tussen het aantal cassetteotheken en het aantal blinden dat van belang is, als het aantal titels die op cassette beschikbaar zijn. Dit is nooit meer dan een fractie van de omvangrijke hoeveelheid publicaties die zienden ter beschikking staan. Het aantal titels dat in een willekeurige cassetteotheek beschikbaar is, schijnt voornamelijk afhankelijk te zijn van de ouderdom van de cassetteotheek, maar ongetwijfeld ook van de financiële middelen die verstrekt worden voor verdere uitbreiding. Als het gaat om nationale uitleenbibliotheken, die niet uitsluitend specialistisch materiaal verschaffen, is het lidmaatschap open voor alle slechtzienden in dat land.

In de meeste landen is gezorgd voor de volgende categorieën materiaal:

- a) uitleenbibliotheek met romans en populair-wetenschappelijke ontspanningslectuur;
- b) mogelijkheid tot het opnemen van studieboeken en materiaal voor studie;
- c) gesproken kranten en tijdschriften voor de vrije tijd;
- d) bijzonder materiaal dat door belangengroepen/-organisaties is uitgebracht voor hun leden.

Ook bestaat in het Verenigd Koninkrijk een „Express Reading Service”, verzorgd door de RNIB (Europese Unie van Blinden), die op verzoek van individuele blinden korte documenten op cassette kan opnemen voor hun werk, studie, dagelijkse bezigheden of ontspanning.

⁽¹⁾ PB nr. C 125 van 21. 5. 1990.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 362/90
van de heer Jaak Vandemeulebroucke (ARC)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(26 februari 1990)
(90/C 325/14)

Betreft: Minder verspreide talen/culturen en de audiovisuele media

Aansluitend op mijn vraag nr. 859/89⁽¹⁾ zou ik concreet willen vernemen (wat niet het geval was bij de voorgaande vraag) in hoeverre de Commissie eraan denkt de toegang van de minder verspreide talen tot de media te proberen te waarborgen via bepaalde maatregelen?

Zo ja, via welke maatregelen?

⁽¹⁾ PB nr. C 171 van 12. 7. 1990, blz. 8.

**Antwoord van de heer Dondelinger
namens de Commissie**

(26 juni 1990)

Hoewel geen enkele bepaling van het communautaire recht de minder verspreide talen toegang tot de media kan waarborgen, heeft de Commissie binnen de grenzen van de beschikbare financiële middelen verscheidene initiatieven gesteund ter bevordering van het gebruik van de „massamedia” voor de verspreiding en de promotie van de minder verspreide talen.

In het kader van het Media-programma (programma ter bevordering van de ontwikkeling van de audiovisuele industrie) speelt bij iedere actie de zorg voor de instandhouding en de verspreiding van de minder verspreide talen en culturen een rol. Vooral het Babel-fonds (Broadcasting Across the Barriers of European Language) ter bevordering van de nasynchronisatie en de ondertiteling van Europese films is een waardevol hulpmiddel bij de verspreiding van de minder verspreide talen en culturen.

De Commissie zal voorts de projecten van verscheidene tijdschriften en publikaties ondersteunen, die de promotie van de minder verspreide talen ten doel hebben.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 429/90

van de heer Hemmo Muntingh (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 maart 1990)

(90/C 325/15)

Betreft: In het verleden in zee gedumpte en verloren schadelijke stoffen

In het verleden is, hetzij door dumping hetzij ten gevolge van scheepsongevallen of het verlies van lading door schepen, een grote hoeveelheid schadelijke stoffen in diverse verpakkingen (variërend van vaten tot schepen) op de zeebodem terechtgekomen.

In dit kader is onder meer reeds veel aandacht geschonken aan de grote hoeveelheden strijdgassen die na de oorlog in zee gedumpt werden. Recente ongevallen waarbij gevaarlijke lading verloren raakte en niet geborgen kon worden, zijn bij voorbeeld de chloorcilinders van de Sindbad, het Dynoseb van de Dana Optima, de lading van de Perintis.

Al deze verpakkingen met gevaarlijke stoffen zouden even zovele ecologische tijdbommen kunnen zijn, die als zij openbarsten tot grote en langdurige schade van het zeemilieu kunnen leiden dan wel schade aan menselijke gezondheid kunnen toebrengen.

1. Is de Commissie bereid het initiatief te nemen tot een evaluatie van de hoeveelheden gevaarlijke stoffen die op de bodem van de Europese zeegebieden moeten liggen waarin ook aangegeven zou moeten worden welke van deze stoffen geborgen zouden dienen te worden om schade aan mens en milieu te voorkomen?

2. Is de Commissie bereid gedachten te ontwikkelen met betrekking tot de wijze waarop dergelijke gevaarlijke stoffen geborgen zouden kunnen worden, wie dergelijke werkzaamheden zouden kunnen ondernemen, en hoe dergelijke werkzaamheden gefinancierd zouden moeten worden?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(29 mei 1990)

Voor de dumping van oorlogsmunitie in het verleden zij het geachte Parlementslid verwezen naar het antwoord van de Commissie op zijn schriftelijke vraag nr. 923/89 (1).

Wat betreft de grote hoeveelheden gevaarlijke stoffen die in het verleden in zee zijn gedumpt of verloren geraakt, kan de Commissie overwegen:

— de gesuggereerde inventarisatie te verrichten en daarbij, voor zover mogelijk, gebruik te maken van de gegevens die beschikbaar zijn in het kader van de relevante internationale overeenkomsten (bij voorbeeld de Verdragen van London en Oslo inzake dumping).

Aan de hand van deze inventarisatie, die een overzicht moet opleveren van de gedumpte stoffen, kan worden aangegeven welke stoffen eventueel zouden moeten worden geborgen;

— een beperkte bijdrage te leveren aan een proefproject voor het bergen van genoemde stoffen. Het probleem van de gevaarlijke stoffen is ook naar voren gebracht in het kader van de Overeenkomst van Bonn (Overeenkomst inzake samenwerking bij het bestrijden van verontreiniging van de Noordzee door olie en andere schadelijke stoffen). Bovendien maakt de vervuiling als gevolg van ongevallen met dergelijke stoffen impliciet deel uit van het communautaire actieprogramma inzake grootschalige vervuiling van de zee;

De eventuele berging van deze stoffen en de financiering daarvan kan in een later stadium worden onderzocht aan de hand van de resultaten van genoemde initiatieven.

(1) PB nr. C 139 van 7. 6. 1990, blz. 14.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 430/90

van de heer François-Xavier de Donnée (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 maart 1990)

(90/C 325/16)

Betreft: Cursus „Time Management” voor het personeel van de Commissie, gegeven door een Deense deskundige

De Commissie heeft al haar personeelsleden verzocht deel te nemen aan een tweedaagse cursus „Time Manage-

ment". Alle ambtenaren en tijdelijke functionarissen hebben gedurende twee dagen deelgenomen aan deze cursus die door een Deense expert op dit gebied werd verzorgd.

Kan de Commissie mededelen:

1. op welke wijze deze deskundige (of dienstverlener) werd geselecteerd;
2. hoeveel de kosten van deze cursus bedroegen en hoe groot het aantal deelnemers was in 1987, 1988 en 1989;
3. hoe het jaarlijks totaalbedrag in de volgende subposten kan worden gespecificeerd:
 - kosten van de deskundige (of dienstverlener),
 - kosten van het huren van cursuslokalen,
 - andere huishoudelijke uitgaven;
4. hoeveel de kosten gemiddeld per deelnemer bedroegen;
5. hoe zij de resultaten van deze cursus inschat?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie
(13 juli 1990)**

De door het geachte Parlementslid genoemde cursussen zijn een onderdeel van de tweede etappe van het moderniseringsbeleid van de diensten van de Commissie, dat in juli 1985 is goedgekeurd.

De volgende procedure werd gevolgd:

- a) oproep tot het tonen van belangstelling bij inschrijving in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* van 3 juni 1987;
- b) informatievergadering voor alle betrokken ondernemingen op 6 juli 1987 te Brussel;
- c) toezending van de offerteaanvraag met als uiterste indieningstermijn 27 augustus 1987;
- d) na opening van de 21 voorstellen, oprichting van een paritaire evaluatiegroep die op 28 en 29 september 1987 in vergadering bijeen is geweest;
- e) de ontwerp-overeenkomst met de door de administratie gekozen onderneming, Time Manager International, werd aan de Aankoop- en Gunningsadviescommissie voorgelegd en op 20 oktober 1987 goedgekeurd;
- f) de definitieve overeenkomst met bovengenoemde onderneming werd op 11 november 1987 ondertekend.

De totale kosten van de cursus in 1987, 1988 en 1989 waren:

Totale kosten 1987: 23 333,06 ecu,
Totale kosten 1988: 2 190 395,77 ecu,
Totale kosten 1989: 50 592,02 ecu.

De totale jaarlijkse kosten waren als volgt verdeeld:

	1987	1988	1989
Aantal deelnemers	139	12 500	288
TMI	13 448,85	1 021 000,00	23 523,84
Huur lokalen	4 467,38	990 894,34	24 216,39
Andere kosten	5 416,83	178 501,43	2 851,79
Totaal	23 333,06	2 190 395,77	50 592,02
Gemiddelde kosten per deelnemer	167,86	175,23	175,67

Twee evaluatieverslagen werden opgesteld, het eerste door de eenheid Opleiding van DG IX, het andere door TMI. Op bases van de tijdens de actie Time Management verzamelde gegevens en het door het Cegos in 1988 gedane onderzoek heeft de Commissie in september 1988 de grote lijnen van haar programma tot modernisering van de organisatie en het beheer vastgesteld.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 462/90

van de heer José Alvarez de Paz (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 maart 1990)

(90/C 325/17)

Betreft: Het Werkprogramma voor 1990 en steenkool

In het Werkprogramma voor 1990 wordt steenkool door de Commissie niet genoemd; in punt 120 wordt echter wel opgemerkt: „De verwezenlijking van de interne energiemarkt vereist de ontwikkeling van nieuwe ideeën . . .”.

Welke zijn de belangrijkste „vereisten” bij de verwezenlijking van de interne energiemarkt met betrekking tot de sector steenkool?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(11 mei 1990)

In haar werkprogramma voor 1990 heeft de Commissie het voornemen te kennen gegeven om het beginsel van de continuïteit van de voorziening voor de verschillende energiebronnen — met inbegrip van kolen — in de nieuwe context van de interne energiemarkt opnieuw te bezien.

Aangezien zij nog maar pas met haar beraad is begonnen, kan de Commissie thans niet vooruitlopen op de conclusies van dit onderzoek.

De Commissie verwijst het geachte Parlementslid naar haar antwoord op zijn schriftelijke vraag nr. 461/90 (*).

(* PB nr. C 266 van 22. 10. 1990, blz. 31.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 486/90

van de heer Juan de la Cámara Martínez (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 maart 1990)

(90/C 325/18)

Betreft: Vestigingsplaats van het Europese Milieubureau

Welke criteria moeten naar het oordeel van de Commissie worden aangelegd bij de keuze van de vestigingsplaats van het toekomstige Europese Milieubureau?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(24 april 1990)

De diensten van de Commissie hebben de fundamentele technische voorwaarden voor een bevredigende ontwikkeling van het Europees Milieuagentschap uiteengezet. De Raad was van mening dat alle voorstellen die zijn ingediend door de elf Lid-Staten die kandidaat zijn, aan deze voorwaarden voldeden.

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(16 mei 1990)

De gegevens in de verslagen over de kwaliteit van het zwemwater die door de Commissie worden gepubliceerd kunnen niet tussen de verschillende Lid-Staten onderling worden vergeleken. Door sommige Lid-Staten worden immers voor bepaalde parameters nationale waarden aangehouden die strikter zijn dan de waarden die in de richtlijn ⁽¹⁾ worden opgelegd. Bewust als zij is van deze situatie wijst de Commissie de lezers er in de gepubliceerde verslagen op dat een dergelijke vergelijking dus niet opgaat.

Voorts heeft de Commissie reeds overwogen om een uniform en versneld systeem in te voeren voor het doorgeven van gegevens aan de Commissie.

Wanneer een dergelijke procedure eenmaal wordt toegepast, zouden de gegevens zodanig kunnen worden verwerkt dat zij onderling vergelijkbaar worden en ook de publikatie van het verslag kan worden versneld. In dit verband is het de bedoeling van de Commissie om jaarlijks een verslag te publiceren dat gebaseerd is op de gegevens van het jaar daarvoor.

⁽¹⁾ PB nr. L 31 van 5. 2. 1976, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 532/90

van mevrouw Marie Jepsen (ED)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 maart 1990)

(90/C 325/19)

Betreft: Vergelijkbaarheid en publikatie van onderzoeken van de Lid-Staten naar de kwaliteit van het zwemwater

De Commissie zegt in haar antwoord (9 januari 1990) op schriftelijke vraag nr. 767/89 ⁽¹⁾ betreffende de controle op de kwaliteit van het zwemwater in de Lid-Staten, dat zij geregeld een verslag uitbrengt op basis van de onderzoeken die de betreffende Lid-Staat ter zake instelt.

Het antwoord van de Commissie geeft echter aanleiding tot verschillende aanvullende vragen: Is de Commissie van mening dat de resultaten van de onderzoeken van de Lid-Staten naar de kwaliteit van het zwemwater direct vergelijkbaar zijn? Zo nee, kan de Commissie dan maatregelen nemen ter verbetering van de vergelijkbaarheid van deze onderzoeken? Kan de Commissie verder jaarlijks een verslag uitbrengen dat gebaseerd is op onderzoeken van het voorafgaande jaar, zodat de burgers van de Gemeenschap over actuelere informatie beschikken dan tot dusver het geval is, nu is gebleken dat het verslag van de Commissie in bepaalde gevallen uitgaat van onderzoekgegevens die bijna twee jaar oud zijn?

⁽¹⁾ PB nr. C 125 van 21. 5. 1990, blz. 13.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 548/90

van de heer Francesco Speroni (ARC)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 maart 1990)

(90/C 325/20)

Betreft: Cockpitbemanning van vliegtuigen

Het recente vliegtuigongeluk in India, waarbij een A 320, een toestel van Europese makelij, neerstorte tijdens het aanvliegen van het vliegveld, werpt opnieuw de vraag op of het vanuit veiligheidsoogpunt verantwoord is vliegtuigen op lange en middellange afstanden te laten vliegen met een cockpitbemanning van slechts twee man, zonder boordtechnicus dus.

Ofschoon op grond van de tot dusverre beschikbare gegevens de juiste toedracht van het ongeluk nog niet met zekerheid kan worden vastgesteld, staat toch wel vast dat de betrouwbaarheid van de nieuwe geavanceerde elektronische apparatuur waarvan de besturing van het toestel vrijwel geheel afhankelijk is, niet 100% is, hoewel de firma's die deze moderne vliegtuigen bouwen nu juist deze betrouwbaarheid aanvoeren als voornaamste argument voor het wegvallen van het derde bemanningslid. Niettemin hebben vele maatschappijen de voorkeur gegeven aan de uitvoering van dit model met drie bemanningsleden.

Acht de Commissie het niet opportuun een vergelijkend onderzoek in te stellen naar de betrouwbaarheid en veiligheid van toestellen met twee en met drie bemanningsleden?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**
(6 april 1990)

De Commissie moge het geachte Parlementslid verwijzen naar haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 839/89 van de heer Visser ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie bladzijde 3 van dit Publikatieblad.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 567/90
van de heer Alonso Puerta (GUE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(16 maart 1990)
(90/C 325/21)

Betreft: Vervuiling van de Ría de Avilés

De stad Avilés in Asturias (Spanje) geniet het trieste voorrecht één van de zwaarst verontreinigde plaatsen in Spanje te zijn, zowel voor de gemeten luchtverontreiniging als wat betreft de vervuilende stoffen die er in het aquatisch milieu worden aangetroffen.

In de Ría de Avilés neemt de vervuiling bijzonder ernstige proporties aan; een van de schuldigen is het staatsbedrijf Ensidesa, dat reeds jarenlang omvangrijke hoeveelheden asafval en een tiental ton afgewerkte vetten en oliën per maand in de Ría loost.

1. Acht de Commissie het ook niet dringend noodzakelijk bij de bevoegde instanties van Asturias stappen te ondernemen om deze lozingen te doen ophouden?
2. Wat denkt zij te doen om te bereiken dat het bedrijf Ensidesa de communautaire voorschriften inzake milieubescherming in acht neemt, en met name de Richtlijnen:
 - a) 76/464/EEG ⁽¹⁾ betreffende de verontreiniging veroorzaakt door bepaalde gevaarlijke stoffen die in het aquatisch milieu van de Gemeenschap worden geloosd;
 - b) 75/439/EEG ⁽²⁾ inzake de verwijdering van afgewerkte olie?

⁽¹⁾ PB nr. L 129 van 18. 5. 1976, blz. 23.

⁽²⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 23.

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**
(5 april 1990)

Naar aanleiding van de door het geachte Parlementslid verstrekte informatie heeft de Commissie zich op de hoogte gesteld van de problemen in verband met de verontreiniging in Avilés in Asturias.

Zij zal dan ook bij de Spaanse overheid inlichtingen vragen over de in de vraag vermelde feiten, met name over de toepassing van de communautaire richtlijnen waarnaar in de vraag wordt verwezen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 579/90
van de heer Gérard Monnier-Besombes (V)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(16 maart 1990)
(90/C 325/22)

Betreft: Bijzondere beschermingsgebieden voor de auerhaan (tetrao urogallus) in de Pyreneeën

Kan de Commissie mededelen welke de bijzondere beschermingsgebieden zijn die Frankrijk in toepassing van Richtlijn 79/409/EEG ⁽¹⁾ heeft ingesteld om het behoud van de auerhaan (tetrao urogallus) in de Pyreneeën te verzekeren?

Welke regels inzake het bosbeheer en de toegang (toegang tot de bospaden, aanleg van deze paden) gelden er in de gebieden waar deze diersoort nog voorkomt?

⁽¹⁾ PB nr. L 103 van 25. 4. 1979, blz. 1.

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**
(22 mei 1990)

Frankrijk heeft nog geen bijzonder beschermingsgebied in de Pyreneeën ingesteld.

De Commissie is niet in kennis gesteld van bijzondere maatregelen inzake bosbeheer en toegang ter bescherming van de auerhaan (tetrao urogallus) in de Pyreneeën.

De Commissie zal Frankrijk om nadere inlichtingen verzoeken, aangezien de auerhaan is opgenomen in bijlage I bij de door het geachte Parlementslid genoemde richtlijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 593/90
van de heer Ian White (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(16 maart 1990)
(90/C 325/23)

Betreft: Minimuminkomen

Hoe is het mogelijk dat de Gemeenschap wel kan aandringen op wettelijk toepasbare minimumnormen voor de zuiverheid van water terwijl zij niet in staat is voor een wettelijk toepasbare minimuminkomensregeling in de gehele Gemeenschap te zorgen?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**
(19 juli 1990)

De tenuitvoerlegging van wettelijke maatregelen door de Gemeenschap behoort tot haar uit de verdragen voortvloeiende bevoegdheden.

Het optreden van de Gemeenschap op het gebied van sociale bescherming en de bestrijding van uitsluiting en armoede, dus ook op het gebied van het minimuminkomen, past in dit kader.

De Commissie verzoekt het geachte Parlementslid de antwoorden te willen raadplegen die zij heeft gegeven op zijn schriftelijke vraag nr. 171/90 ⁽¹⁾ en zijn mondelinge vraag H-269/90 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 246 van 1. 10. 1990, blz. 9.

⁽²⁾ Handelingen van het Europese Parlement nr. 3-388 (maart 1990).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 612/90
van de heer Llewellyn Smith (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(20 maart 1990)
(90/C 325/24)

Betreft: Recycling van oud papier

Wanneer overweegt de Commissie, gezien Aanbeveling 81/972/EEG van de Raad ⁽¹⁾, een voorstel in te dienen om het gebruik van gerecycleerd papier bij het drukken van kranten verplicht te stellen?

⁽¹⁾ PB nr. L 355 van 10. 12. 1981, blz. 56.

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**
(22 mei 1990)

In Aanbeveling 81/972/EEG van de Raad wordt er bij de Lid-Staten op aangedrongen een beleid vast te stellen en uit te voeren dat gericht is op bevordering van het gebruik van gerecycleerd papier en karton. Het opstellen van een regeling voor oud papier behoort thans niet tot de prioriteiten van de Commissie.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 616/90
van de heer Gerhard Schmid (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(20 maart 1990)
(90/C 325/25)

Betreft: Aids en de interne markt

Tijdens de zitting van 16 maart 1989 hebben de Raad en de ministers van Volksgezondheid van de Lid-Staten die in de Raad zitting hebben, de Commissie verzocht om:

- na te gaan of in het kader van de interne markt technische harmonisatie mogelijk is ter waarborging van de nodige kwaliteit van in de Lid-Staten verkrijgbare preservatieven;
 - na te gaan of in het kader van de interne markt harmonisatie mogelijk is van de technische eisen en van een beperkte beschikbaarheid van sets voor een snelle diagnose van de HIV-infectie, en om de Raad een desbetreffend voorstel voor te leggen.
1. Welke stappen heeft de Commissie inmiddels genomen ter vervulling van deze opdracht?
 2. Welke directora(a)t(en)-generaal is (zijn) ter zake bevoegd?
 3. Overweegt de Commissie haar desbetreffende voorstellen op de beginselen van de Europese Akte (artikel 100 A — voltooiing van de interne markt) te baseren of op andere rechtsgronden?
 4. Wanneer wil de Commissie haar voorstellen indienen, gezien het feit dat ze momenteel nog niet in het officiële werkprogramma van de Commissie zijn opgenomen?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**
(7 augustus 1990)

Bij de tenuitvoerlegging van het communautair beleid inzake bestrijding van Aids zijn meerdere diensten van de Commissie betrokken, geassisteerd door een coördinatiegroep van verschillende diensten.

In het kader van de voltooiing van de interne markt bereidt de Commissie verschillende voorstellen voor richtlijnen inzake de medische regelingen voor. Het is de bedoeling dat deze voorstellen zowel de preservatieven als de voorzieningen voor diagnose van het HIV (Human Immunodeficiency Virus) omvatten.

De hierboven bedoelde voorstellen voor richtlijnen zullen gebaseerd zijn op artikel 100 A van het EEG-Verdrag en zouden in 1990/1991 moeten kunnen worden ingediend bij de Raad.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 621/90
van de heer Ben Visser (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(20 maart 1990)
(90/C 325/26)

Betreft: Voorwaarden voor toelating tot het beroep in het wegvervoer

Het bestuur van het Comité de liaison-personenvervoer van de internationale wegvervoersorganisatie IRU heeft op 1 februari 1990 in een onderhoud met Europees commissaris Van Miert aangedrongen op gelijke toepassing in alle Lid-Staten van de voorwaarden voor toelating tot het beroep: vakbekwaamheid, kredietwaardigheid en be-

trouwbaarheid. Met name werd kritiek geleverd op Italië dat in de nationale wetgeving een dergelijke regeling nog in het geheel niet heeft opgenomen. Aldus een bericht in Nederlands Vervoer 3/1990.

1. Is het juist dat Italië in de wetgeving betreffende de toelating tot het beroep in het wegvervoer een dergelijke regeling niet kent?
2. Zo ja, welke activiteiten heeft de Commissie ondernomen en zal zij ondernemen om deze situatie te wijzigen?
3. Is de wetgeving in de andere Lid-Statens op dit punt naar de mening van de Commissie wel bevredigend geregeld?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 774/90
van de heer Florus Wijsenbeek (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(29 maart 1990)

(90/C 325/27)

Betreft: Toepassing van het Gemeenschapsrecht

In het Zesde Jaarverslag aan het Europees Parlement over de controle op de toepassing van het Gemeenschapsrecht (doc. COM(89) 411) stelt de Commissie in paragraaf 179 dat Italië nog steeds de herhaalde arresten van het Hof van Justitie inzake de toegang tot het beroep van ondernemer van goederen- en personenvervoer en de richtlijn inzake de onderlinge erkenning van diploma's van ondernemer van vervoerder over de weg, niet heeft uitgevoerd.

In mijn verslag aan het Europees Parlement inzake het personenvervoer (doc. A2 243/87) ⁽¹⁾ en in mijn interventie in de vergadering over het rapport inzake de toegang tot het beroep als boven vermeld heb ik daarop gewezen. De Commissie zegde toen toe dat zij maatregelen zou nemen om Italië alsnog tot uitvoering te brengen.

Kan de Commissie mededelen welke stappen zij heeft ondernomen om Italië aan de communautaire verplichtingen te houden en kan de Commissie tevens mededelen of zij niet sanctiemaatregelen kan nemen ten einde Italië tot het opgeven van deze weigerachtige houding te bewegen, bij voorbeeld door het korten of niet afgeven van communautaire vervoervergunningen?

Zou de Commissie bereid zijn deze sanctiesuggesties op te volgen? Zo neen, waarom niet en welke sancties zou de Commissie dan willen overwegen?

⁽¹⁾ PB nr. C 94 van 11. 4. 1988, blz. 135.

Gecombineerd antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie
op de schriftelijke vragen nr. 621/90 en nr. 774/90
 (29 juni 1990)

Na actie van de Commissie heeft het Hof van Justitie de Italiaanse Regering tweemaal veroordeeld voor het niet

uitvoeren van Richtlijn 74/562/EEG ⁽¹⁾ inzake de toegang tot het beroep van ondernemer van nationaal en internationaal personenvervoer over de weg en eenmaal voor het niet uitvoeren van Richtlijn 77/796/EEG ⁽²⁾ inzake de onderlinge erkenning van diploma's, certificaten en andere titels van ondernemer van goederenvervoer over de weg en ondernemer van personenvervoer over de weg.

De Italiaanse autoriteiten hebben deze richtlijnen nog steeds niet ten uitvoer gelegd, maar aangenomen mag worden dat zij nu met het oog hierop een wetgeving hebben opgesteld.

De Commissie gaat na in hoeverre deze richtlijnen ten uitvoer zijn gelegd en bestudeert eveneens de maatregelen van de Lid-Statens tot uitvoering van Richtlijn 89/438/EEG ⁽³⁾ die bovengenoemde richtlijnen in belangrijke mate wijzigt en waarvan de bepalingen vanaf 1 januari 1990 van toepassing zijn.

⁽¹⁾ PB nr. L 308 van 19. 11. 1974.

⁽²⁾ PB nr. L 334 van 24. 12. 1977.

⁽³⁾ PB nr. L 212 van 22. 7. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 647/90
van mevrouw Raymonde Dury (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 maart 1990)

(90/C 325/28)

Betreft: Kankerverwekkende barbecues en de Gemeenschap

In het maartnummer van het Belgische consumentenblad Test-Aankoop staat dat de Gemeenschap België verzocht heeft zijn nationale normen voor barbecue-houtskool te verlagen, om deze aan te passen aan een gemeenschappelijke norm. Deze norm, die zou zijn neergelegd in een richtlijn, verlaagt het percentage vaste koolstof van 82 tot 80%, terwijl voor het gehalte aan vluchtige stoffen het vaste percentage van 12% wordt omgezet in een variabel percentage van 10 tot 14%. Deze nieuwe regeling zou schadelijk zijn voor de gezondheid van de consument, doordat het risico van kanker toeneemt. Aldus Test-Aankoop.

Kan de Commissie deze informatie bevestigen, of is zij onjuist?

Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie
 (5 juni 1990)

De Commissie heeft zich tot de Belgische Regering gewend met het verzoek het Koninklijk Besluit van 29 oktober 1986 in dier voege te wijzigen dat het gehalte aan vaste

koolstoffen van 82% wordt gebracht op 80% en het gehalte aan vluchtige stoffen van 12% op $12 \pm 2\%$.

Hierbij heeft de Commissie niet de doelstelling van de bescherming van de volksgezondheid uit het oog verloren die terecht door het betrokken Koninklijk Besluit wordt nagestreefd; zij heeft integendeel twee fundamentele beginselen van de gemeenschappelijke markt met elkaar willen verzoenen, namelijk dat van de bescherming van de volksgezondheid en dat van het vrije verkeer van goederen, welke beginselen beide in de Gemeenschap prioriteit verdienen.

De voorheen in het Koninklijk Besluit vastgestelde percentages sloten in andere Lid-Staten voortgebrachte houtskool de facto uit van de Belgische markt; dit geldt bij voorbeeld voor houtskool uit Spanje en Frankrijk. Een zeer geringe verhoging van deze percentages was evenwel nodig om deze afgrenzing van de markten te beëindigen waarbij tevens zorg wordt gedragen voor hetzelfde niveau van bescherming van de volksgezondheid.

De Commissie is namelijk van mening dat het verschil in niveau van bescherming van de volksgezondheid dat wordt bereikt hetzij door een maximumgehalte van 12% van vluchtige stoffen hetzij door een gehalte van 14%, onbeduidend is (dit geldt ook voor het percentage vaste koolstof tussen 82 en 80%) en voorts dat voor het handelsverkeer minder hinderlijke maatregelen dan de vaststelling van buitengewoon lage maximumgehalten aan vluchtige stoffen (en aan vaste koolstoffen) veel beter en doeltreffender de volksgezondheid kunnen beschermen.

Voorlichting van de consument over de wijze van gebruik van de barbecue of over een ruimer gebruik van de verticale grill is bijvoorbeeld een maatregel die buitengewoon geschikt zou zijn voor de bescherming van de volksgezondheid en die door de Belgische autoriteiten zonder dat de Commissie hiertegen bezwaar zou kunnen hebben als dwingende maatregel zou kunnen worden opgelegd.

Hierbij moet overigens worden aangetekend dat de Lid-Staten die door de Commissie over de wijzigingen van de voorgestelde gehalten werden geraadpleegd hiertegen geen enkel bezwaar van welke aard dan ook hebben gemaakt.

Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat geen enkele Gemeenschapsrichtlijn het gehalte aan vluchtige stoffen en aan vaste koolstof in barbecue-houtskool regelt en dat de Commissie in deze slechts is opgetreden om zorg te dragen voor de eerbiediging van artikel 30 van het EEG-Verdrag en van het evenredigheidsbeginsel.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 661/90

van mevrouw Hiltrud Breyer (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 maart 1990)

(90/C 325/29)

Betreft: Beschadiging van de ozonlaag

1. Tot op welke hoogte is de Commissie voornemens rekening te houden met het feit dat onlangs bekend is

geraakt dat de beschadiging van de ozonlaag nog verergert en is zij van plan de produktie van voor de ozonlaag schadelijke verbindingen sneller dan tot nog toe was gepland te beperken?

2. In hoeverre vallen chloorverbindingen —, andere dan CFK's — die tot de vernietiging van de ozonlaag bijdragen onder deze maatregelen?

3. Gaat de Commissie er bij haar huidige maatregelen van uit dat zij al het mogelijke heeft gedaan om de afbraak van de ozonlaag door antropogene stoffen te stoppen?

Graag kreeg ik een afzonderlijk antwoord op de drie vragen.

Antwoord van de heer Ripa di Meana namens de Commissie

(17 mei 1990)

1. Op 17 januari 1990 heeft de Commissie een ontwerp-verordening ⁽¹⁾ voorgesteld ter vervanging van Verordening (EEG) nr. 3322/88 ⁽²⁾. In dit voorstel wordt de noodzaak erkend om effectievere maatregelen te nemen ten aanzien van stoffen die de ozonlaag afbreken en wordt opgeroepen tot een volledige afschaffing van CFK's en koolstoftetrachloride tegen 1997, van halonen tegen het jaar 2000 en tot een verlaging met 40% van het verbruik van methylchloroform. Deze voorstellen houden een aanzienlijke verstrakking in van de maatregelen die op grond van Verordening (EEG) nr. 3322/88 werden opgelegd.

De Gemeenschap heeft tevens zeer verstrekkende voorstellen gedaan voor de herziening van het Protocol van Montreal in juni 1990.

2. In aanvulling op de verordening betreffende de produktie en het verbruik van stoffen die de ozonlaag afbreken heeft de Commissie Aanbeveling 89/349/EEG ⁽³⁾ gedaan om het gebruik van CFK's in spuitbussen tegen eind 1990 met 90% te verminderen. Verder zullen er binnenkort nog twee aanbevelingen van de Commissie worden goedgekeurd om enerzijds het gebruik van CFK's in koelinstallaties tegen 1993 met 50% en in schuimplastic tegen het eind van hetzelfde jaar met 65% te verminderen.

3. Samenwerking is voor alle landen van de wereld het enige juiste antwoord op het probleem van de afbraak van de ozonlaag; om deze reden streeft de Commissie er dan ook naar om het Protocol van Montreal in juni 1990 op een zo stringent mogelijke wijze te herzien.

⁽¹⁾ Doc. COM(90) 3 def.

⁽²⁾ PB nr. L 297 van 31. 10. 1988.

⁽³⁾ PB nr. L 144 van 27. 5. 1989, blz. 56.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 671/90**van Sir James Scott-Hopkins (ED)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(23 maart 1990)

(90/C 325/30)

Betreft: Euronormen

Deelt de Commissie de onder technische specialisten gangbare opvatting dat bij de vaststelling van Euronormen terdege rekening zou moet worden gehouden met het belang van de toegestane spanningsdruk?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(18 mei 1990)

In het kader van het Euronormen-programma heeft de Commissie het initiatief genomen een aantal geharmoniseerde technische normen voor het ontwerp van gebouwen en kunstwerken vast te stellen die als alternatief moeten fungeren voor de uiteenlopende voorschriften in de verschillende Lid-Staten en deze uiteindelijk moeten vervangen.

De Euronormen zijn opgezet als een samenhangend en allesomvattend systeem van ontwerpnormen voor de sterkte, bruikbaarheid en duurzaamheid van de structuren in alle types gebouwen en kunstwerken uit verschillende bouwmaterialen (zoals beton, staal, hout of metselwerk), alsook voor de verschillende constructiemethoden en andere ontwerpaspecten die van algemeen praktisch belang zijn.

De afzonderlijke Euronormen zullen waar nodig in verschillende onderdelen worden gesplitst. Het eerste onderdeel zal betrekking hebben op gemeenschappelijke ontwerpcriteria voor elk bouw materiaal evenals specifieke voorschriften voor normale gebouwen, en de overige onderdelen zullen voorzien in speciale voorschriften ter aanvulling respectievelijk aanpassing of wijziging van de basisvoorschriften om deze af te stemmen op specifieke types gebouwen of kunstwerken, constructiemethodes of bijzondere aspecten.

De Euronormen zijn bedoeld, in het kader van de desbetreffende richtlijnen van de Raad (¹) als basisdocumenten die door de autoriteiten van de Lid-Staten moeten worden erkend als:

- middel om de overeenstemming van gebouwen en kunstwerken met fundamentele voorschriften inzake mechanische sterkte en stabiliteit te bewijzen,
- grondslag voor de opstelling van contracten voor de uitvoering van bouwwerken en bijbehorende technische werkzaamheden,
- kader voor de opstelling van geharmoniseerde technische specificaties voor producten voor de bouw,

ten einde bij te dragen tot de realisatie en het functioneren van de interne markt, alsook tot verbetering van de con-

currentiepositie van de Europese bouwnijverheid en aanverwante industrieën en sectoren in derde landen.

Het uitgangspunt voor de Euronormen was te zorgen voor technische harmonisatie op twee niveaus:

1. tussen de Lid-Staten, ten einde technische belemmeringen weg te nemen,
2. tussen verschillende bouwmaterialen, constructiemethodes en types gebouwen en kunstwerken, ten einde te komen tot volledige onderlinge overeenstemming en compatibiliteit tussen de verschillende normen en tot vergelijkbare veiligheidsniveaus.

Wat deze tweede doelstelling betreft, is uitgegaan van een gemeenschappelijk uniform veiligheidsconcept dat gebaseerd is op:

- grenswaarden, waardoor de grenzen die worden gesteld aan mechanische sterkte, stabiliteit en bruikbaarheid voor gebouwen en kunstwerken kunnen worden gedefinieerd in de vorm van algemene prestatievoorschriften, en
- partiële veiligheidscoëfficiënten voor onzekere factoren, met name inzake belasting en materiaaleigenschappen.

Dit veiligheidsconcept weerspiegelt de meest recente ontwikkelingen op het gebied van structuurontwerp waarover wereldwijd overeenstemming is bereikt (zie internationale norm ISO 2394). Alle in de Lid-Staten gehouden enquêtes (bij overheidsinstanties, normalisatie-instellingen, de bouwnijverheid, ingenieursbureaus en de betrokken beroepsorganisaties) inzake het Euronorm-concept en de inhoud van de tot dusver opgestelde Euronormen, hebben dit zonder uitzondering bevestigd. Ook uit de EVA-landen kwamen positieve reacties.

Dit betekent niet dat de tot dusver opgestelde onderdelen van Euronormen niet kunnen worden aangevuld met vereenvoudigde voorschriften voor bepaalde „normale” bouwwerken, o.a. voorschriften voor de toelaatbare belasting, mits volledige compatibiliteit met het algemeen aanvaarde grenswaardenconcept wordt gewaarborgd en de algemene ontwerpprincipes waarin de basisonderdelen van de Euronormen voorzien, worden nageleefd.

De werkzaamheden op het gebied van Euronormen worden overgedragen aan de Europese Commissie voor Normalisatie (CEN). Daardoor zullen de diverse betrokken partijen directer worden betrokken bij de verdere ontwikkeling van het Euronormensysteem en kunnen deze voorstellen doen voor initiatieven voor de opstelling van bovenbedoelde aanvullende Euronorm-onderdelen.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de toepassing van de Euronormen inzake structuurontwerp niet dwingend zal worden opgelegd. Wel zal de inachtneming van de Euronormen bij het ontwerpen van gebouwen en

kunstwerken door de autoriteiten van de Lid-Staten moeten worden erkend als een bewijs dat aan de voorschriften inzake mechanische sterkte en stabiliteit is voldaan.

(¹) Richtlijn 89/106/EEG van de Raad van 21. 12. 1988 inzake voor de bouw bestemde produkten (PB nr. L 40 van 11. 2. 1989) en Richtlijnen 71/305/EEG van 26. 7. 1971 en 89/440/EEG van de Raad van 18. 7. 1989 inzake de uitvoering van werken (PB nr. L 185 van 16. 8. 1971 resp. PB nr. L 210 van 21. 7. 1989).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 717/90

van de leden Luigi Moretti en Francesco Speroni (ARC)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 maart 1990)

(90/C 325/31)

Betreft: Onafhankelijkheid van de leden van de Commissie

De heer Ripa di Meana, lid van de Commissie, heeft onlangs zijn bezorgdheid uitgesproken over het door de Italiaanse Regering uitgevaardigde wetsbesluit tot regularisatie van de status van alle clandestien in Italië verblijvende immigranten van buiten de Gemeenschap en daarmee uiting gegeven aan de opschudding die hierover in communautaire kringen was ontstaan.

Naar aanleiding van deze opmerkingen is de commissaris scherp aangevallen door socialistische bewindslieden uit de Italiaanse Regering, met name door vice-premier Martelli en de minister van Buitenlandse Zaken De Michelis.

Is de Commissie, gezien het feit dat artikel 157 van het EEG-Verdrag uitdrukkelijk bepaalt dat de Lid-Staten zich ertoe verbinden de leden van de Commissie niet bij de uitvoering van hun taak te beïnvloeden, ook niet van mening dat hier sprake is van een schending van het Verdrag en kan zij mededelen welke stappen zij naar aanleiding hiervan denkt te ondernemen?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(30 mei 1990)

Het is niet de gewoonte van de Commissie een standpunt in te nemen aangaande verklaringen van politici uit de Lid-Staten.

Zij beperkt zich ertoe erop te wijzen dat, overeenkomstig artikel 10, lid 2, van het Verdrag tot instelling van één Raad en één Commissie, geciteerd door de geachte Parlementsleden: „De leden van de Commissie hun ambt volkomen onafhankelijk uitoefenen in het algemeen belang van de Gemeenschappen.

(. . .) iedere Lid-Staat verbindt zich, dit karakter te eerbiedigen en niet te trachten de leden van de Commissie te beïnvloeden bij de uitvoering van hun taak.”

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 745/90

van mevrouw Lissy Gröner (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 maart 1990)

(90/C 325/32)

Betreft: Onderwijsbeleid

Verwacht de Commissie dat er bij de totstandbrenging van een onderwijsgemeenschap competentiegeschillen zullen optreden, niet met de Bondsregering doch met de Duitse deelstaten die voor het onderwijs bevoegd zijn?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(9 juli 1990)

De vertegenwoordiger bij de Gemeenschap is de Bondsrepubliek Duitsland, meer bepaald de Bondsregering. In principe kunnen dus geen competentiegeschillen tussen de Gemeenschap en de deelstaten van de Bondsrepubliek Duitsland optreden.

De deelstaten zijn overigens meestal opgenomen en vertegenwoordigd in de Duitse delegatie van de verschillende bevoegde comités. Zij zijn derhalve betrokken bij het proces van voorlichting en overleg.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 751/90

van de heer Hemmo Muntingh (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 maart 1990)

(90/C 325/33)

Betreft: Stand van zaken bij de bescherming van de monniksrob in het Nationale Park in de Noordelijke Sporaden

De Gemeenschap heeft activiteiten ontplooid ter ondersteuning van de bescherming van de monniksrob in het Nationale Park van de Noordelijke Sporaden. In een contract dat dienaangaande betreffende financiële steun werd gesloten werd onder meer overeengekomen dat er een beheersplan voor het park zou worden opgesteld, dat er bewakers zouden worden aangesteld voor het park en dat er uitrusting voor deze bewakers beschikbaar zou worden gesteld.

1. Heeft de Commissie als resultaat van dit contract een opzet voor een managementplan voor de Noordelijke Sporaden ontvangen?
2. Indien dit niet het geval is, is het de Commissie bekend dat een dergelijk beheersplan wel is vervaardigd en voorgelegd aan het Griekse Milieuministerie?

3. Welke stappen denkt de Commissie te kunnen ondernemen om er toe bij te dragen dat er zo spoedig mogelijk een beheersplan voor de Noordelijke Sporaden wordt vastgesteld?
4. Wat is de situatie met betrekking tot de aan te stellen bewakers van het Nationale Park in de Noordelijke Sporaden en de hun ter beschikking te stellen uitrusting?
5. Is het juist dat deze mensen gedurende de zomer van 1988 maanden geen salaris hebben gekregen en evenmin over benzine konden beschikken om met hun bootjes uit te varen?
6. Is het juist dat het IFAW heeft aangeboden de benzine gratis ter beschikking te stellen, maar dat de Griekse overheid dit aanbod van de hand heeft gewezen?
7. Kan de Commissie aangeven waarom het met duurgeld gebouwde biologisch station bij de baai van Gerakas op Aloynissos nu al jaren onafgebouwd leeg staat?
8. Kan de Commissie verklaren waarom de Griekse overheid wel maatregelen op papier wil uitvaardigen ter bescherming van de monniksrob, maar in de praktijk het dier gewoon laat succumberen?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(28 juni 1990)

1 t/m 3. Volgens het tussentijds rapport van het Ministerie van Milieu is tussen dit ministerie en de Polytechnische School van Athene een samenwerkingsverband opgezet om een wetenschappelijke grondslag te ontwikkelen voor maatregelen ter bescherming van de monniksrob, de biotoop daarvan en de overige wilde plante- en diersoorten in dit gebied.

4. Tot oktober 1989 waren er drie bewakers in dienst. Het Ministerie van Milieu heeft thans de procedure voor de aanwerving van zes bewakers op gang gebracht.

5. Volgens de gegevens die de Commissie heeft ontvangen werden de bewakers betaald tot in oktober 1989 en werd er geld voor benzine beschikbaar gesteld.

6. De Commissie beschikt niet over gegevens ter zake.

7. Volgens de van het Ministerie van Milieu ontvangen informatie is het gebouw van het biologisch station voltooid en is het in maart 1990 voorlopig opgeleverd.

8. De Commissie beschouwt de oprichting van het Nationale Park van de Noordelijke Sporaden als een belangrijke maatregel voor de instandhouding van de monniksrob. De bescherming van het park is echter geheel afhankelijk van de maatregelen van de bevoegde Griekse autoriteiten.

De Commissie heeft het Ministerie van Milieu onmiddellijk herinnerd aan de door Griekenland aangegane verplichting om dit nationale park doeltreffend te beschermen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 801/90

**van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(29 maart 1990)

(90/C 325/34)

Betreft: Coördinatie van het medisch-preventieve drugbeleid

Hoe coördineert de Gemeenschap het medisch-preventieve en sociale beleid ten aanzien van drugverslaafden?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(27 juni 1990)

De Commissie zal in de naaste toekomst een uitgebreid actieplan presenteren voor de terugdringing van het druggebruik, in overeenstemming met de resoluties van het Parlement en het verzoek van de Raad en de ministers van Volksgezondheid, in het kader van de Raad op 13 november 1989 bijeen (¹), aan de Commissie om tegen de drugverslaving op te treden.

(¹) PB nr. C 31 van 9. 2. 1990, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 821/90

**van de heer Kenneth Stewart (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(4 april 1990)

(90/C 325/35)

Betreft: De gevolgen voor het milieu van onlangs ontwikkelde havenactiviteiten in de omgeving van Bootle en Liverpool in het Verenigd Koninkrijk

Is de Commissie op de hoogte van de onlangs door de Mersey Dock and Harbour Company (MDHC) ontwikkelde economische bedrijvigheid in het havengebied van Bootle en Liverpool, waarbij steenkool en cokes in de open lucht worden opgeslagen, als gevolg waarvan duizenden inwoners van het gebied te lijden hebben onder milieuvervuilende stofwolken?

Is het de Commissie voorts bekend dat de gemeenteraad van Sefton, de bevoegde lokale overheidsinstantie:

- a) de betrokken bedrijven met succes gerechtelijk heeft laten vervolgen, maar dat het storten en opslaan van kolen desalniettemin in verhoogd tempo is doorgegaan;

- b) de MDHC diverse malen vergeefs heeft verzocht om op vrijwillige basis een milieu-effectrapportage op te stellen;
- c) momenteel bezig is bewijsmateriaal te verzamelen met het oog op de uitvaardiging van een gerechtelijk bevel van het Hooggerechtshof aan de MDHC tot stopzetting van haar activiteiten in deze sector wegens de ernstige overlast voor omwonenden;
- d) heeft vastgesteld dat het aantal aandoeningen aan de luchtwegen onder lagere-schoolkinderen in de regio spectaculair is gestegen?

Kan de Commissie mededelen aan welke wettelijke verplichtingen de MDHC dient te voldoen krachtens Richtlijn 85/337/EEG van de Raad ⁽¹⁾ van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten of krachtens andere van toepassing zijnde communautaire wetgeving op dit gebied?

Is de Commissie bereid rechtstreeks contact op te nemen met de Chief Public Protection Officer van de gemeente Sefton ten einde een spoedige oplossing voor de inwoners van Bootle te bewerkstelligen?

Kan de Commissie ervoor zorgen dat de eventuele mazen in het net van de communautaire wetgeving als gevolg van de nationale wetgeving of de Britse voorschriften inzake ruimtelijke ordening waarin het verstrekken van specifieke en algemene vergunningen voor ontwikkelingsprojecten wordt geregeld, worden gedicht als dergelijke projecten overlast of milieuvervuiling veroorzaken?

⁽¹⁾ PB nr. L 175 van 5. 7. 1985, blz. 40.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1544/90

van de heer Kenneth Stewart (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 juni 1990)

(90/C 325/36)

Betreeft: Milieu-effect van steenkolenopslag in het gebied van Bootle en Liverpool in het Verenigd Koninkrijk

Is het de Commissie bekend dat de Mersey Dock and Harbour Company betrekkelijk kort geleden begonnen is met het ontwikkelen van economische activiteiten in het havengebied door de open opslag van steenkool en cokes, hetgeen stofvervuiling voor duizenden bewoners in dit gebied met zich mede brengt?

Dat voorts de plaatselijke overheid, de Sefton Metropolitan Borough Council

- a) de betrokken firma's met succes heeft vervolgd, maar het storten en de opslag van steenkolen zijn toegelaten,
- b) de Mersey Dock and Harbour Company herhaaldelijk doch zonder resultaat heeft gevraagd een vrijwillige milieu-effectstudie uit te voeren,

- c) bewijsmateriaal verzamelt om een rechterlijk bevel te verkrijgen tot staking van de werkzaamheden van de MDHC wat deze bijzondere economische activiteiten betreft, wegens ernstige overlast voor de omwonenden,
- d) dat bij de lagere-schoolkinderen in dit gebied een dramatische toeneming van bronchiale aandoeningen is geconstateerd?

Is de Commissie bereid klaarheid te scheppen in de wettelijke verplichtingen van de MDHC die voortvloeien uit Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, dan wel uit andere bepalingen van het Gemeenschapsrecht op dit gebied die van toepassing zouden kunnen zijn?

Is de Commissie voornemens zich rechtstreeks met de Borough of Sefton's Chief Public Protection Officer in verbinding te stellen ten einde de bevolking van Bootle spoedig verlichting te verschaffen?

Zal de Commissie trachten eventuele leemten in de nationale wetgeving van het Verenigd Koninkrijk betreffende „toegestane ontwikkeling en algemene voorschriften inzake ontwikkeling” vervat in de planningvoorschriften voor het Verenigd Koninkrijk, die het mogelijk maken de communautaire wetgeving te ontduiken, te doen sluiten indien dergelijke ontwikkelingsprojecten hinder of vervuiling veroorzaken?

**Gecombineerd antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

op de schriftelijke vragen nr. 821/90 en nr. 1544/90

(23 juli 1990)

De Commissie neemt nota van de door het geachte Parlementslid vermelde feiten.

Voorts steunt zij de door de gemeenteraad van Sefton ondernomen stappen om een milieu-effectrapportage in de zin van Richtlijn 85/337/EEG te laten opstellen over de ongunstige invloed van de betrokken opslagplaats op het milieu.

De Commissie is namelijk van mening dat de Lid-Staten ten aanzien van de in bijlage II van Richtlijn 85/337/EEG genoemde projecten, waartoe opslagplaatsen in de open lucht van fossiele brandstoffen behoren, de hun bij artikel 4, lid 2, van de richtlijn geboden bevoegdheid, die erop neerkomt dat zij in hun nationale wetgeving impliciet of expliciet elke verplichting tot het uitvoeren van een milieu-effectbeoordeling kunnen uitsluiten, niet mogen uitoefenen.

Bijgevolg is het aan de nationale autoriteiten om, op basis van deze beoordeling en van overleg met de bevoegde milieu instanties en de betrokken bevolkingsgroepen, het voor het milieu minst schadelijke alternatief te kiezen.

De Commissie is niet voornemens communautaire maatregelen voor te stellen met betrekking tot de werkings sfeer van de Britse voorschriften inzake ruimtelijke orde-

ning, aangezien de onder Richtlijn 85/337/EEG vallende projecten moeten voldoen aan de in die richtlijn gestelde eisen.

Zoals zij in voltallige zitting te kennen heeft gegeven is de Commissie van mening dat haar diensten zich ter plaatse op de hoogte dienen te gaan stellen van de situatie.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 823/90

van de heer Reinhold Bocklet (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 april 1990)

(90/C 325/37)

Betreft: Hormonen in Belgisch rundvlees

Blijkens een onderzoek van de Belgische consumentenorganisatie Test Aankoop bevat één op de vijf Belgische runderbiefstukken sporen van een of meer geslachtshormonen. Dit duidt erop dat ondanks het sinds 1988 voor de gehele Gemeenschap geldende hormoonverbod in België nog altijd hormonen worden gebruikt in de veemesterij.

1. Is de Commissie op de hoogte van deze onderzoekresultaten?
2. Welke stappen denkt zij te ondernemen om overtredingen op het hormoonverbod in de Lid-Staten, zoals in dit geval in België, tegen te gaan?
3. Wat denkt zij te ondernemen om ervoor te zorgen dat het hormoonverbod in de toekomst in alle Lid-Staten wordt nageleefd?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(9 juli 1990)

1. De Commissie heeft kennis genomen van het in het januarinumnummer van 1990 van het blad Test Aankoop verschenen artikel met als titel „Vlees nog steeds niet hormoonvrij: een nieuwe dopingcontrole”.

2 en 3. De Commissie heeft besloten in iedere Lid-Staat een onderzoek uit te voeren om de tenuitvoerlegging na te gaan van de communautaire wetgeving betreffende residuen, en vooral van Richtlijn 88/146/EEG van de Raad tot instelling van een verbod op het gebruik van bepaalde stoffen met hormonale werking in de veehouderij⁽¹⁾.

Het onderzoek zal vooral bestaan uit contacten met de bevoegde autoriteiten, maar ook uit controles ter plaatse, met name op de bedrijven, in de slachthuizen en de laboratoria.

In België is dit onderzoek reeds aan de gang. Het zal in alle Lid-Staten worden uitgevoerd.

⁽¹⁾ PB nr. L 70 van 16. 3. 1988, blz.16.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 827/90

van mevrouw Sylviane Ainardi (CG)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 april 1990)

(90/C 325/38)

Betreft: Visserij in de Middellandse Zee

De visserij is van groot economisch en sociaal belang voor de regio's in het Middellandse-Zeegebied, maar is desalniettemin over het algemeen buiten het gemeenschappelijk visserijbeleid gebleven.

De mediterrane vissers hebben te kampen met talrijke problemen: beheer van de visgronden, ontoereikende en schommelende prijzen, stijging van de produktiekosten en problemen in verband met de modernisering van de vloot. Het Parlement heeft reeds meerdere resoluties over de visserij in de Middellandse Zee aangenomen, doch hieraan is nooit gevolg gegeven. Op 19 januari 1990 heeft het Parlement opnieuw aangedrongen op „beschermings- en beheersmaatregelen” ten behoeve van de visserij in de Middellandse Zee alsmede op „internationaal overleg met derde landen”.

Is de Commissie bereid om eindelijk eens gevolg te geven aan de verzoeken van het Parlement en met het oog op de bescherming van de visstand en de verbetering van het inkomen van de vissers specifieke maatregelen voor te stellen voor de visserij in de Middellandse Zee?

**Antwoord van de heer Marín
namens de Commissie**

(12 juli 1990)

De Commissie deelt de bezorgdheid van het geachte Parlementslid over de situatie van de visserij in de Middellandse Zee. Zij is dan ook voornemens om in de komende weken voorstellen te doen betreffende de instandhouding en het beheer van de visbestanden in de Middellandse Zee.

De visserij in het Middellandse-Zeegebied en de desbetreffende problemen stonden ook op de agenda van de eerste studieconferentie die gezamenlijk door het Parlement en de Commissie is georganiseerd op 21 en 22 juni jl.

Zowel maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden als de noodzaak om in het kader van een internationale structuur over een en ander overleg te plegen met derde landen, zijn daarbij aan bod gekomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 858/90
van de heer Joaquín Sisó Cruellas (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(9 april 1990)
 (90/C 325/39)

Betreft: Verwijdering van radioactieve bliksemafleiders

Ofschoon het gevaar van bliksemafleiders die de radioactieve isotoop americium-241 bevatten is bewezen, en hoewel in de meeste Lid-Staten opdracht is gegeven tot verwijdering hiervan, staan de meeste van deze bliksemafleiders nog overeind.

Zo ook in Spanje, waar, ondanks een Koninklijk Besluit van juli 1987 waarin werd bepaald dat deze bliksemafleiders moesten verdwijnen, tot nog toe slechts 787 van de 25 000 bestaande bliksemafleiders zijn verwijderd, waarbij het argument van de nationale maatschappij voor de opslag en verwijdering van radioactief afval luidt dat het niet mogelijk was om meer bliksemafleiders te verwijderen als gevolg van de weigering van de gemeentebesturen om toestemming te verlenen voor de opslag ervan.

Is de Commissie niet van oordeel dat, gezien de complexiteit van het onderwerp, een communautaire oplossing hiervoor zou moeten worden gevonden en overeenstemming zou moeten worden bereikt over één enkele en definitieve manier om bliksemafleiders die americium-241 bevatten, te verwijderen?

Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie
(29 mei 1990)

Het communautair stelsel voor de bescherming van de gezondheid der bevolking en de werkers tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren is vastgelegd in Richtlijn 80/836/Euratom van de Raad van 15 juli 1980⁽¹⁾. Krachtens deze richtlijn is elke activiteit waarbij ioniserende straling is betrokken, onderworpen aan een stelsel van verklaringen of vergunningen.

Het is de Commissie niet bekend dat het gebruik van americium-241 in de meeste Lid-Staten is gestaakt. Dit isotoop wordt voornamelijk gebruikt in meet- en detectie-instrumenten. Gebruik van dit radionuclide, bij voorbeeld voor rookdetectoren of industriële meetapparatuur, is door de Lid-Staten onderworpen aan bovengenoemd stelsel van vergunningen. Dit stelsel hoeft niet te worden toegepast op werkzaamheden waarbij americium is betrokken, wanneer de totale activiteit lager is dan 5 000 becquerel. Tevens hoeft dit stelsel niet te worden toegepast op ingekapselde bronnen die door de bevoegde instantie zijn goedgekeurd en die op geen enkel punt dat op 0,1 m van de bereikbare buitenzijde van het apparaat is gelegen, een dosis afgeven die hoger is dan 1 microsievert per uur.

De Commissie is dan ook van mening dat americium-241 onder bepaalde omstandigheden zeker in overeenstem-

ming met Richtlijn 80/836/Euratom kan worden gebruikt.

⁽¹⁾ PB nr. L 246 van 17. 9. 1980.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 862/90
van mevrouw Winifred Ewing (ARC)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(9 april 1990)
 (90/C 325/40)

Betreft: Onderzoek naar landbouwfraudes

Kan de Commissie mededelen wat de procedure is die wordt gevolgd bij het nagaan van landbouwfraudes en welke rol de Commissie speelt bij deze onderzoeken? Worden ook sancties opgelegd aan overtreders?

Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie
(26 juni 1990)

De opsporing, de vervolging en de bestraffing van onregelmatigheden vallen in de eerste plaats onder de verantwoordelijkheid van de Lid-Staten. In artikel 8 van Verordening (EEG) nr. 729/70⁽¹⁾ is in het bijzonder bepaald dat de Lid-Staten de verantwoordelijkheid dragen voor de voorkoming en vervolging van onregelmatigheden.

De Commissie beschikt over diverse juridische instrumenten voor het uitvoeren van controles en onderzoeken, te weten:

- artikel 9 van Verordening (EEG) nr. 729/70 voor haar eigen maatregelen,
- artikel 6 van Verordening (EEG) nr. 283/72⁽²⁾ volgens welke de Commissie een Lid-Staat kan opdragen een administratief onderzoek in te stellen waaraan ambtenaren van de Commissie kunnen deelnemen.

Met betrekking tot de bij de invoer van landbouwproducten te heffen bedragen voorziet Verordening (EEG) nr. 1552/89⁽³⁾ in samenwerking met de Lid-Staten met betrekking tot de voorkoming en bestraffing van fraudes ter zake van deze middelen, waaronder begrepen controles ter plaatse door ambtenaren van de Commissie.

Bovendien beschikt de Commissie meer in het algemeen over bijzondere mogelijkheden in het kader van de wederzijdse bijstand⁽⁴⁾ waardoor zij de situatie kan volgen en, waar nodig, actief kan worden of initiatieven kan nemen ten einde het optreden van de Lid-Staten te vergemakkelijken of daarin verbetering te brengen.

De Commissie hecht bijzondere waarde aan het opleggen van sancties als middel ter bescherming van de financiële belangen van de Gemeenschap. Verschillende verordeningen, in diverse gemeenschappelijke marktordeningen, verbinden specifieke gevolgen aan het niet naleven van de

daarin gestelde bepalingen, zoals de tijdelijke uitsluiting van de steunregeling, het intrekken van een erkenning, de verbeurte van een borgsom in sommige gevallen verhoogd met een bijkomend bedrag, of het opleggen van maatregelen met financiële gevolgen, zoals die van artikel 8 van Verordening (EEG) nr. 1738/89⁽¹⁾. Bovendien zijn de Lid-Staten volgens recente jurisprudentie van het Hof van Justitie in zaak 86/88 verplicht onregelmatigheden ten nadele van de begroting van de Gemeenschap op dezelfde wijze te bestraffen als onregelmatigheden ten nadele van hun eigen begroting.

⁽¹⁾ PB nr. L 94 van 28. 4. 1970.

⁽²⁾ PB nr. L 36 van 10. 2. 1972.

⁽³⁾ PB nr. L 155 van 7. 6. 1989.

⁽⁴⁾ PB nr. L 144 van 2. 6. 1981.

⁽⁵⁾ PB nr. L 171 van 20. 6. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 863/90

van de heer Alonso Puerta (GUE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(9 april 1990)

(90/C 325/41)

Betref: Inrichting van een stortplaats voor speciaal afval in de gemeente Corvera (Asturias — Spanje)

In het kader van het programma voor de behandeling van industrieel afval wordt in de gemeente Corvera (Asturias — Spanje) een stortplaats ingericht voor speciaal afval die door de communautaire Fondsen wordt gefinancierd.

Volgens verklaringen die zijn verschenen in de pers van de woordvoerder van het Milieuagentschap van Asturias is het water dat in deze stortplaats wordt vastgehouden in hoge mate giftig en gevaarlijk.

De afvalstoffen die hier worden opgeslagen kunnen worden opgenomen in de bepalingen van Richtlijn 78/319/EEG⁽¹⁾ en in dit geval is een Lid-Staat overeenkomstig de artikelen 5 en 9 van genoemde richtlijn verplicht de controle voor het verwijderen van de afvalstoffen door middel van toegelaten installaties te garanderen en aldus te zorgen voor de bescherming van personen en de omgeving.

Verder wordt zowel op grond van Richtlijn 80/68/EEG⁽²⁾ over bodemwater als op grond van Richtlijn 85/337/EEG⁽³⁾ van de Lid-Staten vereist dat zij een milieu-effectrapportage uitvoeren waarbij met name gelet wordt op het bodemwater.

1. Kan de Commissie bij de overheden van Asturias na gaan of de communautaire wetgeving op het gebied van afvalstoffen die giftige en gevaarlijke stoffen bevatten juist wordt toegepast?
2. Kan de Commissie mij alle informatie die zij over deze stortplaats heeft, doen toekomen?

⁽¹⁾ PB nr. L 84 van 31. 3. 1978, blz. 43.

⁽²⁾ PB nr. L 20 van 26. 1. 1980, blz. 43.

⁽³⁾ PB nr. L 175 van 5. 7. 1985, blz. 40.

Antwoord van de heer Ripa di Meana namens de Commissie

(9 augustus 1990)

De Commissie neemt nota van de door het geachte Parlementslid genoemde feiten en wint momenteel inlichtingen in bij de Spaanse instanties over de toepassing van de communautaire richtlijnen bij de afvalstortplaats van Corvera-Asturias.

De Commissie zal niet nalaten het geachte Parlementslid op de hoogte te stellen van het commentaar van de Spaanse instanties.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 865/90

van de heer Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(9 april 1990)

(90/C 325/42)

Betref: Uitkeringen van gecombineerde polissen verzekering bij leven en verzekering bij overlijden

Kan de Commissie mededelen of verrichtingen waarbij twee gelijke en gelijktijdige premies worden voldaan bij de afsluiting van de overeenkomst en waarbij de maatschappij waarmee het contract wordt afgesloten zich verplicht de uitkeringen te doen aan een hiervoor aangewezen begunstigde, het karakter hebben van een verzekeringscontract in de zin van artikel 1, lid 1, van de eerste richtlijn van de Raad van 5 maart 1979 (79/267/EEG)⁽¹⁾ in de volgende gevallen:

1. In geval van overleven van een bepaalde persoon aan het einde van zijn contractperiode (1, 2, 3, 6 of 10 jaar): een uitgestelde betaling is berekend overeenkomstig de technische verzekeringsnormen, uitgaande van erkende sterftetabellen en gecombineerd met een contract van uitkering bij overlijden als hierna uiteengezet sub 2.
2. In geval van overlijden van deze bepaalde persoon gedurende de contractperiode. Heeft de vorm van contract (A):
 1. Wanneer de duur van het contract gelijk is aan een jaar: het totale bedrag is gelijk aan de uitgestelde betaling.
 2. Wanneer de duur van het contract langer is dan een jaar: een jaarlijks variërende uitkering die wordt gedefinieerd als de betaalde gekapitaliseerde premies aan het einde van ieder jaar tegen de overeengekomen interest.

Het tweede soort contracten (B): Optie a): Een maandelijks variërende uitkering gelijk aan de wiskundige reserve aan het einde van de vorige maand. Optie b): Een uitkering die gelijk is aan de betaalde premies.

De betaler van de premies heeft het recht van afkoop vanaf de maand volgende op de afsluiting van het contract, waarbij de afkoopsom gelijk is aan de dagelijkse

lineaire interpolatie van de maandelijks berekende wiskundige reserve.

(¹) PB nr. L 63 van 13. 3. 1979, blz. 63.

Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie
(14 augustus 1990)

Bij de eerste richtlijn 79/267/EEG tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe levensverzekeringsbedrijf en de uitoefening daarvan is de bevoegdheid tot toezicht op en controle van verzekeringsondernemingen die het levensverzekeringsbedrijf uitoefenen, alsmede de controle op de produkten die deze voornemens zijn aan te bieden, toegekend aan de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten (artikelen 6—12 van Richtlijn 79/267/EEG). Het is derhalve aan de toezichthoudende autoriteit van de bevoegde Lid-Staat, ingevolge de bewoordingen van de Richtlijn 79/267/EEG, toezicht uit te oefenen op de toegang tot het directe levensverzekeringsbedrijf en de uitoefening daarvan.

In deze zin is het, aan de hand van de in deze door de communautaire rechtsregeling aangegeven verdeling van de bevoegdheden, eveneens aan de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten om te controleren of de produkten die de erkende verzekeringsondernemingen voornemens zijn aan te bieden verzekeringsactiviteiten of -verrichtingen betreffen, waarvoor zij vergunning hebben verkregen (artikel 1, leden 1 en 2, van Richtlijn 79/267/EEG). Deze zelfde autoriteiten dienen ook de naleving door deze produkten van de geldende wettelijke bepalingen te waarborgen.

Ten einde deze taak te vergemakkelijken staat het vigerende Gemeenschapsrecht deze autoriteiten toe van de verzekeringsondernemingen de algemene bijzondere voorwaarden, de verzekeringspolissen alsmede de technische grondslagen en de voor de berekening van de tarieven benodigde elementen te verlangen, waarbij zij zelfs de voorafgaande goedkeuring van deze documenten kunnen vereisen.

In het huidige stadium van het Gemeenschapsrecht is de Commissie derhalve niet bevoegd om te bepalen of een specifiek produkt dat een verzekeringsonderneming wil gebruiken al dan niet als een verzekeringsovereenkomst kan worden beschouwd, daar de Commissie niet gemachtigd is tot analyse van de technische en contractuele documentatie die ten grondslag ligt aan het produkt.

In het kader van de voltooiing van de interne markt in de verzekeringssector is de Commissie voorstander van het vrije verkeer van alle door de verschillende verzekeringsondernemingen in de onderscheiden Lid-Staten aangeboden verzekeringsprodukten. De Commissie is derhalve voornemens in de derde richtlijn betreffende het directe verzekeringsbedrijf met uitzondering van het levensverzekeringsbedrijf, die binnenkort bij de Raad zal worden ingediend, de verzekeringnemers de mogelijkheid te bieden bij de wetgeving van de Lid-Staat van de verzekeraar goedgekeurde verzekeringsovereenkomsten af te sluiten, zelfs indien deze niet in de Lid-Staat van woonachtigheid van de verzekeringnemer worden aangeboden, mits zij

niet in strijd zijn met de wettelijke bepalingen van algemeen belang die in de Lid-Staat waar het te dekken risico is gelegen, bestaan. Ook is de Commissie voornemens de afschaffing van elke voorafgaande goedkeuring van nieuwe verzekeringsovereenkomsten voor te stellen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 866/90
van de heer Ernest Glinne (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(9 april 1990)
(90/C 325/43)

Betreeft: Toetreding van de Gemeenschap tot de Europese Conventie voor de rechten van de mens

In haar antwoord van 8 december 1988 op schriftelijke vraag nr. 1792/88 (¹) over bovengenoemd onderwerp wijst de Commissie erop dat zij zich in haar memorandum van 10 april 1979 betreffende de toetreding van de Europese Gemeenschappen tot de Conventie voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele rechten voor deze toetreding heeft uitgesproken. Zij heeft aan haar positief standpunt herinnerd in haar mededeling aan het Parlement van 24 juni 1989 over het Europa van de burgers. In haar werkprogramma voor 1990 deelt de Commissie in punt 410 mede dat zij in 1990 een initiatief zal nemen met betrekking tot de toetreding van de Gemeenschap tot de Conventie voor de rechten van de mens in Straatsburg. Hierdoor kan met eerbiediging van de subsidiariteitsbeginselen een grotere mate van bescherming worden verkregen van de rechten van de burgers ten aanzien van de wetgeving van de Gemeenschap. De officieel door de Raad tegen een toetreding naar voren gebrachte argumenten zijn:

1. Artikel 66 van de Conventie in de huidige versie maakt een toetreding van de Gemeenschap onmogelijk, hetgeen dus leidt tot de noodzaak opnieuw te onderhandelen over de procedures.
2. De rol van het Hof te Luxemburg zal worden verzwakt en ingewikkelder en langzamer worden door tussenkomst van de instanties van de Europese Conventie (Comité van ministers en Hof).
3. De Europese Conventie heeft een grotere reikwijdte dan de fundamentele rechten die door de Instellingen van de Gemeenschap moeten worden geeerbiedigd bij de tenuitvoerlegging van de bevoegdheden die zij aan de Verdragen ontleent: zo bij voorbeeld artikel 3 over foltering en artikel 5 over de vrijheidsberoving, die in de Conventie zijn opgenomen, gaan de bevoegdheden van de Gemeenschap die zich momenteel niet tot het gebied van de politie uitstrekken te boven.
4. Kan de Commissie mededelen of zij reeds het aangekondigde initiatief heeft genomen, gezien een mogelijk beroep op artikel 235 en gezien de noodzaak van de bevordering van het Europa van de burgers in het kader van de Twaalf en mede gezien de gebeurtenis-

sen die Centraal- en Oost-Europa hebben geschokt en nog steeds in beweging houden en welke gebieden in de Gemeenschap een bastion en een symbool van de vrijheid zien?

(¹) PB nr. C 151 van 19. 6. 1989, blz. 36.

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(21 juni 1990)

De Commissie heeft het in haar werkprogramma aangekondigde initiatief nog niet genomen.

Zij is voornemens zulks in de loop van het derde kwartaal van 1990 te doen, waarbij zij zal reageren op de bedenkingen die tegen toetreding zijn aangevoerd waaronder met name die welke door het geachte Parlements lid zijn genoemd. Daarbij zal zij de in het memorandum van 1979 uitgesproken oriëntatielijnen om het Verdrag van 1950 en zijn mechanismen voor het toezicht op de eerbiediging van de mensenrechten aan te passen aan de toetreding van de Gemeenschap, bijstellen.

Door deze aanpassingen kunnen de bij de punten 1 en 3 van de vraag genoemde argumenten uit de weg worden geruimd.

De toetreding zal de positie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen niet verzwakken en de procedures niet vertragen, maar slechts een controle door de Europese Commissie voor de rechten van de mens en het Europese Hof voor de rechten van de mens inhouden op de handelingen van de communautaire Instellingen. De constitutionele hoven en de hoogste rechterlijke instanties van de Lid-Staten zijn trouwens eveneens aan die controle onderworpen, zonder dat zij daardoor worden verzwakt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 900/90

van de heer Luigi Vertemati (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(9 april 1990)

(90/C 325/44)

Betreft: Milieuvriendelijke produkten

In zijn resolutie van 19 juni 1987 (¹) over afvalbeheer heeft het Parlement zich uitgesproken voor invoering van een Europees label voor „schone produkten”.

Is de Commissie ook niet van mening dat er dringend behoefte is aan een communautaire regeling ter bevordering van milieuvriendelijke produkten, die gebaseerd moet zijn op een evaluatie van de milieu-effecten van dergelijke produkten gedurende hun gehele bestaanscyclus en dat dit systeem uitvoering zou moeten krijgen door vaststelling van prioritaire gebruikssferen?

(¹) PB nr. C 190 van 20. 7. 1987, blz. 154.

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(27 juni 1990)

De Commissie werkt momenteel aan een verordeningvoorstel voor de instelling van een Europees milieu-etiketteringssysteem. Zij houdt hierbij rekening met de resultaten van een in 1989 verrichte haalbaarheidsstudie. Deze studie is nauwlettend gevolgd door een adviesgroep bestaande uit vertegenwoordigers van de betrokken belangengorganisaties, namelijk de UNICE, het BEUC (Europees Bureau van Consumentenverenigingen) en het EEB (Europees Milieubureau).

Het voorstel van de Commissie omvat een gedecentraliseerd geïntegreerd systeem dat op twee niveaus werkt:

- het communautair niveau waarop alle besluiten met een uniform karakter (criteria, definitieve selectie van produkten, bewaking) genomen worden door een regelgevend comité als bedoeld in artikel 2 van Besluit 87/373/EEG van de Raad (¹) en door een meerpartijencomité bestaande uit alle economische partners;
- het nationaal niveau waar het algemeen beheer plaatsvindt (indiening van voorstellen; kennisgeving aan de Commissie; voorselectie en aanbevelingen; sluiting van contracten).

De communautaire criteria zullen worden vastgesteld na beoordeling van het milieu-effect van de produkten gedurende alle fasen van de levenscyclus, namelijk productie, distributie, verbruik en gebruik alsmede verwijdering na gebruik.

(¹) PB nr. L 197 van 18. 7. 1987, blz. 33.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 923/90

van de heer Ernest Glinne (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 april 1990)

(90/C 325/45)

Betreft: Gebruikmaking van begrotingslijn 636 ten behoeve van de verdediging en bevordering van de minst verbreide talen

In België is van begrotingslijn 636 gebruik gemaakt voor de financiering van:

1. een colloquium over de situatie van de Duitse taal en zijn dialecten in België, dat plaats vond te Arlon op 17 en 18 januari 1987;
2. een colloquium over de situatie van de Duitse taal en zijn dialecten in België, dat plaats vond te Eupen op 26 en 27 maart 1987;

3. een conferentie die plaatsvond te Bütgenbach in oktober 1989, georganiseerd door het Instituut voor permanente educatie van de Duitstalige gemeenschappen.

Gaarne zou ik per geval vernemen welk bedrag op welke datum daaraan uit de communautaire begroting besteed is, alsmede de identiteit en de financiële bijdrage vernemen van de andere groeperingen die aan de gezamenlijke financiering hebben bijgedragen.

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(20 juni 1990)

In de periode 1986—1989 heeft de Commissie in het kader van begrotingspost 636 voor de instandhouding en de bevordering van de minderheidstalen steun verleend voor verscheidene acties die in België hebben plaatsgevonden.

1. Omschrijving

Een voorbereidend colloquium, dat op 17 en 18 januari 1987 in Aarlen is gehouden ter voorbereiding van een algemeen symposium over de situatie van het Duits als minderheidstaal in vijf Lid-Statens (België, Denemarken, Frankrijk, Italië, Luxemburg) tijdens hetwelk afgevaardigden en experts uit die Lid-Statens zijn bijeengekomen om informatie uit te wisselen.

Organisator: Het Belgisch Comité van het Europees Bureau voor minder verspreide talen

Door de Commissie verleende steun: 15 000 ecu (of 77 % van de totale kosten) voor de organisatie van het colloquium.

Datum van de overeenkomst: 10 september 1986

Andere bronnen van inkomsten: Andere nationale en regionale Belgische autoriteiten.

2. Omschrijving

Publicatie van het verslag van het Algemeen Symposium over het Duits als omgangs- en als moedertaal in de landen van de Europese Gemeenschap. Het Algemeen Symposium werd op 26 en 27 maart 1987 in Eupen gehouden.

Organisator: Het Belgisch Comité van het Europees Bureau voor minder verspreide talen.

Steun van de Commissie: 6 150 ecu, uitsluitend ter betaling van de druk- en publicatiekosten.

Datum van de overeenkomst: 17 december 1987.

Andere bronnen van inkomsten: Geen voor dit deel van de actie.

3. Omschrijving

Een in oktober 1989 te Bütgenbach gehouden bijeenkomst van tot 20 Europese minderheden behorende jongeren.

Organisator: INED — Instituut voor de voortdurende scholing van de Duitse Taalgemeenschappen.

Steun van de Commissie: 11 500 ecu, d.w.z. 50 % van de totale kosten.

Datum van de overeenkomst: 21 juni 1989

Andere bronnen van inkomsten:

- Gemeinnützige Hermann Niermann Stiftung:
Bfr. 1 900 000
- Deutschsprachige Gemeinschaft Belgiens:
Bfr. 100 000
- Belgische Nationalloterie: Bfr. 50 000

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 931/90

van de heer Paul Staes (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 april 1990)

(90/C 325/46)

Betreft: Medewerking aan CEADS

Enige tijd geleden werd de Europese Federatie van afvalverwerkers, CEADS, of Confédération européenne des acquéreurs de déchets spéciaux opgericht. Eén van de deelnemers aan dit orgaan is Jean Marie Junger (Fr.), directeur afvalstoffen van uw Dienst DG XI.

Gezien het feit dat ik bij CEADS de fine fleur aantref van de Europese afvalmakelaars (zo'n 100-tal), niet steeds omgeven met de meest onbesproken reputatie, rijst bij mij de vraag of één en ander wel zo geschikt en aangewezen is.

Ik had hierover graag uw mening, naast de vraag of de heer Junger daar beland is als gevolg van een opdracht van de Commissie in het kader van zijn functie?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(21 juni 1990)

De heer Junger is ambtenaar bij de Europese Gemeenschappen en werkt bij de Commissie als hoofd van de Eenheid Afvalbeheer bij DG XI. Hij is op geen enkele manier actief binnen de CEADS.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 942/90

van de heer Filippos Pierros (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 april 1990)

(90/C 325/47)

Betreft: Nieuwe toepassingen voor vlas

De Commissie heeft grote bedragen uitgetrokken (onlangs ongeveer vijf miljoen ecu) om het gebruik van vlas

voor de vervaardiging van kleding te stimuleren. Deze sector heeft echter de grens bereikt wat betreft de hoeveelheid vlas die kan worden verwerkt, terwijl vlas niet wordt aangeboden voor gebruik als korte vezels. Acht de Commissie (DG VI) het daarom niet van groot belang dat zij haar inspanningen bij het zoeken naar nieuwe toepassingen versterkt? Welke maatregelen wil zij in het bijzonder nemen om nieuwe toepassingen te vinden op het gebied van de chemische industrie, kunststoffen en grondstoffen?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(18 juli 1990)

De communautaire maatregelen ter bevordering van het gebruik van vlas omvatten enerzijds maatregelen om het gebruik van vlas in de klassieke afzetmogelijkheden zoals kleding, meubels en linnengoed te bevorderen en anderzijds maatregelen om nieuwe afzetmogelijkheden te zoeken en verbeterde producten te vervaardigen met name met het oog op uitbreiding van de afzetmogelijkheden van korte vlasvezels.

Deze maatregelen worden genomen in het kader van een door de Commissie aan de Raad voorgelegd programma dat betrekking heeft op de oogstjaren 1987/1988, 1988/1989 en 1989/1990 en dat begin 1991 afloopt.

De Commissie overweegt eind 1990 bij de Raad een nieuw meerjarenprogramma in te dienen met maatregelen die zowel gericht zijn op het verstrekken van informatie als op het zoeken naar nieuwe afzetmogelijkheden in de vlassector.

Ten slotte heeft de Raad voor het oogstjaar 1990/1991 37,50 ecu per ha d.w.z. 10% van de steun voor vezelvlas voor dat oogstjaar, uitgetrokken voor de financiering van maatregelen voor de bevordering van de afzet van vlas.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 953/90

van mevrouw Raymonde Dury (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 april 1990)

(90/C 325/48)

Betreft: Radiosturing voor auto's met RDS — standaardisatie

Voor een goede radiosturing heeft men een instrument nodig dat de risico's van verkeersopstoppingen en daarmee samenhangende ongevallen vermindert. Er bestaat een systeem onder de naam Radio Data System (RDS) of Traffic Message Channel (TMC), dat een automatische radiosturing mogelijk maakt — het gebruikte radiosys-

teem omvat een gedigitaliseerde code waardoor het uitzendcentrum gegevens over het wegverkeer kan verstrekken die door de weggebruikers kunnen worden opgevangen. Dit vergt speciale uitrustingen, die thans weinig verspreid zijn, maar toch steeds algemener worden.

Zal de Commissie de nodige maatregelen nemen opdat dit systeem, door standaardisatie van de uitrustingen en procedures, gemakkelijk op het gehele grondgebied van de Gemeenschap kan worden gebruikt?

**Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie**

(11 juni 1990)

De Commissie is zich bewust van het belang van verkeersgeleidingssystemen die de kans op opstoppingen en ongevallen moeten verminderen en een rationeler gebruik van het wegennet moeten verzekeren. Het Drive-programma (Dedicated Road Infrastructure for Vehicle Safety in Europe), dat door de Commissie is ontwikkeld ter bevordering van onderzoek- en ontwikkelingsactiviteiten op dit gebied en de resultaten van dit programma moeten de voortgang van de normalisatiewerkzaamheden op het desbetreffende gebied gunstig beïnvloeden.

Een van de Drive-projecten is speciaal gewijd aan de bestudering van de transmissieprotocollen van het RDS-TMC-systeem (Radio Data System — Traffic Message Channel) dat informatie moet doorgeven over de toestand van het verkeer op de weg. De transmissiesnelheid van dit systeem is weliswaar niet hoog (ongeveer 200 bits per seconde), maar toch is hiermee een uitgebreid scala van diensten mogelijk, variërend van verkeersberichten, het weerbericht, tot meer toeristische (hotels, restaurants, wachtdiensten van apothekers enz.) of culturele (tentoonstellingen enz.) informatie. De studie wordt verricht in nauwe samenwerking met de ERU (Europese Radio Unie) en de ECMV (Europese Conferentie van Ministers van Verkeer).

Verder worden de werkzaamheden van het technisch comité (TC 107) van het Cenelec met bijzondere aandacht gevolgd. Dit comité is belast met de uitwerking van de Europese norm EN 50 067 met betrekking tot de geharmoniseerde specificaties van het basissysteem (RDS). De Commissie wil de Europese normalisatieorganisaties een normalisatieopdracht geven voor de verwerking van de resultaten van bovengenoemd onderzoekproject en voor de aanvullende werkzaamheden in verband met de harmonisatie van het RDS-TMC-systeem voor verkeersinformatie en autoverkeersbegeleiding. Het plan moet het gebruik en de verspreiding van een geharmoniseerd systeem in de gehele Gemeenschap vergemakkelijken en de uitbreiding tot de EVA-landen bevorderen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 978/90

van de heer José Valverde Lopez (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 april 1990)

(90/C 325/49)

Betreft: Milieu-effect van het in Alquife (Granada) geplande bedrijf voor het recycleren van aluminiumzouten

Er bestaan plannen om in Alquife in Spanje een fabriek te bouwen voor het recycleren van aluminiumzouten. De Gemeenschap zou een belangrijke subsidie toekennen en naar verluidt is de zone onder doelstelling 1 gerangschikt.

De junta van Andalusië is de regionale overheid die op de toepassing van de milieuwetgeving van de Gemeenschap moet toezien en bovendien is voor communautaire investeringen een milieu-effectrapportage over industriële projecten vereist. Kan de Commissie mededelen of zij van dit project op de hoogte is en, zo ja, wat het besluit is geweest van het technisch-wetenschappelijke milieu-effectrapport over deze recyclagefabriek?

Antwoord van de heer Ripa di Meana

namens de Commissie

(26 juni 1990)

De Commissie is niet op de hoogte van het door het geachte Parlementslid genoemde project, aangezien het niet als afzonderlijk project voor financiering door het EFRO is ingediend.

Volgens de door de bevoegde nationale instanties verstrekte inlichtingen zal pas in de komende maanden aan de Commissie mededeling worden gedaan van de lopende programma's van Andalusië waaronder dit project zou kunnen vallen.

Indien het project inderdaad deel uitmaakt van de door de regering van Andalusië voorgestelde programma's zal de Commissie er zich zeker van vergewissen of de communautaire wetgeving op het gebied van milieu-effectrapportage ten volle wordt nageleefd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1053/90

van mevrouw Mary Banotti (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 mei 1990)

(90/C 325/50)

Betreft: Windhondenraces met gebruik van hazen

Heeft de Commissie naar aanleiding van het verslag-Schmid (doc. A2-356/88) maatregelen genomen om

windhondenraces met gebruik van hazen op afgebakende terreinen in Ierland aan banden te leggen?

Antwoord van de heer Ripa di Meana

namens de Commissie

(28 juni 1990)

Zoals het geachte Parlementslid weet, is het rapport Schmid inzake mogelijke wettelijke maatregelen tegen evenementen die gepaard gaan met dieren mishandeling goedgekeurd door de Commissie Milieubeheer van het Parlement. Dit rapport is voorgelegd aan de Commissie Verzoekschriften als zijnde het advies van de Commissie Milieubeheer inzake een reeks verzoekschriften, maar het Parlement heeft hierover nog geen definitief standpunt ingenomen. Derhalve heeft de Commissie over deze zaak nog geen officieel rapport ontvangen van het Parlement.

In de gegeven omstandigheden en met het oog op artikel 130 R van de Europese Akte is de Commissie van mening dat de praktijk van het gebruik van hazen bij windhondenraces, een zeer plaatselijk gebruik in twee Lid-Statens, beter door de betrokken Lid-Statens kan worden aangepakt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1063/90

van de heer Ernest Glinne (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 maart 1990)

(90/C 325/51)

Betreft: Pensioenfonds staalindustrie

Tijdens de ernstige staalcrisis hebben diverse Lid-Statens speciale sociale maatregelen genomen voor de werknemers in deze sector die als gevolg van herstructureringen vervroegd zijn gepensioneerd.

In België heeft de „Afdeling Metaal” van de vakvereniging FGTB in 1979 een origineel plan voor een „Statuut voor de staalarbeider” voorgelegd. Krachtens dit statuut mogen staalarbeiders met 30 dienstjaren in deze sector en arbeiders van 50 jaar en ouder met ten minste 10 dienstjaren vervroegd met pensioen.

De daardoor opgevallen plaatsen worden bezet door uitkeringsgerechtigde, volledig werkloze arbeiders, behalve wanneer een herstructurering door de vakbonden is erkend.

Deze operatie wordt gefinancierd met overheidssubsidie, subsidies van de EGKS en een bijdrage van de werk-

gever die berekend wordt over de salarissen waarop een premie voor de sociale zekerheid wordt ingehouden.

De uit deze verschillende bronnen afkomstige gelden worden in een „Nationaal Fonds” gestort, dat door vertegenwoordigers van alle geledingen wordt beheerd en dat belast is met de uitkering aan de rechthebbenden.

Kan de Commissie mededelen:

- of dit plan als model zou kunnen dienen voor de staalarbeiders in de twaalf Lid-Statens, in het kader van de „Europese sociale ruimte”?
- of een dergelijk plan ertoe zou kunnen bijdragen dat alle staalondernemingen dezelfde financiële verplichtingen krijgen ten einde de rampzalige gevolgen van de rationalisering teniet te doen en werkgelegenheidskansen voor jongeren te scheppen?
- welke financiële mogelijkheden de EGKS heeft die ten goede van het in het plan voor een „Statuut voor de staalarbeiders” voorziene „Nationale Fonds” kunnen komen?
- welke maatregelen de Lid-Statens thans op dit vlak hebben genomen (VUT + toelage)?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(21 juni 1990)

Aangaande het ingediende voorstel, dat verband houdt met het ontwerp-„Statuut voor de staalarbeider”, wijst de Commissie erop dat deze kwesties reeds zijn onderzocht, in het bijzonder in het kader van de Gemengde Commissie voor de harmonisatie van de arbeidsvoorwaarden in de ijzer- en staalindustrie. Bij dit onderzoek bleek dat geen overeenstemming was bereikt en dat niet alle delegaties met dit voorstel hadden ingestemd.

De Lid-Statens zijn eerder geneigd de in de voorgaande periode aangenomen uitzonderingswetten in te trekken, in het kader van een „normalisering” van de sector ijzer en staal, ten opzichte van de overige sectoren van de industrie.

De Commissie harerzijds heeft onlangs de voorwaarden waaronder en de wijze waarop de EGKS financieel kan bijdragen aan de steun voor de herscholing van werknemers, zoals deze bij artikel 56, lid 2, onder b), van het Verdrag van Parijs zijn vastgesteld, geharmoniseerd. Laatstgenoemd artikel blijft de juridische basis van deze steun. Zo wordt steun voor vervroegde pensionering slechts toegekend voor zover de betrokken werknemers de arbeidsplaats verliezen die zij in een EGKS-activiteit hadden, als gevolg van maatregelen om de „bedrijvigheid definitief te staken, te verminderen of te wijzigen” en de Lid-Staat een bijdrage levert die ten minste gelijkwaardig is aan het door de EGKS toegekende bedrag. De hoogte van de steun is voortaan aan gemeenschappelijke maxima gebonden die in de bilaterale overeenkomsten nader worden omschreven. Deze regels zijn in alle Lid-Statens van toepassing, hoe de interne organisatiestelsels verder ook mogen zijn.

Het is derhalve dienstig in de ter zake gevoerde discussie met dit nieuwe kader rekening te houden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1084/90

van mevrouw Winifred Ewing (ARC)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 mei 1990)

(90/C 325/52)

Betreft: Communautaire hulp voor gebieden waar banen verloren zijn gegaan in de nucleaire industrie

Zou de Commissie, gezien haar onlangs aangekondigde Rechar-initiatief inzake steun voor de economische omschakeling in gebieden die getroffen zijn door het verlies van banen in de mijnindustrie, de toezegging kunnen doen een soortgelijk hulpprogramma uit te werken voor de gebieden die te kampen hebben met banenverlies in de nucleaire industrie, aangezien vóór het jaar 2000 een vijftigtal kerncentrales zal worden gesloten?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(21 juni 1990)

De Commissie is het niet eens met het standpunt van het geachte Parlementslid dat tegen het jaar 2000 ongeveer 50 kerncentrales zullen worden gesloten.

Indien echter bepaalde centrales aan het eind komen van hun technische en economische levensduur, zouden ze moeten worden vervangen door nieuwe — nucleaire of traditionele — elektriciteitscentrales waarin het door de sluiting van de oude centrales beschikbaar gekomen geschoolde personeel aan de slag zou kunnen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1091/90

van de heer Jean-Pierre Raffarin (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 mei 1990)

(90/C 325/53)

Betreft: Homeopathische producten

De Commissie heeft de Raad voorstellen gedaan voor richtlijnen die de veiligheid voor mens en dier van het gebruik van homeopathische producten moeten garanderen.

Is de Commissie ook voornemens richtlijnen voor te stellen die een uitspraak over de doeltreffendheid van deze producten mogelijk maken?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(21 juni 1990)

In haar voorstellen voor homeopathische geneesmiddelen⁽¹⁾ die naar de Raad en naar het Parlement werden gestuurd, heeft de Commissie ernaar gestreefd neutraal te blijven in de strijd tussen voor- en tegenstanders van de doeltreffendheid van de homeopathie. In de achtste considerans van beide voorstellen wordt gewezen op de methodologische moeilijkheden om de algemene beginselen van voor conventionele geneesmiddelen bestemde klinische proeven op deze produkten toe te passen.

De voorstellen hebben in de eerste plaats ten doel de gebruiker te informeren ten aanzien van de kwaliteit en de onschadelijkheid van deze remedies die door de bijzondere etiketten verschillen van de andere geneesmiddelen.

Met betrekking tot de therapeutische doeltreffendheid wordt in de voorstellen een onderscheid gemaakt tussen twee verschillende procedures:

- in artikel 7, een vereenvoudigde procedure zonder bewijs van de doeltreffendheid, voor bepaalde, veilige produkten die zonder therapeutische indicatie worden aangeboden;
- in artikel 9 wordt een bewijs van de therapeutische werking geëist voor de andere homeopathische geneesmiddelen, met name die welke als doeltreffend bij een bepaalde indicatie worden aangeboden.

⁽¹⁾ PB nr. C 108 van 1. 5. 1990, blz. 10.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1107/90

van de heer James Ford (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 mei 1990)

(90/C 325/54)

Betreft: Meenemen van pensioenrechten

Heeft de Commissie met het oog op 1992 voorzieningen getroffen om te zorgen dat door migrerende werknemers verworven pensioenrechten tijdens hun hele loopbaan overgeschreven en meegenomen kunnen worden? Zo nee, zal dit dan worden geregeld op grond van de Europese Akte? Zo ja, zou de Commissie advies willen uitbrengen over de situatie van de betrokken ingezetene, zoals deze blijkt uit de bijgesloten briefwisseling?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(20 juli 1990)

De normale pensioenuitkeringen van de overheid zijn vele jaren geleden betaalbaar gesteld in het buitenland om het

vrije verkeer van werknemers in de Gemeenschap te garanderen. Overeenkomstig de Verordeningen (EEG) nr. 1408/71 en (EEG) nr. 574/72⁽¹⁾ van de Raad is echter alleen de overdracht van het recht op sociale-zekerheidsuitkeringen mogelijk, niet de overdracht van de som der sociale-zekerheidsbijdragen.

Genoemde verordeningen die de verschillende sociale-zekerheidsstelsels van de Lid-Staten coördineren, zijn niet van toepassing op beroepsgebonden pensioenstelsels. De Commissie vreest dat dit gebrek aan coördinatie een belemmering kan vormen voor het vrije verkeer van personen en onderzoekt momenteel dit probleem. In haar actieprogramma tot uitvoering van het Gemeenschaps-handvest van sociale grondrechten van de werkenden heeft de Commissie daarom medegedeeld dat zij van plan is een mededeling ter zake aan de Raad voor te leggen om een politiek debat aan te moedigen.

Het bovenstaande geldt echter niet voor personen die hun bijdragen aan een onder de toepassing van de Verordeningen (EEG) nr. 1408/71 en (EEG) nr. 574/72 vallend overheidspensioenstelsel willen overdragen. Bedoelde personen kunnen op het ogenblik waarop zij de voor een bepaald overheidspensioenstelsel vastgestelde pensioenleeftijd hebben bereikt bij ieder overheidspensioenstelsel waaraan zij gedurende hun loopbaan hebben bijgedragen een pensioen aanvragen.

Deze procedure functioneert sinds vele jaren voor een groot aantal migrerende werknemers en biedt een betere waarborg tegen een vermindering van de werkelijke waarde van individuele bijdragen dan een overdracht naar de meeste particuliere pensioenstelsels.

Dergelijke overdrachten zouden ook onverenigbaar zijn met het feit dat de pensioenstelsels van de overheid worden gefinancierd volgens het beginsel van de „lopende uitgaven” (omslagstelsel), dat wil zeggen dat bijdragen niet worden geïnvesteerd ten behoeve van een verzekerde tot hij of zij met pensioen gaat, maar dat zij onmiddellijk worden gebruikt om de pensioenen van de gepensioneerden te betalen. De pensioenen van diegenen die momenteel bijdragen aan een pensioenstelsel betalen, zullen worden gefinancierd door een toekomstige generatie werknemers.

⁽¹⁾ PB nr. L 230 van 22. 8. 1983, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 3811/86 (PB nr. L 355 van 16. 5. 1986).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1116/90

van de heer Proinsias de Rossa (CG)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 mei 1990)

(90/C 325/55)

Betreft: Inspectiedienst nucleaire veiligheid

Staat de Commissie positief tegenover de oprichting van een transnationale inspectiedienst nucleaire veiligheid die bevoegd is toezicht te houden op kerncentrales en opwerkingsinstallaties in de Lid-Staten ten einde de naleving van de Europese veiligheidsnormen te waarborgen, welke

studies zijn er verricht naar de haalbaarheid van een dergelijk voorstel, welk tijdschema staat haar bij de uitvoering hiervan voor ogen, welke regering(en) van Lid-Staten hebben of heeft ter zake voorstellen ingediend, zijn er voorstellen ingediend of zijn er beperkingen ingevoerd of gepland met niet Lid-Staten, om welke landen gaat het hierbij en zijn er reacties van deze landen binnengekomen?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(9 augustus 1990)

Op 20 december 1989 heeft de Commissie besloten tot hervatting van de inspecties op grond van artikel 35 van het Euratom-Verdrag van installaties voor de controle op het niveau van omgevingsradioactiviteit en de naleving van de basisnormen (Richtlijn 80/836/Euratom) (*). De activiteiten betreffen in beginsel alle installaties met radioactieve lozingen, maar speciaal kerninstallaties en opwerkingsfabrieken.

Dank zij deze inspecties zal de Commissie kunnen nagaan of de basisnormen in de Lid-Staten op uniforme wijze worden toegepast terwijl de toepassing ervan ook beter kan worden geharmoniseerd, zonder dat daarbij enige overdracht plaatsvindt van de primaire verantwoordelijkheid van de nationale instanties om voor de naleving van de basisnormen te zorgen.

Momenteel belegt de Commissie een reeks bilaterale vergaderingen met de Lid-Staten die over kerninstallaties beschikken ten einde de modaliteiten voor de organisatie van deze inspecties vast te leggen. De Commissie hoopt vóór het eind van dit jaar met de inspecties te kunnen beginnen.

Ofschoon het besluit van de Commissie uitsluitend de Lid-Staten betreft die de enige ondertekenaars van het Euratom-Verdrag zijn, hebben ook bepaalde derde landen, waaronder Tsjechoslowakije, interesse voor dit soort controles getoond. De Commissie beraadt zich momenteel over de manier waarop zij haar kennis op het gebied van de nucleaire veiligheid ter beschikking kan stellen van derde landen die hierom mochten verzoeken.

(* PB nr. L 246 van 17. 9. 1980, blz. 1.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1124/90
van de heer Thomas Maher (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(14 mei 1990)

(90/C 325/56)

Betreft: Statistieken over netto werkgelegenheid, netto emigratie en netto migratie

De Commissie maakte onlangs melding van het feit dat sinds 1984 in de Gemeenschap 8,5 miljoen arbeidsplaat-

sen zijn gecreëerd. Op zichzelf zegt dit cijfer niet alles. Kan de Commissie aangeven hoeveel nieuwe arbeidsplaatsen er in deze periode zijn bijgekomen en hoeveel verloren zijn gegaan?

Hoeveel bedroeg in dezelfde periode het cijfer voor de netto emigratie van de beroepsbevolking uit de Gemeenschap en voor de netto migratie van dezelfde categorie tussen de Lid-Staten?

**Antwoord van de heer Christophersen
namens de Commissie**

(29 juni 1990)

Met het statistische systeem van de Gemeenschap kunnen betrouwbare ramingen van de werkgelegenheid en de bevolking worden gemaakt en kunnen hieruit niveauwijzigingen worden afgeleid.

De ontwikkeling in de tijd van alle individuele loopbanen daarentegen kan in de praktijk onmogelijk worden gevolgd, zowel om methodologische redenen (verwerking van de veranderingen van betrekking) als om budgettaire (kosten van de enquêtes) en juridische redenen (wetgevingen inzake de bescherming van de privacy).

Met de communautaire arbeidskrachtenenquête wordt echter bepaalde informatie vergaard over de verandering in één jaar tijd van de arbeidssituatie van personen.

De verklaringen van de geënquêteerde personen in de Gemeenschap (met uitzondering van Italië, waar deze vraag niet wordt gesteld) leveren de volgende resultaten op ten aanzien van de veranderingen in de situatie van personen na een jaar:

(× 1 miljoen)

	Voorjaar 1986/1987	Voorjaar 1987/1988
— Verliezen een betrekking	6,09	6,15
— Vinden een betrekking	7,75	8,96
— Behouden hun betrekking	125,9	128,4
Netto toename	1,66	2,81

Deze resultaten zijn gebaseerd op weinig nauwkeurige retrospectieve vragen en geven geen beeld van de gebeurtenissen die zich tijdens de periode hebben voorgedaan: zij geven uitsluitend de situatie aan het begin en aan het einde van de periode weer.

Voor Spanje en Portugal, die pas vanaf 1986 aan de communautaire arbeidskrachtenenquête deelnemen, kan de bovenstaande analyse derhalve niet worden gegeven voor de perioden 1985/1986 en 1984/1985. Voor de periode 1988/1989 zal zij pas kunnen worden verricht nadat alle nationale statistiekbureaus hun enquêteformulieren aan het Bureau voor de Statistiek van de Europese Gemeenschappen hebben toegezonden.

De enquête, die op het grondgebied van de Gemeenschap wordt gehouden, geeft geen informatie omtrent de emigratie naar derde landen. Daarenboven worden de cijfers betreffende de immigratie uit derde landen en de intracommunautaire migratie om technische redenen stelselmatig te laag geraamd.

De twee bestanddelen (immigratie en emigratie) van het migratiesaldo kunnen momenteel niet in alle Lid-Staten worden onderscheiden, noch per leeftijdsklasse worden bepaald. Het migratiesaldo voor de gehele Gemeenschap is in de onderstaande tabel aangegeven.

(x 1 000 personen)

Periode	Migratiesaldo
1983/1984	+ 38
1984/1985	+ 299
1985/1986	+ 312
1986/1987	+ 326
1987/1988	+ 555

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1210/90

van de heer François-Xavier de Donnée (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(22 mei 1990)
(90/C 325/57)

Betreft: Maximumniveaus voor de blootstelling van het publiek aan radon

In februari 1990 heeft de Commissie een aanbeveling aangenomen voor de bescherming van het publiek tegen de blootstelling aan radon in gebouwen.

1. Welke voorzieningen heeft de Commissie getroffen om door de Lid-Staten volledig te worden geïnformeerd over de toepassing van deze aanbeveling?
2. Op welke voorwaarden, op welke wijze en binnen welke termijn denkt de Commissie haar tekst te herzien met het oog op de omzetting ervan in een richtlijn?
3. Waarom heeft de Commissie in plaats van een aanbeveling niet meteen een ontwerp-richtlijn ingediend?

Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie
(21 juni 1990)

Op 21 februari 1990 heeft de Commissie een aanbeveling gedaan inzake de bescherming van de bevolking tegen blootstelling aan radon binnenshuis⁽¹⁾. De aard van het probleem, de mogelijke gevolgen van de resultaten van het wetenschappelijk onderzoek dat thans naar bepaalde aspecten van het probleem wordt verricht en de — behalve in één Lid-Staat — afwezigheid van initiatieven op nati-

onaal vlak, hebben de Commissie doen oordelen dat voor het ogenblik een aanbeveling passender was dan een richtlijn.

De Commissie zal nog in 1990 vertegenwoordigers van de bevoegde autoriteiten in de Lid-Staten bijeenroepen, ten einde zich voor te laten lichten over de huidige toepassing van deze aanbeveling en van de acties die door de verschillende Lid-Staten gepland zijn.

De Commissie zal het wetenschappelijk onderzoek op dit gebied blijven aanmoedigen, met name via vier belangrijke multinationale projecten in het kader van het Programma Bescherming tegen straling 1990/1991, en de nationale initiatieven aandachtig blijven volgen. Aan de hand van de verkregen gegevens en de opgedane ervaringen zal de Commissie zich opnieuw buigen over de tekst van de aanbeveling, waarvan de bepalingen bij een volgende herziening zouden kunnen worden opgenomen in de richtlijn betreffende de basisnormen (Richtlijn 80/836/Euratom⁽²⁾) voor de bescherming van de gezondheid der bevolking en der werkers tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren.

⁽¹⁾ PB nr. L 80 van 27. 3. 1990, blz. 26.

⁽²⁾ PB nr. L 246 van 17. 9. 1980, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1216/90

van de heer François-Xavier de Donnée (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(22 mei 1990)
(90/C 325/58)

Betreft: Oprichting van een „Business Council” Gemeenschap-India

Op 6 maart 1990 heeft de heer Matutes, lid van de Commissie, bij gelegenheid van het bezoek van de Indiase minister van Buitenlandse Zaken te Brussel voorgesteld een „Business Council” Gemeenschap-India in het leven te roepen.

1. Welke initiatieven denkt de Commissie te nemen om dit voorstel te verwezenlijken?
2. Heeft de Commissie de zakenwereld hierover reeds geraadpleegd?
3. Heeft de Commissie de uitvoerbaarheid van dit project, met name de juridische formule ervan, reeds bestudeerd?

Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie
(30 juli 1990)

De vergadering van de Gezamenlijke Commissie Gemeenschap-India op 30 en 31 mei 1990 in Brussel, heeft het idee van een Business Forum (en niet „Council”) nader bestudeerd.

Het voorstel is het Business Forum tweemaal per jaar bijeen te laten komen, bestaande uit vertegenwoordigers van Indiase ministeries, ambtenaren belast met financiën, handel en industrie, de Commissie van de Europese Gemeenschap, de Nationale Kamers van Koophandel en vooraanstaande industrietakken en beroepsverenigingen.

Het doel is te komen tot een *informeel* forum dat aspecten van bedrijfssamenwerking bespreekt en bestudeert zoals de uitwisseling van informatie, recente ontwikkelingen, kwesties van algemene strategie en beleid.

In verband hiermee is de Commissie in contact getreden met de Regering van India, de Lid-Staten en de zakenwereld. In dit stadium zijn nog geen studies gepland.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1249/90

van de heer José Valverde López (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 mei 1990)

(90/C 325/59)

Betreft: Recyclageprogramma van zouthoudende slakken van de aluminiumraffinage

In het kader van het communautaire programma voor het milieu werd een project goedgekeurd met betrekking tot een recyclagestelsel van zouthoudende slakken van roterende ovens van de aluminiumraffinage, dat door de onderneming Andaluza de Recuperación de Sales SA (Almería) ten uitvoer wordt gelegd die hiervoor een steun ontvangt van 755 375 ecu. Kan de Commissie mededelen welke omvang de geplande installaties hebben en wat het volume is van de hoeveelheid slakken die zullen worden verwerkt en of het hierbij om een eenvoudig proefproject gaat? Kan de Commissie eveneens mededelen of zij bij het toekennen van deze steun over een milieu-effectrapportage beschikt en of zij de nodige gegevens had inzake de gezondheid van de werknemers wat betreft de gevolgen van residuen en met name die van aluminiumpoeder en de relatie tot de zgn. ziekte van Shaver?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(20 september 1990)

De omvang van de geplande installatie zal, zoals vermeld in het voorstel, de behandeling van 100 000 ton slakken per jaar toelaten.

Bij het aanvragen van financiële steun voor demonstratieprojecten in het kader van het CAM-programma (Communautaire Acties voor het Milieu) wordt niet vereist dat in het voorstel enigerlei milieu-effectrapportage wordt opgenomen, evenmin als een rapport betreffende de te treffen maatregelen om de gezondheid der werknemers in de industriële installaties te beschermen. Het stellen van

deze eisen valt namelijk onder de verantwoordelijkheid van de bevoegde overheden in de Lid-Staten op het moment dat de vergunning voor de industriële installatie wordt afgeleverd. Het CAM-programma is toegespitst op het ontwikkelen van technologieën, in dit geval voor de recyclage van afval.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1292/90

van mevrouw Johanna-Christina Grund (DR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 mei 1990)

(90/C 325/60)

Betreft: Lozingen van een onderneming die via haar afwateringskanalen de Elbe verontreinigt

De firma Germed bij Dresden (DDR), een farmaceutisch bedrijf, heeft volgens Greenpeace jarenlang kankerverwekkende stoffen in de Elbe geloosd.

1. Is de Commissie inmiddels de hele omvang van deze schandalige lozingen door de firma Germed bekend en kan zij gedetailleerde inlichtingen geven over de gevaren van deze lozingen voor de bevolking die stroomafwaarts langs de oevers van de Elbe leeft, tot aan de monding toe?
2. Is het de Commissie bekend dat momenteel enige duizenden werknemers van Germed door technische werkloosheid worden getroffen, omdat Germed de productie moest stilleggen?
3. Kan de Commissie mededelen in hoeverre de firma Germed voor de sanering van haar niet adequaat werkende zuiveringsinstallaties aanspraak kan maken op gerichte financiële hulp van de Gemeenschap (middelen voor de DDR in het kader van het programma Phare en de BERD)?
4. Op welk tijdstip zou Germed op zijn vroegst over deze middelen kunnen beschikken om de standaard van zijn zuiveringsinstallaties aan te passen aan de geldende communautaire normen?
5. Kan de Commissie precies aangeven welke procedure Germed dient te volgen, zodat dit geval als voorbeeld kan dienen voor andere Middenduitse ondernemingen?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(6 augustus 1990)

1 en 2. De Commissie is niet in kennis gesteld van lozingen van kankerverwekkende stoffen in de Elbe door het bedrijf Germed, noch van het stilleggen van de productie.

3 en 5. Elk verzoek om hulp van de Gemeenschap moet afkomstig zijn van de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland en niet van het bedrijf zelf. Het bedrijf dient dus het nodige te doen op nationaal niveau.

Wat de BERD betreft, kunnen verzoeken om steun rechtstreeks door het betrokken bedrijf worden gedaan. Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze nieuwe bank, die in de eerste helft van 1991 operationeel wordt, in het kader van haar algemene activiteiten maatregelen zal nemen ter bevordering van een uit milieu-oogpunt gezonde en duurzame ontwikkeling.

4. Aangezien de Commissie geen kennis van dit dossier heeft, kan zij de gevraagde informatie niet geven.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1336/90

van de heer Alonso Puerta (GUE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(11 juni 1990)

(90/C 325/61)

Betreft: Straling in het Onderzoekcentrum voor energie, milieu en technologie (Madrid, Spanje)

In de Gemeenschap vallen alle activiteiten waaraan een gevaar van ioniserende straling verbonden is onder de bepalingen van Richtlijn 80/836/Euratom van de Raad ⁽¹⁾ die de fundamentele normen vaststelt ten aanzien van de bescherming van de gezondheid van de werknemers en van de bevolking tegen dergelijke straling.

Daarom is de situatie die ontstaan is in het Onderzoekcentrum voor energie, milieu en technologie (Ciemat) die ruime publiciteit heeft genoten, zo ernstig dat de Commissie dringende stappen zou moeten ondernemen bij de Spaanse autoriteiten.

Gezien de omvang van de gewraakte feiten moet worden verondersteld dat de maatregelen waarin is voorzien om de werknemers van de Ciemat te beschermen, een zeer gebrekkige werking hebben.

1. Welke initiatieven overweegt de Commissie ten aanzien van de Spaanse autoriteiten om ervoor te zorgen dat Richtlijn 80/836/Euratom in het Ciemat correct wordt toegepast?
2. Welke dringende maatregelen wil de Commissie treffen ter bescherming van de ernstig bedreigde gezondheid van de werknemers van Ciemat evenals van hun nakomelingen?

⁽¹⁾ PB nr. L 246 van 17. 9. 1980, blz. 1.

Antwoord van de heer Ripa di Meana namens de Commissie

(13 september 1990)

Als hoedster van de Verdragen heeft de Commissie geconstateerd dat de Spaanse wetgeving op het gebied van de bescherming van de gezondheid tegen ioniserende straling grotendeels voldoet aan Richtlijn 80/836/Euratom van de Raad. Wel zijn er nog detailafwijkingen, hetgeen de Commissie heeft genoopt een inbreukprocedure in te leiden. Op dit punt wordt het geachte Parlementslid verwezen naar het antwoord van de Commissie op zijn schriftelijke vraag nr. 1430/90 ⁽¹⁾.

Blijkens de inlichtingen die de Commissie heeft verkregen van de Consejo de Seguridad Nuclear, de bevoegde autoriteit die ervoor moet zorgen dat de normen voor stralingsbescherming binnen het Ciemat worden nageleefd, staan de werknemers voortdurend onder toezicht van de Consejo, met name via inspecties, evaluaties en technische vergaderingen.

Zo heeft de Consejo, ten gevolge van een arbeidsongeval dat zich op 9 april 1990 heeft voorgedaan bij het Ciemat en waarbij de jaarlijkse dosisgrens voor een aan ioniserende straling blootgestelde werknemer werd overschreden, een onderzoek ingesteld naar de omstandigheden waaronder dit ongeval plaatsvond en maatregelen getroffen om de gevolgen ervan te beperken, overeenkomstig de voorschriften van Richtlijn 80/836/Euratom.

De Commissie twijfelt er dan ook niet aan dat de Spaanse instanties alle ter zake dienende maatregelen hebben getroffen om hun controlerende taak naar behoren uit te voeren en dat zij dit ook in de toekomst zullen doen.

⁽¹⁾ Zie bladzijde 37 van dit Publikatieblad.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1350/90

van de heer Llewellyn Smith (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(11 juni 1990)

(90/C 325/62)

Betreft: Verslag over de veiligheidscontrole van Euratom — paragraaf 27

Met betrekking tot paragraaf 27 van het verslag over de werkzaamheden van de veiligheidscontrole van Euratom (doc. SEC(90) 452 def.): welke gevallen hebben zich i) sedert de oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie in 1957 en ii) sedert de tenuitvoerlegging van Verordening (Euratom) nr. 3227/76 ⁽¹⁾ voorgedaan van anomalieën of inbreuken op de veiligheidsverplichtingen die ter kennis van de Commissie worden gebracht? Wil de Commissie hierover alle bijzonderheden verstrekken?

⁽¹⁾ PB nr. L 363 van 31. 12. 1976, blz. 1.

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(23 juli 1990)

De Commissie zou het geachte Parlementslid willen verwijzen naar haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 1633/85 van de heer Ford ⁽¹⁾ en de „zaak Plumbat”.

⁽¹⁾ PB nr. C 62 van 17. 3. 1986.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1352/90

van de heer Llewellyn Smith (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(11 juni 1990)

(90/C 325/63)

Betreft: Verslag over de veiligheidscontrole van Euratom — door plutonium besmet materiaal

Met betrekking tot de paragrafen 53—58 van het verslag over de werkzaamheden van de veiligheidscontrole van Euratom (doc. SEC(90) 452 def.): in hoeverre is bij de ontwikkeling van het boekhoudsysteem voor de veiligheidscontrole rekening gehouden met de betrouwbaarheid van de boekhouding inzake plutonium aanwezig in door plutonium besmet afvalmateriaal (PCM)?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(23 juli 1990)

Op grond van artikel 79 van het Euratom-Verdrag en de desbetreffende bepalingen van Verordening (Euratom) nr. 3227/76 ziet de Commissie geen reden om in het kader van de veiligheidscontrole een extra boekhoudsysteem voor door plutonium besmet afvalmateriaal op te zetten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1388/90

van de heer Jean-Claude Pasty (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 juni 1990)

(90/C 325/64)

Betreft: Voorstel voor een verordening (doc. COM(89) 496 def.) betreffende het in de handel brengen van vlees van wild

Recentelijk is er sprake van een groei van de industriële productie van wild, met name van hertachtigen en wilde zwijnen waarvan het vlees is bestemd voor het in de handel brengen in de Gemeenschap.

Het gaat hierbij om een interessante diversificatie van de landbouwactiviteit die bijdraagt tot de bestrijding van bepaalde overschotten.

Een voorstel voor een verordening van de Gemeenschap (doc. COM(89) 496 def.) tot harmonisatie van de voorwaarden voor het in de handel brengen van vlees van wild dreigt de ontwikkeling van deze productie in gevaar te brengen. Om niet in een isolement te geraken dringen de desbetreffende producenten erop aan dat het vlees van deze soorten wild wordt beschouwd als „vlees” in de zin van Richtlijn 64/433/EEG ⁽¹⁾ en de latere versies daarvan.

A priori lijkt er geen enkele reden te zijn waarom deze soorten vlees, die onder strenge kwaliteitseisen worden geproduceerd, niet op dezelfde manier kunnen worden geslacht, in stukken gesneden en opgeslagen als vlees afkomstig van traditionele landbouwhuisdieren, zulks onafhankelijk van de in het voorstel bedoelde plaatselijke slachtmogelijkheden.

Kan de Commissie haar standpunt ter zake kenbaar maken en eventueel een wijziging van haar voorstel indienen ten einde rekening te houden met de recente en voor stimulering in aanmerking komende industriële productie van wild?

⁽¹⁾ PB nr. 121 van 29. 7. 1964, blz. 2012/64.

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(25 juli 1990)

In het voorstel voor een verordening van de Raad betreffende vlees van wild en konijnvlees (doc. COM(89) 469 def.) ⁽¹⁾ worden voor vlees van gekweekt grof wild, met name herten en everzwijnen, dezelfde eisen vermeld als die welke krachtens Richtlijn 64/433/EEG inzake gezondheidsvraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vers vlees gelden voor vers vlees.

Uitzonderingen kunnen worden toegestaan, wanneer het gaat om eigen consumptie, verkoop in kleine hoeveelheden of gekweekt wild dat wordt geschoten op de plaats van oorsprong.

⁽¹⁾ PB nr. C 327 van 30. 12. 1989, blz. 40.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1403/90

van mevrouw Christine Oddy (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 juni 1990)

(90/C 325/65)

Betreft: Stakingsrecht in de Gemeenschap

Kan de Commissie mededelen wanneer zij met wetgevingsvoorstellen zal komen ter invoering van een voor de gehele Gemeenschap geldend stakingsrecht dat ontslag, represailles of sancties tegen stakers uitsluit?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**
(25 juni 1990)

In het Actieprogramma van de Commissie tot uitvoering van het Gemeenschapshandvest van sociale grondrechten van de werkenden is geen sprake van wettelijke maatregelen inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten op het gebied van het stakingsrecht.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1449/90
van de heer Ian White (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(13 juni 1990)
(90/C 325/67)

Betreft: Testen van cosmetica op dieren

Kan de Commissie mededelen wat de wetenschappelijke basis is voor het voorgenomen verplichte testen van cosmetica op dieren en of deze verplichte tests thans in enige Lid-Staat worden toegepast?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1430/90
van de heer Alonso Puerta (GUE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(13 juni 1990)
(90/C 325/66)

Betreft: Toepassing in Spanje van Richtlijn 80/336/Euratom

Uit het 6e verslag over de toepassing* van het Gemeenschapsrecht blijkt dat de Spaanse Regering ten aanzien van Richtlijn 80/836/Euratom betreffende de bescherming van de gezondheid van de werknemers tegen ioniserende straling, de richtlijn niet op de juiste wijze toepast. De Commissie heeft namelijk d.d. 31 december 1988 een brief aan de Spaanse autoriteiten gezonden (A484/88) en daarmee een procedure wegens niet-nakoming overeenkomstig artikel 169 van het Verdrag op gang gebracht.

Kan de Commissie naar aanleiding van mijn vraag nr. 1336/90⁽¹⁾ over het vrijkomen van straling in het Centrum voor energie-, milieu-, en technologisch onderzoek (Madrid), mededelen:

1. of deze kwestie is geseponeerd?
2. zo nee, in welk stadium bevindt de procedure wegens niet-nakoming zich?

⁽¹⁾ Zie bladzijde 35 van dit Publikatieblad.

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**
(1 augustus 1990)

De Commissie heeft in het kader van de inbreukprocedure waarop het geachte Parlementslid doelt stappen ondernomen bij de Spaanse autoriteiten. Gezien het van hen ontvangen antwoord heeft de Commissie besloten de procedure voort te zetten.

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**
(17 juli 1990)

De Commissie moge het geachte Parlementslid verwijzen naar haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 609/90 van de heer Bryan Cassidy⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 266 van 22. 10. 1990, blz. 37.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1522/90
van de heer Gordon Adam (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(21 juni 1990)
(90/C 325/68)

Betreft: Formaldehyde-emissies

Het Verenigd Koninkrijk heeft tot dusverre geen productievoorschriften voor formaldehydehars uitgevaardigd, hoewel vaststaat dat emissies daarvan dioxines en furanen bevatten. In de Bondsrepubliek Duitsland bestaan er echter wel zulke voorschriften en men is voornemens deze tegen 1992 strenger te maken.

Uit informatie van de Commissie blijkt dat formaldehyde, volgens de communautaire normen, een „kankerverwekkende stof” van categorie 3 is, en als zodanig niet onder de communautaire productieverordeningen valt.

Kan de Commissie dit schriftelijk bevestigen en nadere gegevens verstrekken omtrent de reden waarom niet voorzien is in formaldehyde-emissiecontroles? Kan zij ook informatie verstrekken omtrent de controles op de uitstoot van formaldehyde in de Lid-Staten, Oostenrijk en Zweden? Is de Commissie ten slotte bereid daar iets aan te veranderen opdat de gezondheid van de werknemers in productiebedrijven en van hen die in de buurt daarvan wonen, geen gevaar loopt?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(27 juli 1990)

De Commissie bevestigt dat formaldehyde in Richtlijn 87/432/EEG van de Raad van 3 augustus 1987 (*) houdende achtste aanpassing aan de technische vooruitgang van Richtlijn 67/548/EEG (**) als een kankerverwekkende stof van categorie 3 wordt ingedeeld en geëtiketteerd. Carcinogene stoffen van categorie 3 zijn stoffen die bij de mens kanker kunnen veroorzaken, doch waarover te weinig gegevens beschikbaar zijn om deze op een bevredigende wijze te kunnen evalueren. Men beschikt weliswaar over bepaalde resultaten van ter zake doende dierproeven, doch dit is onvoldoende om de stof in categorie 2 in te delen.

De voornaamste bronnen van formaldehyde-emissies in de lucht zijn industriële processen waarbij formaldehyde als grondstof wordt gebruikt en het gebruik van producten die formaldehyde bevatten. Deze beide bronnen veroorzaken voornamelijk vervuiling van de binnenlucht, hetgeen een risico voor werknemers en consumenten kan betekenen. Voor zover formaldehyde de buitenlucht vervuult, speelt het een rol als een vluchtige organische verbinding die vrij snel door oxydatie wordt afgebroken.

Op 12 juni 1989 stelde de Raad Richtlijn 89/391/EEG (***) vast betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk. Deze bevat een algemene strategie voor de bescherming van de gezondheid en de veiligheid op het werk in alle sectoren van de economische activiteit en is gebaseerd op de beginselen van de primaire preventie of bescherming bij de bron.

Ten slotte werkt de Commissie thans in het kader van Richtlijn 80/1107/EEG van de Raad (*), welke gewijzigd werd bij Richtlijn 88/642/EEG (**), aan de vaststelling van grenswaarden voor beroepsblootstelling. In de toekomst zullen daarbij zeer waarschijnlijk ook de grenswaarden voor beroepsblootstelling aan formaldehyde ter sprake komen.

(*) PB nr. L 239 van 21. 8. 1987, blz. 1.

(**) PB nr. L 196 van 16. 8. 1967, blz. 1.

(***) PB nr. L 183 van 29. 6. 1989, blz. 1.

(*) PB nr. L 327 van 3. 12. 1980, blz. 8.

(**) PB nr. L 356 van 24. 12. 1988, blz. 74.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1553/90

van mevrouw Christine Crawley (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 juni 1990)

(90/C 325/69)

Betreft: Centraal bijeengebrachte informatie met het oog op vermindering van dierproeven

Is het de Commissie bekend of er een centrale databank bestaat voor testgegevens? Zo'n bank zou het mogelijk

maken het aantal dierproeven te beperken, bij voorbeeld doordat doublures minder frequent zouden worden. Als een dergelijke databank niet bestaat, zou de Commissie dan de oprichting ervan willen ondersteunen? Op welke wijze?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(1 augustus 1990)

Er bestaan verschillende commerciële databanken met toxicologische gegevens over industriële chemicaliën, pesticiden, geneesmiddelen, enz., waarvan het gebruik doublures van proeven met levende dieren kan voorkomen.

De belangrijkste zijn:

1. Medicine (medische literatuur on line) met medische, tandheelkundige en diergeneeskundige gegevens, zowel van klinische als van experimentele aard;
2. TDB (toxicologische databank) met toxicologische en farmacologische gegevens;
3. Toxline (toxicologische informatie on line) met internationale documentatie op toxicologisch gebied, enz.

De Commissie zelf heeft een centrale databank, Ecdin (Environmental Chemical Data and Information Network) opgezet, die informatie bevat over ongeveer 60 000 chemische stoffen die in aanzienlijke hoeveelheden worden geproduceerd.

Al deze databanken en vele andere zijn gemakkelijk toegankelijk via Euronet, het Europese telecommunicatienetwerk.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1583/90

van de heer Madron Seligman (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 juni 1990)

(90/C 325/70)

Betreft: Kosten voor lokale autoriteiten voor de tenuitvoerlegging van richtlijnen

Vele communautaire richtlijnen moeten tegen hoge kosten door de plaatselijke autoriteiten ten uitvoer worden gelegd en toegepast. Maakt de Commissie een schatting van de kosten van deze tenuitvoerlegging en toepassing en stelt zij de instellingen die zijn betrokken bij het wetgevingsproces daarvan op de hoogte?

De afdeling handelsnormen (Trading Standards Department) van de Raad van het Graafschap West-Sussex schat b.v. de bijkomende kosten voor de harmonisatie met de communautaire wetgeving betreffende de veiligheid van voedsel alleen voor West-Sussex al op 150 000 pond sterling.

Deze kosten worden met name van belang als men zich realiseert dat zij noodzakelijkerwijze worden doorberekend aan de consument in de vorm van hogere prijzen of hogere belastingen.

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(27 juli 1990)

De tenuitvoerlegging en de toepassing van de wetgeving betreffende de veiligheid van voedsel behoort tot de verantwoordelijkheid van de Lid-Staten die deze hebben goedgekeurd en bij het uitgebreide overleg en de onderhandelingen die aan de verschillende wettelijke besluiten voorafgaan in staat moeten zijn om de kosten in verband met de toepassing te evalueren.

De Commissie maakt om die reden geen schatting van de kosten van de toepassing, doch vestigt de aandacht van het geachte Parlementslid op het feit dat haar beleid met betrekking tot levensmiddelen ⁽¹⁾ de communautaire wetgeving ter zake beperkt tot een aantal essentiële zaken, zoals de bescherming van de volksgezondheid, het verstrekken van voorlichting aan de consument en de bescherming van andere aspecten dan zijn gezondheid, het streven naar eerlijke handelstransacties en de noodzaak van overheidscontrole. De kosten voor de toepassing zijn derhalve uitsluitend die welke nodig zijn om deze essentiële doelstellingen van het overheidsbeleid te verwezenlijken en de vereenvoudiging en de harmonisatie van de wetgeving inzake levensmiddelen zal de taak van de met de controle belaste personen die thans te maken hebben met twaalf verschillende nationale wetgevingen, aanmerkelijk vergemakkelijken.

Overeenkomstig de in de controlerichtlijn ⁽²⁾ aangegeven verplichtingen heeft de Commissie een programma van werkzaamheden aanvaard waardoor de uitvoering en de coördinatie van de overheidscontroles in aanzienlijke mate zullen worden vergemakkelijkt. Met betrekking tot de extra kosten ten bedrage van 150 000 pond sterling welk bedrag door de Raad van het graafschap West Sussex werd geschat, deelde de minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening van het Verenigd Koninkrijk ten aanzien van de toepassing van de nieuwe levensmiddelenwetgeving mee dat "... in de Revenue Support Grant Settlement van volgend jaar rekening zal worden gehouden met een extra bedrag van 30 miljoen ten behoeve van de plaatselijke overheden ...". Indien deze som volgens de grootte van de bevolking wordt toegekend zou het voor West Sussex bestemde bedrag in ruime mate de door het geachte Parlementslid opgegeven extra kosten dekken.

⁽¹⁾ Doc. COM(85) 603 def.

⁽²⁾ PB nr. L 186 van 30. 6. 1989, blz. 23.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1589/90
van de heer Gérard Deprez (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(2 juli 1990)
(90/C 325/71)**

Betreft: Raming van de economische en sociale gevolgen van de Duitse eenwording voor de interne markt

Kan de Commissie een raming geven over de economische en sociale gevolgen van de Duitse eenwording voor de interne markt (weerslag op de institutionele ontwikkeling, het mededingingsbeleid, de communautaire begroting, het vrij verkeer van personen en arbeid, enz.)?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(5 oktober 1990)

Het geachte Parlementslid gelieve kennis te nemen van de Mededeling van de Commissie betreffende „de Gemeenschap en de Duitse eenmaking (deel III): Financiële gevolgen” ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Doc. COM(90) 400.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1633/90
van de heer Giuseppe Mottola (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(2 juli 1990)
(90/C 325/72)**

Betreft: Kwaliteit van het water in Napels

Reeds geruime tijd wordt de bevolking van de stad Napels en van vele nabijgelegen gemeenten geconfronteerd met het probleem van de zeer slechte kwaliteit van het voor menselijke consumptie bestemde water.

Verder wordt in het watervoorzieningsplan het aanboren overwogen van water in gebieden die niet de nodige garanties op het gebied van de volksgezondheid en de hygiëne bieden en die niet beantwoorden aan het communautaire recht waarin de kwaliteitsnormen zijn vastgelegd.

1. Kan de Commissie verzekeren dat in de gemeente Napels de volgende communautaire richtlijnen inderdaad worden toegepast:

- a) 75/440/EEG ⁽¹⁾, inzake de kwaliteit van het oppervlaktewater bestemd voor produktie van drinkwater in de Lid-Staten;
- b) 80/778/EEG ⁽²⁾, inzake de kwaliteit van het voor menselijke consumptie bestemde water;

- c) 79/869/EEG ⁽¹⁾, inzake de meetmethodes en de frequentie van de bemonstering en de analyse van het oppervlaktewater dat is bestemd voor productie van drinkwater in de Lid-Staten?
2. Kan de Commissie nagegaan of het in het waterleidingnet opgenomen water dat bestemd is voor de voorziening van Napels beantwoordt aan de normen van de Gemeenschap op het gebied van de kwaliteit van het drinkwater?
3. Kan de Commissie mededelen wie hiervoor verantwoordelijk is en de verantwoordelijke personen ter verantwoording roepen voor het Hof van Justitie?

⁽¹⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 34.

⁽²⁾ PB nr. L 229 van 30. 8. 1980, blz. 11.

⁽³⁾ PB nr. L 271 van 29. 10. 1979, blz. 44.

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(8 augustus 1990)

De Commissie heeft geen informatie van de Italiaanse instanties ontvangen over de kwaliteit van het oppervlakte- of drinkwater in het gebied Napels.

In het licht van de klacht van het geachte Parlementslid over de slechte kwaliteit van dit water, zal de Commissie nagaan in hoeverre in het desbetreffende gebied wordt voldaan aan de Richtlijnen 75/440/EEG, 79/869/EEG en 80/778/EEG.

De Commissie heeft de door het geachte Parlementslid genoemde feiten geregistreerd als een officiële klacht.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1672/90

van mevrouw Christine Oddy (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 juli 1990)

(90/C 325/73)

Betreft: Synroc

Wat onderneemt de Commissie om nucleaire bedrijven ertoe te bewegen Synroc te gebruiken voor de berging van kernafval?

**Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie**

(25 september 1990)

De technieken voor de conditionering van radioactieve afvalstoffen moeten worden aangepast aan het soort afvalstoffen en aan de lokatie die wordt gekozen voor de opberging van het afval. Op dit gebied is het niet de taak van de Commissie in te grijpen in de markt om het gebruik van specifieke technieken, zoals de techniek waarbij gebruik wordt gemaakt van Synroc, aan te bevelen.

In het kader van haar programma voor O & TO op het gebied van het beheer en de opslag van radioactieve afvalstoffen begeleidt de Commissie onder andere werkzaamheden op het gebied van de karakterisering van geconditioneerde radioactieve afvalstoffen, waarbij ernaar wordt gestreefd de essentiële eigenschappen te bepalen met het oog op een veilige opberging.

De resultaten van deze werkzaamheden worden regelmatig verspreid onder alle op dit gebied bevoegde organisaties in de Gemeenschap.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1682/90

van mevrouw Guadalupe Ruiz-Giménez Aguilar (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 juli 1990)

(90/C 325/74)

Betreft: Uitvoer van giftig afval naar de Derde Wereld

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij heeft getroffen om te voorkomen dat giftig afval uit Lid-Staten naar landen van de Derde Wereld wordt uitgevoerd?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(27 september 1990)

Krachtens Richtlijn 84/631/EEG, gewijzigd bij Richtlijn 86/279/EEG, kan de uitvoer van gevaarlijke afvalstoffen naar derde landen slechts plaatsvinden indien de bevoegde autoriteiten van de exporterende Lid-Staat van verzending de ontvangst van de kennisgeving hebben bevestigd.

Het ontvangstbewijs kan alleen worden afgegeven onder bepaalde voorwaarden. Onder andere moet het bewijs worden geleverd dat een contractuele regeling is getroffen met de ontvanger van de afvalstoffen; deze moet beschikken over de geschikte technische capaciteit voor de verwijdering daarvan. Bovendien moet de houder van de afvalstoffen toestemming krijgen van het derde land van bestemming.

Wat meer bepaald de ACS-landen betreft, zal de Commissie bij de Raad een voorstel indienen voor een verordening ter vervanging van Richtlijn 84/631/EEG en de wijzigingen daarop; deze verordening zal gemeenschappelijke controlevoorschriften bevatten voor alle afvaltransporten binnen de Gemeenschap en naar derde landen.

Wat de uitvoer van afvalstoffen naar derde landen aangaat, wordt overeenkomstig de Conventie van Lomé IV bepaald dat alle uitvoer naar de ACS-landen verboden is. Voor de overige landen worden in de verordening de maatregelen van het Verdrag van Bazel inzake afvalstoffen overgenomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1699/90

van de heer Bouke Beumer (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 juli 1990)

(90/C 325/75)

Betreft: Export van zoute drop

1. Is het de Commissie bekend, dat de in Denemarken en Nederland geproduceerde zoute drop, met een salmiakgehalte van tussen de 6 en 8 %, in de Bondsrepubliek Duitsland, met uitzondering van Schleswig-Holstein, niet mag worden verkocht?
2. Is de Commissie ervan op de hoogte, dat dit gebeurt op grond van de Duitse aroma-verordening die voorschrijft dat aan drop hoogstens 2 % salmiakzout mag worden toegevoegd?
3. Is de Commissie niet van mening dat die verordening leidt tot aanzienlijke handelsbelemmeringen en het vrije handelsverkeer belemmert?
4. Valt het invoerverbod van de Duitse Bondsrepubliek van zoute drop met een salmiakzoutgehalte tussen 6 en 8 % niet onder het begrip van „maatregelen van gelijke werking als kwantitatieve beperkingen”(artikel 30 EEG-Verdrag) in overeenstemming met het arrest van het Hof in de zaak „Cassis de Dijon” (zaak 120/78)?
5. Welke stappen denkt de Commissie ter zake te ondernemen?

Antwoord van de heer Bangemann

namens de Commissie

(14 augustus 1990)

1 en 2. De Commissie werd ervan op de hoogte gesteld dat de in Denemarken en Nederland geproduceerde zoute drop met een salmiakgehalte van tussen de 6 % en 8 %, op grond van de Duitse aroma-verordening die slechts een salmiakzoutgehalte van hoogstens 2 % voor drop voorschrijft, in de Bondsrepubliek niet zou mogen worden verkocht. Het blijkt, dat Schleswig-Holstein in toepassing van de algemene beginselen betreffende het vrije verkeer van goederen die door het Hof naar voren zijn gebracht in zijn „Cassis de Dijon”-rechtspraak (gepreciseerd in de Mededeling van de Commissie inzake de gevolgen van het arrest „Cassis de Dijon” (1)) de invoer van zoute drop met een hoger salmiakzoutgehalte toelaat.

3 en 4. De Commissie onderzoekt de betreffende Duitse regeling in het kader van de artikelen 30 t/m 36 EEG-Verdrag (vrij verkeer van goederen) en in het bijzonder met het oog op mogelijke gezondheidsredenen.

5. Na afsluiting van dit onderzoek zal de Commissie overwegen of, en zo ja, welke stappen dienen te worden genomen en indien nodig deze ten uitvoer brengen. De

Commissie zal de geachte Afgevaardigde op de hoogte houden van verdere ontwikkelingen in deze zaak.

(1) PB nr. C 256 van 3. 10. 1980.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1731/90

van de heer Herman Verbeek (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 juli 1990)

(90/C 325/76)

Betreft: Communautaire steun aan Philips

1. Heeft de Commissie kennis genomen van berichten in de Nederlandse pers van 8 juni jl., volgens welke Philips in haar jaarverslag over 1989 verliezen heeft gemaskeerd door geen melding te maken van honderden miljoenen gulden overheidssubsidie die het bedrijf onder meer in het kader van Eureka, Jessi en het Megabit-chipsproject zouden zijn verstrekt?
2. Kan de Commissie medelen of en op welke wijze bedrijven verplicht zijn in hun jaarrekeningen melding te maken van c.q. verantwoording af te leggen over financiële steun die door de Gemeenschap is verstrekt? Hoe denkt de Commissie in dit verband over het ontwerpen van een bepaling die erin voorziet dat communautaire steun apart in het jaarverslag vermeld moet worden?
3. Wil de Commissie er bij Philips op aandringen snel openheid van zaken te geven omtrent de in 1989 genoten steun in het kader van communautaire innovatieprojecten?
4. Kan de Commissie toezeggen dat er in de toekomst strenger op zal worden toegezien dat bedrijven communautaire subsidies niet misbruiken door het publiek misleidend voor te lichten over de financiële staat van een bedrijf?

Antwoord van de heer Pandolfi

namens de Commissie

(27 september 1990)

De Commissie is niet bevoegd om zich over bedrijfsresultaten uit te spreken. De Commissie heeft eveneens via de pers vernomen dat de bedrijfsresultaten van Philips voor het jaar 1989 niet aan de verwachtingen hebben beantwoord. De door het geachte Parlementslid vermelde projecten Eureka, Jessi en Mega-Chips zijn overigens geen communautaire maar intergouvernementele projecten, ook al heeft de Gemeenschap een minderheidsparticipatie in de eerste twee.

De comptabiliteitsrichtlijnen (1) bevatten momenteel geen enkele bepaling waarbij bedrijven worden verplicht in hun

jaarrekeningen uitdrukkelijk melding te maken van financiële steun die door de overheid en dus ook door de Europese Gemeenschappen is verleend. Indien echter overheidssubsidie een significante invloed op het bedrijfsresultaat zou hebben gehad, kan men zich afvragen of het fundamentele beginsel van het getrouwe beeld er het bedrijf niet toe verplicht in de bijlage melding te maken van de ontvangen subsidies.

(¹) Vierde Richtlijn van de Raad van 25. 7. 1978 (78/660/EEG) betreffende de jaarrekening (PB nr. L 222 van 14. 8. 1978, blz. 11) en Zevende Richtlijn van de Raad van 13. 6. 1983 (83/349/EEG) betreffende de geconsolideerde jaarrekening (PB nr. L 193 van 18. 7. 1983).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1741/90

van de heer José Alvarez de Paz (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(12 juli 1990)

(90/C 325/77)

Betreft: Statistieken over emigranten uit derde landen

Wat is het standpunt van de Commissie ten aanzien van het gebrek aan en de inadequaatheid van de statistische gegevens over de migratie naar Europa?

Bestaan er eventueel „zwarte cijfers” of schattingen van de veiligheidsdiensten van de Lid-Staten en welke zijn deze?

**Antwoord van de heer Christophersen
namens de Commissie**

(21 augustus 1990)

Het Bureau voor de Statistiek van de Europese Gemeenschappen beschikt over een reeks statistieken betreffende het migratiesaldo en het aantal vreemdelingen in de Gemeenschap.

De beschikbare inlichtingen, die officieel door de Nationale Bureaus voor de Statistiek worden verstrekt, werden bekendgemaakt in de volgende Eurostat-publikaties:

- Bevolkingsstatistiek,
- Werkgelegenheid en werkloosheid,
- Enquête naar de arbeidskrachten.

Voorts beschikt Eurostat ook over gegevens inzake „buitenlandse werknemers” opgesteld krachtens Verordening (EEG) nr. 311/76 van de Raad (¹).

Wegens problemen in verband met de coherentie van de statistieken die nog niet zijn opgelost heeft Eurostat echter een diepgaande studie gemaakt van de meting van de migraties tussen de twaalf Lid-Staten. Het eindrapport zal worden besproken met vertegenwoordigers van de Nationale Bureaus voor de Statistiek.

Wat voorts het bestaan van „zwarte cijfers” betreft kan de Commissie geen oordeel vellen over de betrouwbaarheid van cijfers waarover zij niet beschikt; de gesprekspartners van Eurostat zijn de Nationale Bureaus voor de Statistiek, zodat het niet kan oordelen over de andere gegevens die al dan niet kunnen zijn opgenomen in de registers van politie of andere publiekrechtelijke lichamen in de Lid-Staten.

(¹) PB nr. L 39 van 14. 2. 1976.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1788/90

van mevrouw Mechtild Rothe (S)

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(13 juli 1990)

(90/C 325/78)

Betreft: Ontzegging van het staatsburgerschap van een Griekse burger wegens dienstweigering in Griekenland

De Griekse burger Moustafa Tsolak die sedert 1973 in de Bondsrepubliek Duitsland woont heeft in 1981 het Griekse staatsburgerschap verloren omdat hij zich niet zou hebben gemeld voor de vervulling van zijn militaire dienstplicht.

Hoewel de heer Tsolak in 1978 gehoor heeft gegeven aan de oproep van de Griekse militaire autoriteiten, maar om gezondheidsredenen een jaar van militaire dienst werd vrijgesteld en in 1979 andermaal wegens ziekte zijn dienst niet kon vervullen waarbij de nodige vereiste verklaringen aan de militaire overheid werden toegezonden, werd hem niettemin het staatsburgerschap ontzegd.

De heer Tsolak werd niet de mogelijkheid geboden zich te verdedigen omdat hij van de maatregel toevallig op de hoogte werd gebracht toen hij na het verlies van zijn pas een legitimatiebewijs aanvroeg.

Sedert 1984 is bij het Griekse Ministerie van Binnenlandse Zaken onder nr. 36695/84 E, document 5463-84, een verzoek om het verkrijgen van het Griekse staatsburgerschap van de heer Tsolak in behandeling, welk verzoek in 1989 onder nr. 48.408 werd hernieuwd.

Het vervallen verklaren van zijn staatsburgerschap had voor de heer Tsolak een aanzienlijke beperking van zijn persoonlijke vrijheidsrechten ten gevolge. Sedert zes jaren wacht hij op een beslissing in deze aangelegenheid.

Zijn de Raad nog meer gevallen bekend waarin de Griekse overheid zoals hierboven geschetst heeft gehandeld? In hoeverre maakt Griekenland door de getroffen maatregelen inbreuk op de Conventie ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele rechten van de burger met name op artikel 6, alsmede artikel 3 van het Protocol nr. 4 van de Conventie ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden?

Ziet de Raad eventueel mogelijkheden om in bovenstaand geval te interveniëren zodat de heer Tsolak zijn Grieks staatsburgerschap terugkrijgt?

Antwoord

(20 november 1990)

De Raad is niet op de hoogte van de door het geachte Parlementslid ter sprake gebrachte zaak, noch van andere soortgelijke gevallen, waarvoor de Raad trouwens niet bevoegd is.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1893/90

van de heer Antoni Gutiérrez Diaz (GUE)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(2 augustus 1990)

(90/C 325/79)

Betreft: Moord op 6 jezuïeten in El Salvador

Het onderzoek naar de moord op 6 jezuïeten van de Universidad Centroamericana de El Salvador van 16 november 1989 is volgens verklaringen van de juridische adviseuse van dat aartsbisdom, mevrouw Maria Julia Hernández, bijna afgesloten, waarbij de militairen die tot de moord opdracht hebben gegeven, niet zijn gemolesteerd.

Acht militairen, waaronder de directeur van de militaire academie, Guillermo Benavides, zijn door de gerechtelijke instanties aangeklaagd.

Welke initiatieven heeft de Raad genomen of denkt hij te nemen ter uitvoering van zijn resolutie waarin de overheid van El Salvador wordt gevraagd om een duidelijke opheldering van deze moord en een bestraffing van de schuldigen?

Antwoord

(23 november 1990)

Naar aanleiding van berichten over complicaties bij het onderzoek naar de moorden op de Universiteit in november vorig jaar hebben de Twaalf in juni jongstleden opnieuw stappen bij de autoriteiten in El Salvador ondernomen ten einde te onderstrepen hoe belangrijk zij het achten dat de in deze zaak ingeleide gerechtelijke procedures correct worden uitgevoerd.

In het memorandum dat is verspreid als een integrerend onderdeel van de toespraak van het Voorzitterschap namens de Gemeenschap en haar Lid-Staten tot de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, is nogmaals verklaard dat de Gemeenschap in het kader van het proces van nationale verzoening in El Salvador belang aan dit onderzoek blijft hechten. Zoals het geachte Parlementslid weet, hebben de Gemeenschap en de Regering van El Salvador te zamen hun gehechtheid aan een proces van dialoog en verzoening in El Salvador bevestigd in de gezamenlijke politieke verklaring die na afloop van de ministeriële Conferentie San José VI in april te Dublin is afgelegd.

De autoriteiten in El Salvador zijn zich er dus terdege van bewust dat het onderzoek naar de moord op Broeder Ellecuria en zijn medewerkers zowel in het land zelf als in het buitenland op de voet wordt gevolgd en dat zij dienovereenkomstig de plicht hebben om alles in het werk te stellen om het mogelijk te maken dat dit onderzoek tot een goed einde wordt gebracht.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1912/90

van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(2 augustus 1990)

(90/C 325/80)

Betreft: Rechten van de mens in Haïti

Welke reactie van de Regering van Haïti heeft de Gemeenschap ontvangen op de vele stappen die ze de laatste tijd ter verdediging van de rechten van de mens in dat land ondernomen heeft?

Antwoord

(23 november 1990)

Het geachte Parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat is gegeven op schriftelijke vraag nr. 2066/90 (*) betreffende Haïti.

(*) Zie bladzijde 48 van dit Publikatieblad.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1915/90

van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(2 augustus 1990)

(90/C 325/81)

Betreft: Mensenrechten in Guatemala

Welke reactie heeft de Gemeenschap van de Regering van Guatemala ontvangen op de vele stappen die de laatste tijd zijn ondernomen ten behoeve van de mensenrechten in dit land?

Antwoord

(23 november 1990)

Het geachte Parlementslid zal zich herinneren dat in antwoord op zijn vorige vraag nr. 1460/90 over Guatemala is verklaard dat de autoriteiten in Guatemala zich volledig bewust zijn van de bezorgdheid die bij de Gemeenschap en haar Lid-Staten leeft en van de gevoelens die het Parlement tot uitdrukking heeft gebracht naar aanleiding van de schending van de mensenrechten in Guatemala. Helaas

kan nog steeds niet gezegd worden dat de mensenrechten-situatie tastbaar is verbeterd.

Zoals eveneens in antwoord op vraag nr. 1460/90 is verklaard, zijn de Gemeenschap en haar Lid-Staten echter verheugd over het akkoord van Escorial van 1 juni en achten zij het van wezenlijk belang dat deze kans op verandering door alle partijen wordt benut, zowel vóór als na de verkiezingen die voor het eind van dit jaar zijn gepland.

In dit verband nemen zij nota van de bijeenkomsten die in Ottawa zijn gehouden tussen een delegatie van de Nationale Revolutionaire Unie van Guatemala (URNG) en vertegenwoordigers van particuliere ondernemingen (CACIF), alsmede van de ontmoetingen die in Quito hebben plaatsgevonden tussen de URNG en vertegenwoordigers van de religieuze instellingen van Guatemala. Bij beide gelegenheden heeft een delegatie van de Raad voor Nationale Verzoening de besprekingen bijgewoond.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1930/99

van de heer Carlos Robles Piquer (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(1 september 1990)
(90/C 325/82)

Betreft: Nieuwe aanwijzingen voor de achterstand van Europa op het gebied van de biotechnologie

De studie „Community Policy for Biotechnology: Competitiveness and Economic Benefits”, gepubliceerd door de Senior Advisory Group for Biotechnology van de Cefic (Europese Raad van de Bonden van de Chemische Nijverheid), bevat nieuwe aanwijzingen voor een toenemende achterstand van Europa op het gebied van de biotechnologie.

Deze achterstand blijkt uit de oprichting van nieuwe ondernemingen en het aantal patenten. De auteurs vragen om een gecoördineerd Europees optreden tegen de penetratie vanuit het buitenland in basissectoren als de farmaceutische en chemische industrie, de levensmiddelenindustrie en de landbouw alsmede in het milieubeheer.

Denkt de Commissie dat zou kunnen worden volstaan met versterking van de coördinatie of dat tevens een intensivering noodzakelijk is van het communautaire onderzoek op het gebied van de biowetenschappen?

Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie
(28 september 1990)

De Commissie erkent het belang van de argumenten en van het statistische materiaal in het SAGC-ERBCN-rapport waarnaar het geachte Parlementslid verwijst.

Het is inderdaad zo dat de bedragen die uitgetrokken worden voor onderzoekactiviteiten van de Gemeenschap slechts ongeveer 3% belopen van het budget dat de Lid-Staten aan biotechnologie besteden. Er mag echter niet voorbijgegaan worden aan het katalytisch effect dat van transnationale samenwerking uitgaat en dat substantiële vorderingen op talrijke terreinen van de biowetenschappen mogelijk heeft gemaakt.

Een verdere opmerkelijke vooruitgang valt nog te verwachten als gevolg van de nieuwe specifieke programma's die de Commissie wil gaan lanceren binnen het thema „biowetenschappen en biotechnologie” van het derde communautaire O & TO-kaderprogramma.

Toch is het zo dat er nog meer arbeid en geld zullen moeten worden geïnvesteerd in alle sectoren, ten einde de achterstand die de Gemeenschap bij andere geïndustrialiseerde landen op dit gebied heeft opgelopen sneller weg te werken. Dat geldt inzonderheid voor bij voorbeeld de bescherming van intellectuele eigendomsrechten en de reglementering, waar de groei en bloei van de Europese biotechnologie van afhangen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1945/90

van mevrouw Hiltrud Breyer (V)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(1 september 1990)
(90/C 325/83)

Betreft: Bewuste plaatsing in het milieu van genetisch veranderde organismen

Kan de Commissie een lijst verstrekken van de 37 bewuste plaatsingen in het milieu van genetisch veranderde organismen die tot nu toe in Frankrijk hebben plaatsgevonden met een onderverdeling naar de soort van de organismen (eigen en gewijzigde karakteristieken), verantwoordelijke onderneming of instantie, plaats, omvang en doel?

Op grond van welke wettelijke of administratiefrechtelijke basis werden bovengenoemde organismen die in Frankrijk werden uitgezet goedgekeurd en door welke bevoegde autoriteiten? Hield de goedkeuringsprocedure ook een milieu-effectrapportage in en werd het publiek op de hoogte gesteld?

Welke regelingsprocedures worden gevolgd voor de vergunning tot het bewust plaatsen van organismen in het kader van de Flair- en Eclair-programma's? Wordt hierbij een milieu-effectrapportage en een voorlichting van het publiek vereist?

Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie
(26 september 1990)

De Commissie beschikt niet over de door het geachte Parlementslid gevraagde volledige en gedetailleerde in-

formatie over de gevallen waarbij in Frankrijk genetisch gemodificeerde organismen doelbewust in het milieu zijn geïntroduceerd. Tot de tenuitvoerlegging van Richtlijn 90/220/EEG⁽¹⁾, uiterlijk in oktober 1991, zijn de instanties van de Lid-Staten niet verplicht informatie over de introductie van GGO's aan de Commissie te verschaffen.

Een zekere hoeveelheid algemenere informatie over de introductie van GGO's in Frankrijk is beschikbaar in het verslag van de werkzaamheden van de „Commission du génie biomoléculaire” over 1989, dat onlangs (juli 1990) is gepubliceerd. Deze commissie werd in 1986 ingesteld door het Ministerie van Land- en Bosbouw om aan dit ministerie advies uit te brengen over de veiligheid van GGO-produkten en in het bijzonder over de risico's van de verspreiding van levende GGO's in het milieu. Een aantal gevallen waarbij GGO's zijn geïntroduceerd, is door deze commissie geëvalueerd. Eventuele nadere informatie over deze introducties, over de samenstelling en de opdracht van de commissie en over haar werkwijze en wijze van evaluatie dient rechtstreeks bij de Franse overheidsinstanties te worden aangevraagd.

De voorgeschreven procedures voor het verkrijgen van een vergunning voor de introductie van GGO's in het milieu, die door de deelnemers aan het Eclair- en Flair-programma worden gevolgd, zijn de procedures die momenteel in de verschillende Lid-Staten van kracht zijn. Milieu-effectrapportage en voorlichting van het publiek gebeuren nu en in de toekomst dienovereenkomstig. Ten slotte werd bij de selectie van Eclair- en Flair-projecten door de deskundigen en de ambtenaren van de Commissie die verantwoordelijk zijn voor deze programma's, rekening gehouden met de mogelijke milieu-effecten van het voorgestelde onderzoek als een parameter voor goed- of afkeuring van de projecten.

⁽¹⁾ PB nr. L 117 van 8. 5. 1990, blz. 15.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1953/90
 van mevrouw **Cristiana Muscardini (NI)**
 aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
 (1 september 1990)
 (90/C 325/84)

Betreeft: Voorkoming van en strijd tegen bosbranden in de Gemeenschap

In antwoord op schriftelijke vraag nr. 479/89⁽¹⁾ heeft de Raad formeel de oprichting van een communautaire organisatie voor de voorkoming van en de strijd tegen bosbranden en voor de bescherming van de bossen goedgekeurd en de versterking van bestaande structuren toegezegd. Ondanks de door de Raad gegeven verzekering t.a.v. de instelling van een permanent comité, van een communautair orgaan voor de bestrijding van bosbranden en de uitrusting hiervan met het nodige materiaal dat de moderne technologie hiervoor ter beschikking stelt, zijn vandaag de dag alleen al op het niveau van de Lid-Staten duizenden hectaren bos ten prooi gevallen aan de vlam-

men, met name in het zuiden van Frankrijk, Corsica, Sardinië, Sicilië en in verschillende gebieden van Italië, Spanje en Griekenland.

Kan de Raad eindelijk doeltreffende maatregelen nemen ter voorkoming en bestrijding van bosbranden en overgaan tot daden na de nodige discussies en intentieverklaringen?

⁽¹⁾ PB nr. C 39 van 19. 2. 1990, blz. 22.

Antwoord

(14 november 1990)

De Raad is zich terdege bewust van de situatie waarnaar de geachte Afgevaardigde verwijst.

Te dien aanzien zij gememoreerd dat de Raad reeds een groot aantal maatregelen heeft aangenomen op het gebied van de civiele bescherming, met name inzake de bescherming van bossen tegen brand. Deze maatregelen zijn opgesomd in het antwoord op vraag nr. 479/89 van de geachte Afgevaardigde.

De Raad wenst de geachte Afgevaardigde te herinneren aan de strekking van zijn antwoord op schriftelijke vraag nr. 479/89, namelijk dat aan de Raad geen specifieke Commissievoorstellen inzake de oprichting van een communautair korps burgerbescherming zijn voorgelegd.

De werkzaamheden van de Commissie worden overigens voortgezet in het kader van het op 29 mei 1989 opgerichte Permanent Comité Bosbouw. Doel hiervan is te bereiken dat de Lid-Staten beter zijn toegerust om de oorzaken van branden weg te nemen en de bossen tegen branden te beschermen.

In verband met het bijzondere probleem van de bestrijding heeft de Groep de wenselijkheid van communautaire stappen op dit gebied ernstig in overweging genomen.

Gebleken is dat voor een doeltreffende bestrijding de op de grond en in de lucht gebruikte middelen sterk moeten worden gedecentraliseerd, zodat zij snel kunnen worden ingezet volgens een ad hoc-strategie.

De Raad is zich bewust van het belang van communautaire actie op dit gebied en zal met bekwame spoed de door de Commissie in te dienen voorstellen bespreken.

Ten slotte is het Italiaanse Voorzitterschap voornemens een zitting van de Raad bijeen te roepen die specifiek gewijd zal zijn aan de civiele bescherming; tijdens deze zitting zullen verschillende onderwerpen aan de orde komen, waaronder een ontwerp van een Europese overeenkomst betreffende de samenwerking op het gebied van de civiele bescherming, en meer bepaald de voorspelling en preventie van grote gevaren, alsook de wederzijdse bijstand in geval van natuurrampen of technologische rampen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1959/90
van de heer Peter Crampton (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 september 1990)

(90/C 325/85)

Betreft: Grenswaarden voor stralingsdosis voor werknemers

De Internationale Commissie voor bescherming tegen straling herzielt momenteel haar bestaande aanbevelingen inzake dosisgrenswaarden voor aan straling blootstaande werknemers en voert overleg met een aantal organisaties, waaronder Friends of the Earth. Kan de Commissie commentaar geven op de wenselijkheid van de door Friends of the Earth aanbevolen dosisgrenswaarden van 10 millisievert per jaar voor aan straling blootstaande werknemers en 0,2 millisievert per jaar voor de rest van de bevolking (vergeleken met de thans geldende grenswaarde van 50 millisievert per jaar resp. 5 millisievert per jaar)?

Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie

(13 september 1990)

De Internationale Commissie voor bescherming tegen Straling (ICRP), waarvan de wetenschappelijke deskundigheid internationaal wordt erkend, werkt op dit ogenblik aan een herziening van haar aanbevelingen. De Commissie heeft actief deelgenomen aan het overleg over het ontwerp van deze herziening. Als dit overleg is voltooid, zal de ICRP beschikken over alle voorstellen, tegenvoorstellen en ondersteunende argumenten die zij onder andere heeft ontvangen van vertegenwoordigers van de bevoegde instanties van de Lid-Staten, van wetenschappelijke, beroeps- en vakorganisaties en van andere internationale organisaties die zich met stralingsbescherming bezighouden. Zodoende zal zij in staat zijn om bij het opstellen van haar nieuwe aanbevelingen een weloverwogen standpunt in te nemen. Het lijkt evenwel reeds tamelijk zeker dat de thans aanbevolen dosislimieten inderdaad aanzienlijk zullen worden verlaagd.

De Commissie wordt op haar beurt geadviseerd door de groep van deskundigen die is opgericht ingevolge artikel 31 van het Euratom-Verdrag. Een werkgroep van deze groep is reeds begonnen na te gaan welke herzieningen van de huidige basisnormen van de Gemeenschap moeten worden voorgesteld. Het zou minder passend zijn als de Commissie commentaar zou leveren op bepaalde voorstellen van derden voordat zij de adviezen van de groep heeft ontvangen. Deze adviezen kunnen pas worden uitgebracht als de nieuwe ICRP-aanbevelingen gereed zijn.

Aangezien de Commissie er altijd naar heeft gestreefd de communautaire wetgeving op het gebied van de stralingsbescherming (voor zover mogelijk en verenigbaar met een passend veiligheidsniveau) in overeenstemming te brengen met de normen van andere internationale organisaties (zoals de Internationale Organisatie voor Atoomenergie)

en van derde landen, zullen de nieuwe aanbevelingen van de ICRP bij de herziening van de communautaire normen het belangrijkste uitgangspunt zijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2012/90

van de heer Alexander Langer (V)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(1 september 1990)

(90/C 325/86)

Betreft: Diplomatieke stappen naar aanleiding van het gewelddadig binnendringen van „garimpeiros” in de woongebieden van het inheemse Yanomani-volk in het territorium Roraima (Brazilië)

Volgens recente berichten van de Inheemse Missieraad (CIMI) overspoelen „garimpeiros” (goudzoekers) opnieuw de woongebieden van de inheemse bevolking in Brazilië, vooral die van het Yanomani-volk in het territorium Roraima, waarbij zij onder meer gebruik maken van illegale landingsbanen die wederrechtelijk weer in gebruik zijn genomen, en waarbij grote delen van het oerwoud in het Amazonegebied worden vernietigd, de rivieren met kwik worden vergiftigd en ziekten en zedenverwildering worden geïntroduceerd, zodat de inheemse bevolking, die reeds uiterst zware beproevingen heeft moeten doorstaan, in haar voortbestaan wordt bedreigd en er een uniek natuurgebied verloren dreigt te gaan. Aan dit agressieve en gevaarlijke optreden was althans ten dele een halt toegevoerd toen in Brazilië en daarbuiten allerwegen de ernst van de zaak werd ingezien, maar het schijnt nu weer de kop op te steken met de duidelijke medeplichtigheid of althans de stilzwijgende instemming van de plaatselijke overheid en de politie, blijkens getuigenissen van betrouwbare mensen die verbonden zijn aan de CIMI of bepaalde bladen (zoals „Porantim”). De gewichtige verklaringen die president Collor, onder meer onlangs in Europa, heeft afgegeven, zullen door de feiten worden ontkracht als de gewraakte gang van zaken zich ongehinderd door overheidsingrijpen verder kan ontwikkelen.

Welke stappen zullen de ministers ondernemen of hebben zij ondernomen om er via de daartoe geschikte kanalen op te wijzen dat de Gemeenschap deze ontwikkelingen met de grootste verontrusting volgt en dat de betrekkingen tussen de Gemeenschap en Brazilië in niet geringe mate afhangen van de wijze waarop de inheemse bevolking en de natuur, die nu onder meer door goudzoekers worden bedreigd, beschermd worden?

Antwoord

(23 november 1990)

Ofschoon er met betrekking tot de zaak van de Yanomani-indianen geen specifieke acties in het kader van de Europese politieke samenwerking zijn ondernomen, is het standpunt van de Gemeenschap inzake mensenrechtenvraagstukken, waaronder ook de bescherming van min-

derheden, welbekend. De Gemeenschap en haar Lid-Staten hebben nota genomen van de duidelijke verklaring van het Europees Parlement over de Yanomani-indianen en daarmee samenhangende vraagstukken in de resolutie die het Parlement op 18 januari heeft aangenomen. Afzonderlijke Lid-Staten hebben deze kwestie op diverse niveaus bilateraal aan de orde gesteld. Zij zijn ook op de hoogte van de bezorgdheid die de Braziliaanse president heeft geuit over de benarde omstandigheden van de Yanomani-stam en van andere soortgelijke bevolkingsgroepen, en putten daaruit hoop. In dit verband dient er ook op te worden gewezen dat President Collor blijk geeft van hernieuwde bezorgdheid over het probleem van de inheemse bevolkingsgroepen. Hij heeft de Funai, een overheidsorgaan dat verantwoordelijk is voor de bescherming van de Indianen in de regenwouden van het Amazonegebied, versterkt en de topambtenaren ervan vervangen. Deze hernieuwde inzet van de president werd bovendien nog bevestigd in de toespraak die hij onlangs tijdens de 45e zitting van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties heeft gehouden. De Twaalf zullen de problematiek die het geachte Parlements lid in zijn vraag aan de orde heeft gesteld, aandachtig blijven volgen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2062/90

van de heer Ernest Glinne (S)

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(5 september 1990)

(90/C 325/87)

Betreft: Bijdrage van de Gemeenschap aan het programma voor de redding van het Amazonegebied: problemen in verband met de exploitatie van delfstoffen in het Yanoama-gebied en de projecten Calha Norte en Calha Sud

Tijdens haar bijeenkomst van 9 t/m 11 juli te Houston heeft de Groep van Zeven aan de Wereldbank en de Europese Gemeenschap de opdracht gegeven (punt 66 van die Slotverklaring) om in samenwerking met Brazilië een modelprogramma op te stellen voor de redding van het Amazonegebied dat zal worden voorgelegd aan de „Wereldklimaatconferentie” die volgend jaar in de Verenigde Staten zal plaatsvinden, en andere conferenties, alsmede „uiterlijk aan de volgende economische topconferentie”.

1. Het grondgebied van de Yanoama, gelegen in de grenszone van Roraima in het noordelijke Amazonegebied, vormt een reserve van de Indiaanse bevolking op grond van constitutionele bepalingen, gerechtelijke besluiten en opdrachten die werden verstrekt aan de Funai, het nogal besluiteloze federale bureau belast met de bescherming van de Indianen, en aan Ibama, het federale milieu-agentschap. Tweederde van het grondgebied van de Yanoama is desalniettemin vrijgegeven voor een verontreinigende mijnprospectie waaraan ongeveer 40 000 kolonisten „deelnemen”. Het besluit tot evacuatie dat is genomen door de aftredende president, José Sarney, werd door het leger op 9 januari jl. niet uitgevoerd. Kan de Raad mededelen wat

zij denkt over deze schending van de schriftelijke en mondelinge garanties die zijn gegeven aan de Indianen en over het gevaarlijke conflict dat is ontstaan tussen het politiek gezag en de hoogste militaire instanties? Zijn deze gebeurtenissen in strijd met het mandaat dat aan de Europese Gemeenschap te Houston werd gegeven.

2. De strijdkrachten hebben in 1986, zonder toestemming van het Congres en zelfs zonder dat het Congres werd ingelicht, een aanvang gemaakt met een project getiteld Calha Norte dat ten doel heeft om een „corridor” van 6 500 km lengte en 150 km breedte „bij Brazilië in te lijven”, te koloniseren en te exploiteren. Deze corridor bevindt zich niet ver van de grenzen van vijf buurlanden. Dezelfde strijdkrachten hebben afgelopen jaar het Calha Sud-project aangekondigd dat moet worden uitgevoerd in het westen van het Amazonegebied. Het Congres werd te langens leste overtuigd voor wat betreft de financiering ervan... Terwijl de gouverneur van Roraima gerechtelijk wordt vervolgd wegens corruptie, treden het leger en de Nationale Veiligheidsraad (Saden) op als bevoorrechte gesprekspartners voor de „ontginning” van het Amazonegebied: aldus heeft de Saden Brazilië vertegenwoordigd tijdens de onderhandelingen met de Interamerikaanse Bank over het wegebouwproject! Zijn de voornoemde programma's verenigbaar met de te Houston aan de Europese Gemeenschap verleende opdracht en zal zij zich inspanningen getroosten om te komen tot een bespreking van deze voorstellen met de politieke instanties van Brazilië die hun eigen grondwet en hun eigen wetten eerbiedigen?

Antwoord

(20 november 1990)

1. De Europese Raad heeft in de tijdens de zitting van 25—26 juni te Dublin aangenomen conclusies betreffende milieuvraagstukken zijn bezorgdheid uitgesproken over de voortgaande snelle vernietiging van de tropische bossen. De Europese Raad heeft daarbij zijn voldoening uitgesproken over de toezegging van de nieuwe Regering van Brazilië, deze vernietiging tot staan te brengen en een duurzaam bosbeheer te bevorderen. De Gemeenschap en haar Lid-Staten zullen dit proces actief steunen. De Raad heeft de Commissie verzocht met spoed gesprekken te openen met Brazilië en de andere landen van het Amazonepact, ten einde een concreet actieprogramma op te stellen waarbij de Gemeenschap, haar Lid-Staten en de genoemde landen betrokken zijn. Punten die daarbij voorrang moeten krijgen zijn onder meer schulden wegens bosbehoudmaatregelen; gedragscodes voor houtimporterende industrieën; extra middelen voor behoud en beheer op duurzame basis van bossen, met optimaal gebruik van bestaande organisties en instrumenten. De Raad heeft de andere geïndustrialiseerde landen opgeroepen, de Gemeenschap in haar streven bij te staan.

2. Wat de tenuitvoerlegging van het in Houston aan de Wereldbank en de Commissie gezamenlijk verstrekte mandaat betreft, zijn er tussen die beide Instellingen en de Braziliaanse autoriteiten contacten gaande, die moeten resulteren in de opstelling van een modelprogramma om

de gevaren die het tropisch regenwoud in dat gebied bedreigen, te bestrijden.

De geachte Afgevaardigde zal echter begrijpen dat het niet op de weg van de Raad ligt om de inhoud van het aan de Wereldbank en de Commissie verstrekte mandaat te interpreteren. De Raad is de geachte Afgevaardigde erkentelijk voor de in de vraag verstrekte informatie, die van pas kan komen in het kader van de door de Commissie uit te voeren evaluatie.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2066/90

van de heer Ernest Glinne (S)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(5 september 1990)

(90/C 325/88)

Betreft: Herstel van het „duvaliérisme” op Haïti

Op 22 januari 1990 heeft generaal Prospère Avril, leider van de militaire regering van Haïti, het Ministerie van Voorlichting opdracht gegeven om de media te censureren ten einde de „juistheid en waarachtigheid” van het nieuws te controleren en te voorkomen dat het „de bevolking ophitst”. Naast het leger — dat nog geen enkele zuivering heeft ondergaan — is een krachtige paramilitaire macht opgericht waarbij de presidentiële lijfwachten evenals een politieke politie in civiel komen. Behalve de weersvoorspelling, de sport en niet-opstandige gebeden, wordt alles gecontroleerd terwijl gewelddadige arrestaties, arbitraire detentie, het staatsgeweld (sedert januari 1989 zijn volgens betrouwbare bronnen 400 moorden geregistreerd . . .) weer schering en inslag zijn.

De staat van beleg werd naar goeddunken afgekondigd en ook de artikelen van de democratische grondwet van 1987 die betrekking hebben op fundamentele rechten van de mens kunnen worden opgeschort. Democratische partijen en verenigingen kunnen niet functioneren. Kortom, Haïti is afgezien van enkele holle verklaringen die voor de buitenwereld zijn bestemd, teruggekeerd naar een duvaliéristisch bewind van de beruchte dictator en de interim-regering van generaal Namphy, vier jaar na het vertrek.

Wat denken de ministers van deze terugkeer naar vroegere toestanden? Maken zij zich zorgen over de ernstige schendingen van de rechten van de mens en zijn zij nog

steeds van mening dat eerlijke verkiezingen moeten worden gehouden overeenkomstig de letter en de geest van de grondwet van 1987 en zonder in de voorafgaande periode de publieke opinie te hebben, evenals het recht op vrije meningsuiting anders dan via de teledyol („fluistercourant” in het plaatselijk dialect)? Kunnen de ministers voorts mededelen in welke omvang en welke aard van hulp door de Gemeenschap en de Lid-Staten wordt geboden aan Haïti? Hoe kan de republiek van Haïti partner zijn en blijven bij de Overeenkomst van Lomé IV aangezien de artikelen 5 en 13 van deze overeenkomst de ondertekenende Staten verplicht om met name de waardigheid en de grondrechten van de mens en van de bevolkingen te eerbiedigen?

Antwoord

(23 november 1990)

Zoals het geachte Parlements lid ongetwijfeld weet, heeft generaal Avril, die in zijn vraag genoemd wordt, Haïti in maart jongstleden verlaten. Daarna is er een voorlopige Regering onder leiding van een lid van het Opperste Gerechtshof, mevrouw Pascal-Trouillot, geïnstalleerd die tot taak heeft de verkiezingen voor te bereiden waardoor de democratie op Haïti zou moeten worden gevestigd. De Gemeenschap en haar Lid-Staten hebben in een verklaring van 29 juni bevestigd dat zij het houden van vrije, eerlijke en democratische verkiezingen op Haïti steunen. De Verenigde Naties en de internationale gemeenschap verlenen actieve steun aan de organisatie van deze verkiezingen, waarvan de eerste ronde op 16 december zal plaatsvinden.

Algemeen gesproken is het beleid van de Gemeenschap erop gericht de autoriteiten op Haïti ertoe aan te moedigen, over te gaan tot versterking van democratische instellingen in het kader waarvan de mensenrechten zullen worden beschermd en verdere stappen zullen worden ondernomen om verbetering te brengen in de erbarmelijke omstandigheden waarin een groot deel van de bevolking van Haïti leeft. De Gemeenschap en haar Lid-Staten delen weliswaar de ernstige bezorgdheid van het geachte Parlements lid over de schendingen van de mensenrechten die nog steeds uit Haïti worden gemeld, maar zijn ervan overtuigd dat hun bijdrage tot de ontwikkeling van Haïti door middel van de Overeenkomst van Lomé een positieve gelegenheid blijft om de loop van de gebeurtenissen te beïnvloeden.

De precieze aard en omvang van de steun die de Gemeenschap en haar Lid-Staten aan Haïti verstrekken, wordt niet in het kader van de Europese politieke samenwerking besproken.